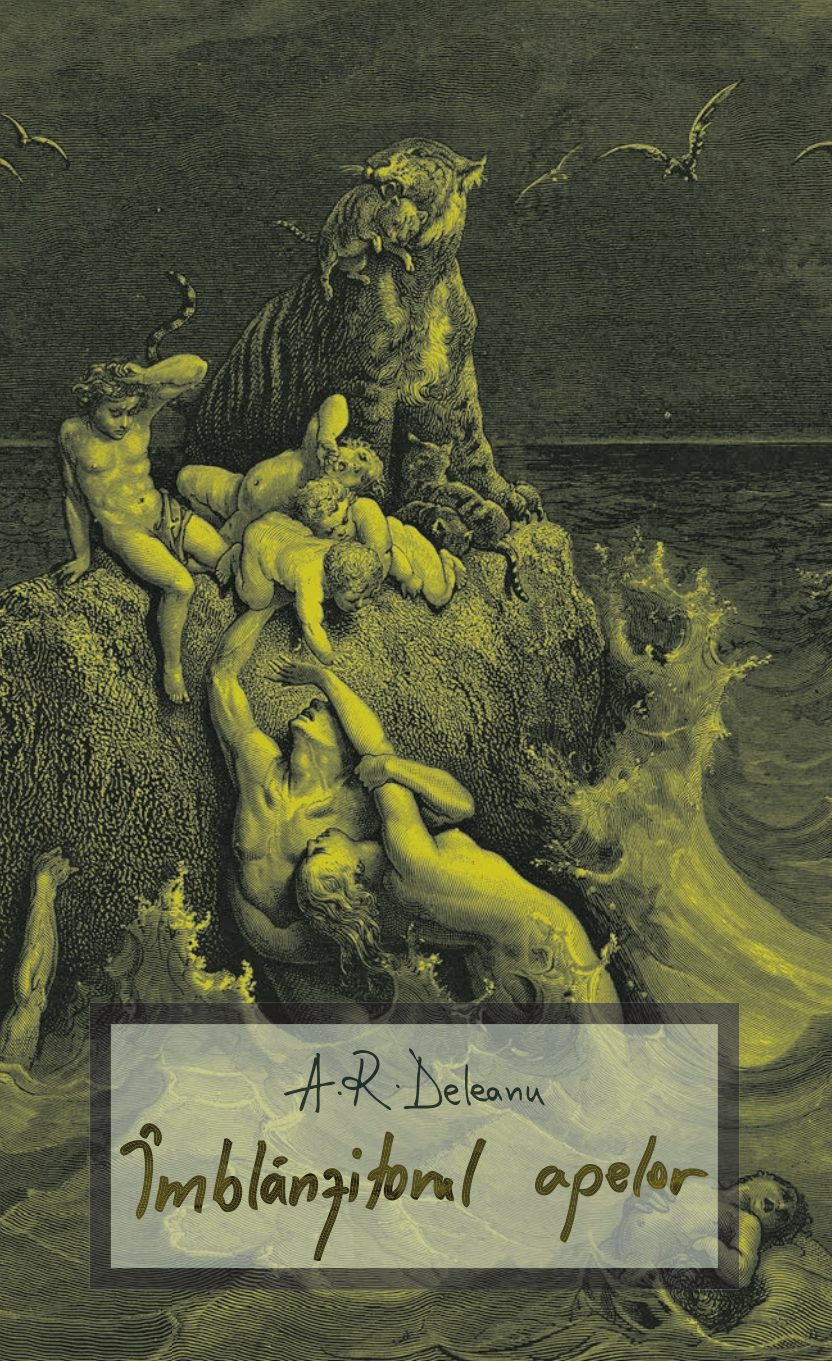

A. R. Deleanu

Îmblânzitorul apelor

Îmblânzitorul apelor de A.R. Deleanu
seria Proză | colecția Opera Prima

© 2012 casa de pariuri literare
www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro
tel.: 021.2607596; 0741.587259; 0726.407349

editor: Cristian Cosma (un cristian)
producție: Victor Jalbă-Șoimaru

Cartea a apărut cu sprijinul
Administrației Fondului Cultural Național

© ilustrația de pe copertă: „Potopul", de pe frontispiciul
la ediția ilustrată a *Bibliei lui Doré*, Paul Gustave Doré
typefaces Warnock Pro & Adobe Text Pro,
designer Robert Slimbach, Adobe Systems Incorporated

tipărit la Mega Print, Cluj-Napoca
0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Ardelean, Flavius-Alexandru
Îmblânzitorul apelor / A.R. Deleanu;
postf. de Mihail Vakulovski. – București:
Casa de pariuri literare, 2012
ISBN: 978-606-8342-58-0

1. Vakulovski, Mihail (postf.)

821.135.1–31

A.R. Deleanu

Îmblânzitorul apelor

roman

postfață de Mihail Vakulovski

casa de pariuri literare

A. R. Deleanu s-a născut la Brașov în 1985.

Este colaborator al revistelor *tiuk!* și *Suspans*.

A publicat proză, articole și poezie în *tiuk!*, *Suspans*, *Egophobia*, *Familia*, *Dilema Veche* etc.

A. R. Deleanu este un pseudonim literar.

Blog : deleanu.wordpress.com

Gitanei

L-am rugat pe înger să-mi arate puterea
acelor monștri,
cum au fost ei făcuți într-o singură zi
și au fost aruncați după aceea,
unul în adâncurile mării, iar celălalt
pe pământul uscat al pustiei.
Iar el mi-a zis:
„Tu, fiu al omului, cauți să cunoști
ce este ascuns.“

(1 Enoh, LX, 9-10*)

---

* *Cartea lui Enoh* în traducerea lui Alexandru Anghel, Editura Herald, București, 2011

Poftim ?

Zic : sunteți scriitor ?

Eu ? Nu, nu sunt scriitor.

Ah.

Portarul și-a pus basca la loc pe chelie și i-a întors spatele. Cocoșat deasupra mesei, a început să învârtească butonul unui radio vechi.

„...a declarat în conferința de presă de la Guvern că stâlpii căzuți în acea zonă nu pot fi înlăturați deocamdată și rețeaua de telecomunicații nu poate fi reparată până când furtuna nu va înceta. Continuăm știrile. Tot mai multe sate sunt acoperite de ape, iar autoritățile...“

Băga-mi-aș !

Portarul îl ignora. Din când în când înjura buletinul de știri și-și rearanja basca pe chelie. Editura era la primul etaj al clădirii vechi și masive din centrul orașului. A urcat.

Băga-mi-aș ! se auzea de jos.

Etajul găzduia trei uși : una era ușa editurii, a doua ducea într-un amanet și cealaltă părea să nu ducă nicăieri. Nu îndrăznea să intre încă, privea sigla lipită pe ușă și se gândea la fața redactorului când va deschide ușa. Nu l-a sunat până acum să vorbească

despre manuscris, dar nici nu putea să aștepte veșnic. Un manuscris uitat în sertar nu devine peste noapte pâine. A ciocănit. Prin geamul deschis din capătul holului auzea ploaia cum se întețea. A început să bată și mai tare în ușă. O dată, de două ori – tot mai tare.

Ușa s-a dat de perete și în fața lui a apărut un bărbat înalt și cocoșat cu un rest de țigară în gură. Și-a smuls chiștocul dintre buze și a zis:

Ce dai, mă, așa? Crezi că-s surd?

Mă scuzați, am crezut...

Eh, ai crezut. Ce vrei?

Am venit să discutăm despre manuscrisul meu.

Bărbatul i-a întors spatele și s-a îndreptat către birou. S-a așezat pe scaun și a început să mute mormanele de manuscrise și cărți de pe birou la picioarele sale. Sorbea ceva dintr-un pahar și pufăia din chiștocul înfipt între buze. În toată încăperea mirosea a băutură și a aer stătut.

Aș dori să discutăm despre roman.

Ce anume?

Poate grăbim un pic lucrurile.

Grabă? Dar tare grăbiți mai sunteți voi. Tu te-ai uitat afară? Unde te grăbești așa?

Nu, dar...

Numele.

Poftim?

Numele tău.

I-a zis numele și bărbatul și-a stins țigara într-o scrumieră plină. Ultimul chiștoc nu mai încăpea și a căzut fără sunet lângă scrumieră.

Da, gata, știu.

V-ați uitat peste romanul meu ?

Da, m-am uitat.

Și ?

Și ce ?

Păi, cum vi se pare ?

Bărbatul a dat paharul pe gât, apoi s-a aplecat și a scos o sticlă nouă de sub birou. Și-a umplut paharul până la jumătate și s-a întors spre geam.

Mă, tu vezi ce e afară ? Ce naiba îți arde ție de fantasme acum ? Literatură vrei, când vezi ce e afară ? Uită-te la tine că ești ud leoarcă, tremuri de frig și tot la literatură ți-e capul.

Mi-a luat mult să-l scriu, mă tot plimb cu el, știți cum e.

Nu, nu știu cum e. N-am scris niciodată un roman și nu m-oi apuca la vârsta asta.

Am vrut să vin să discutăm până nu se inundă și centrul, încă se mai poate circula. Mă gândeam să grăbim un pic lucrurile, că nu ne e ușor, suntem tineri, avem nevoie de niște bani, ceva acolo.

Bani ? Vasăzică îți trebe bani. Cui nu-i trebe bani ? Și mie îmi trebe bani, mă, dar cu d-ăștia ca tine cum vrei să-i fac ?

Dacă nu se poate, măcar să-mi iau manuscrisul înapoi.

Bărbatul s-a ridicat de la birou și s-a oprit în fața geamului.

Uite ce-i afară, a zis. E dezastru. Ne-a inundat depozitul, am oameni blocați prin sate, acasă copiii îmi stau pe cap că nu-i mai trimite nevastă-mea

la școală, că-i cu nervii. M-a prins cu o puștoaică, mare scofală. De trei nopți dorm aici și tu vii și mă fuți la cap cu cartea ta.

Înțeleg.

Eh, înțelegi, nu înțelegi nimic.

Ba vă înțeleg, pentru că le am și eu pe ale mele, am o grămadă pe cap. Ați văzut câte probleme sunt și în învățământ, mai ales dacă ești la început.

Păi, te-am pus eu să mergi la școală ?

Deci, mi-ați citit romanul ?

Da, mă băiete, l-am citit.

Și ?

Și ce ?

Păi, cum e ?

N-am ce să fac cu el acum.

Aha, înțeleg... dar cum e ?

E slab.

L-a lovit ca un pumn în figură. Încă o editură care nu-i vroia romanul. Simplu : e slab și atât. Nu e vorba de o bujie care se rupe sau de-o tencuială care cade de pe perete, ci de-o carte, care fie place, fie nu, e atât de simplu. Și dacă nu place, e degeaba, e mai nefolositoare decât o bujie stricată sau o tencuială căzută, pentru că nu se publică, nu o vede nimeni, deci nu există. Atât de simplu era.

De ce ? a întrebat.

Păi eu să-ți zic de ce ? Tu l-ai scris. Nu s-ar vinde, mă, e un debut, dar n-are coaie. Scrie și tu la început despre altceva, așa, măcar primele două volume.

Despre ce să scriu ?

Despre altceva, nu știu.

Dar dacă asta mă interesează, ce să scriu ?

Ce mă interesează pe mine ce te interesează pe tine, mă ? Scrie și tu ceva mai cu coaie, să te dea ăștia la ziar, să ai fața pe hârtie acolo. Bagă niște povești de stradă, de cartier, ceva. Ceva cu blocurile alea de nefamiliști, le știi pe alea ?

Da.

Ei, cu alea. Ceva familii divorțate, niște droguri. Scârboșenia merge mereu. Bagă ceva scârbos, ascultă-mă pe mine. Să întorci stomacul babei pe dos și să vezi că tot o va mânca în cur să dea pagina. Și pe pagina următoare, hop, o și fuți în cur. Să vezi cum o citește pe toată apoi. Fetișcane rele care fac chestii rele cu băieți răi, din astea, puștoaicele mor după așa ceva. N-ai văzut serialele astea mai noi ? La televizor nu te uiți ?

Ba da, uneori, dar nu prea e timp.

Dar să scrii cărți ai timp ? Mai bine te-ai uita la televizor decât să scrii aburelile astea. Și ce-i cu stilul ăsta ? Tu cărți nu citești ? Doar scrii ? Ești romanțios, faci poezie ieftină, nu știu ce-i cu tine. Mai bine te-ai face cofetar. Nu așa se scrie. Știi ce facem noi acum ?

N-a răspuns, aștepta să se termine discursul. Nu știa cât mai rezistă, se gândea că un pumn în nas l-ar fi făcut să tacă, dar încă mai spera că în spatele tuturor jignirilor se ascundea un contract de publicare.

Proză, mă, asta facem. Ce faci tu acolo nu e proză, dar nici poezie nu e. E ceva între, o creatură nehotărâtă. În literatură nu e loc de poponari și hermafrodiți. Lumea cărților nu e ideală, mă, sar

alte cărți pe broșura asta a ta și o sfâșie și o vomită undeva pe un raft prăfuit dintr-un anticariat mai mic decât camera asta.

Cunoștea genul acesta de discurs, nu era prima dată când îl auzea. Stătea cuminte ca un școlar cu mâinile pe genunchi, simțind cum sângele urcă în creier.

Sex ! a urlat bărbatul. De ce n-ai băgat niște futai ?

N-am vrut. Nu-și avea locul, a răspuns.

N-ai vrut. Nu-și avea locul. Păi nu e veridic, mă. Ce, tu nu te fuți ? Ia zi, cât durează acțiunea în roman, sau ce e ăsta ?

Câteva săptămâni.

Așa. Și timp de câteva săptămâni nu se fute nimeni ? Bine, eu nu, că-s bătrân și beau mult. La pușt oaică mă duc cu degetele ridicate ca la școală, dar tu ? Tu nu te fuți ?

Aș vrea să-mi dați manuscrisul înapoi.

Zi, mă, te fuți ? a început să urle. Și ce-i cu subiectul ăsta : o casă luată de ape ? Păi dacă o ia, o duce, mă, și praf o face. N-ai văzut la televizor ce arătau ? Dacă vine apa, nu le duce mult, praf și pulbere le face. Cum să mai trăiască ăia în casă atâtea săptămâni ? Cine să te creadă ? Tu trebuie să minți cititorul. Scriitorul e singurul om a cărui vocație e minciuna. Și invenția. Ba nu, greșesc.

S-a oprit și a reumplut paharul, pe care l-a dat pe gât dintr-o înghițitură, apoi a plescăit zgomotos și a zis :

Nu, greșesc, mai sunt și popii. Ăia fac mai mulți bani decât scriitorii, de ce nu te faci popă ? Ai fi mai bun, că văd că știi să asculți.

Pot să și..., ar fi vrut să zică ceva, dar a tăcut.

Mă, m-am săturat de d-ăștia ca tine, mă ! Cu tine vorbesc ! Onaniștilor. Sunteți departe de lume, mă, cu capul în nori.

S-a dus într-un colț al camerei și a ridicat sacul de dormit deasupra capului.

Uite, asta-i realitatea, a zis.

A tras de perdele până le-a smuls din galerie.

Uite ! Uită-te afară ! Când o să scrii despre asta, să vii la mine să te public.

Păi, întâmplarea face că scriu despre asta.

Nu scrii, nu-mi spune mie, că știu ce vorbesc ! Cât scrii, două pagini ?

Sticlă – pahar – înghițitură – plescăit.

Eu știu ce spun, a continuat să strige. Nu ziceam să scrii despre ploaie, ci despre oamenii din ploaie.

Nu cred că ați citit cartea mea, pentru că dacă ați fi făcut-o..., a zis, dar nu-l asculta.

Redactorul s-a aplecat peste birou și și-a proptit fața de piatră la câțiva centimetri de-a lui.

Bă : mă – piș – pe – cartea – ta !

Clar și răspicat. Câțiva stropi de salivă amestecați cu tărie i-au sărit de pe buze pe nasul tânărului. Nu era pregătit pentru o astfel de scenă. Primul lucru care i-a venit în minte a fost să sară din scaun și să-l prindă pe bărbat de gulerul cămășii. Așa făceau bărbații în cărți și în filme. A sărit la gâtul redactorului. Un nasture s-a desprins și a căzut chiar în paharul dintre ei. L-a trântit pe bărbat peste birou și a zis :

Manuscrisul.

Mă, nu fi golan, sunt om în vârstă, ce dracu'...

Manuscrisul.

În sertar, ăla de jos.

Manuscrisul zăcea în sertar, pătat de cafea și mototolit. Cu gulerul șifonat, un nasture lipsă, redactorul îl privea năuc.

Hai, nu fi așa acum. Sunt și eu nervos, mi-au luat apele astea mințile. Nu o lua și tu așa.

Dar tânărul ieșise deja pe scări.

Mai lucrează la el și mai treci pe la mine, bine ? a strigat bărbatul în urma lui, dar tânărul era deja la parter și trecea pe lângă portarul cu bască și radio.

Băga-mi-aș ! a zis unul dintre ei.

Afară strada era un râu. Îi era scârbă și obosise. Nu există rețete pentru așa ceva, nimic nu i-ar fi putut alunga gustul amar din gură. A rămas o vreme în ploaie. Se simțea murdar. Apa trecuse deja de călcâie și trăgea totul după ea, adunând mizeria undeva departe în josul străzii. Un copil fugea cu capul în jos prin ploaie. S-a lovit de el și manuscrisul a căzut în baltă. Nu s-a aplecat să-l ridice, a rămas și s-a uitat cum apa îl ducea la vale. Fără să zică ceva, copilul și-a continuat fuga cu pantalonii uzi. L-a privit până a dispărut după colț, parcă trăgea totul după el, până și apa făcea o cotitură în urma lui. Manuscrisul s-a proptit în mormanul de mizerie. Îi era scârbă. Nu vroia să fugă după el, nu simțea nimic, în afară de scârba aceea buboasă, dar poate nici aia nu era scârbă, ci somn. Ar fi vrut să doarmă mult. Poate chiar să nu se mai trezească niciodată. S-a enervat când a auzit că manuscrisul e slab – nu că nu ar fi

bănuit –, că nu e bun de nimic, însă acum, că nu era doar slab, ci și ud și în curând dispărut cu totul, nu îi mai păsa de nimic. Poate scârbă, poate somn. Și-a adunat puterile cât să strige după un taxi.

Radioul urla.

„...acumulat 65 l / mp. Administrația Națională a anunțat prin comunicat de presă că ploile vor continua să cadă în cantități tot mai mari. O celulă de criză se află la Guvern în momentul de față pentru a stabili dacă atenționarea de cod roșu se va institui și pentru restul județelor țării. Domnul..."

Nu-și mai putea auzi gândurile.

Mă scuzați, puteți să dați radioul un pic mai încet ? l-a întrebat pe taximetrist.

Șoferul a oprit radioul, nu înainte de a arunca o privire în colțul oglinzii retrovizoare. Acum putea să-și audă toate gândurile, le auzea clar, sunetul era imagine, zeci de asocieri în capul lui zăpăcit de ploaie și silă. Gândurile se agățau de creier ca podoabele de brad într-un tablou ridicol de Crăciun. Oare cum va arăta Crăciunul anul acesta ? La fel de sărăcăcios. Și tot acolo în casă. Știa că trebuie să plece de acolo, nu pentru el, că ar mai fi rezistat, ci pentru ea, care începuse să-i amintească din ce în ce mai des despre dorința ei de a se muta de acolo. O înțelegea, dar nu mai știa ce să-i mai spună. Dacă ar putea taximetristul ăsta să nu se grăbească așa tare... I-a promis încă de când s-au mutat la el. I-a zis : știu că nu e cea mai bună idee să ne mutăm la ai mei, dar e numai până ne găsim ceva, altundeva. Asta a fost acum cinci ani, pe când totul părea să aibă sens,

pe când aveau timp. E nevoie de o singură clipă și timpul se sperie și o ia la goană, călcând pe toți în picioare. În seara în care i-a murit mama, timpul a plecat din casă. În aceeași seară a vrut să o prezinte părinților săi. O ușă și două femei – una a intrat, cealaltă a ieșit. Ea a rămas și, odată cu ea, au rămas și tăcerile și frământările mute. Între pereții casei nu se vorbea despre acea seară. Se aștepta căderea nopții, întunecarea pereților, pentru a putea șopti sub plăpumi. În acele nopți ea îi spunea că e numai vina ei, că ea a adus moartea în casă și el se lupta până dimineața să îi explice că nu e adevărat. Dar când se lumina de ziuă și apăreau pereții, se tăcea. Ea și bătrânul se întâlneau pe holurile casei, își plecau frunțile și nu-și vorbeau. Timpul părăsise casa și lăsase locatarii singuri. Bătrânul, fost negustor de vinuri și proprietar de vie, și-a vândut afacerea și s-a retras într-o încăpere improvizată în beciul casei, unde locuia printre amintiri și butoaie de vin, uneori prea beat ca să mai urce scările. În lipsa timpului și a soției, bătrânul a încheiat legământ cu băutura, de care înainte se apropia doar rar și cu o oarecare sfială. Timpul curgea pentru el precum vinul din butoi în pahar și așa își număra zilele. Când se termina vinul dintr-un butoi, spunea că și el e tot mai aproape de moarte. În casa lor se ridicaseră ziduri fără uși ori ferestre.

O luăm pe principală ? l-a întrebat șoferul.

E cel mai scurt drum ?

Da.

Atunci nu. Mai mergi, te rog.

Sigur se trezise. O lăsase să doarmă mai mult. S-au bucurat că puteau rămâne o vreme acasă. Mulți profesori și elevi din afara orașului erau blocați și directorul le-a spus tuturor să stea acasă. Pe ei i-a luat de după gât și i-a întrebat : de când nu ați mai luat și voi o pauză ? Ținea la ei, dar amândoi bănuiau că grija lui izvora dintr-un sentiment al milei. Nu aveau nevoie de asta, aveau nevoie de bani. Asta zicea și ea tot mai des în ultima vreme : n-am nevoie de mila oamenilor, ci de banii lor. Și el dădea din cap că, da, așa e. Au plecat amândoi din cancelarie ținându-se de mână în ploaie, făcând planuri pentru toată săptămâna. Amândoi știau că nu se vor ține de ele, dar făceau planuri pentru că nu costau nimic. El știa că nu îi convenea locul ei de muncă. Înainte să-l întâlnească, ea vroia să își continue studiile în străinătate, unde s-au și întâlnit. Știa și că i-a fost greu să accepte să revină în țară și să se mute cu el. Știa toate astea. Îi vedea cu colțul ochiului regretele în timp ce făceau dragoste și, după ce terminau, o întreba : regreți că ai venit cu mine ? Ea gemea și nu îi răspundea. La anul ne mutăm. I-a zis-o de patru ori, câte o dată pe an. Ce să îi mai zică acum ?

Gata, a zis șoferul, am ajuns. Mă retrag, e ca dracu'.

Nu i-a răspuns, nu îl interesa dacă se retrage sau nu, se temea doar să iasă din mașină. Cum a trântit ușa, șoferul a dat drumul la radio și a pornit prin ploaie.

A trecut pe lângă sufrageria în care televizorul, plin de inundații, îi adunase pe toți în jurul lui și a urcat în cameră. Patul era gol și nefăcut. E în pod, gândi. Acolo îi plăcea ei să se ascundă. Iubea porumbeii și îi învățase pe câțiva să-și facă un obicei din a zbura în podul lor. De când a început să plouă, tot mai puțini porumbei se întorceau, însă în zilele bune le puteai auzi gânguritul prin tavan.

A găsit-o stând într-un scaun, uitându-se pe geam. Cum l-a auzit intrând pe ușa podului, i-a zis:

Nu știu dacă să te sărut sau să te pleznesc.

Au zâmbit amândoi. Era mai frumoasă decât cu o zi în urmă, și atunci mai frumoasă decât cu o săptămână în urmă. Odihna, se gândi. Știa că nu are voie să gândească așa despre ea, vroia să o ia de nevastă cândva, cât mai curând, când vor face rost de bani și se vor putea muta. Trebuie să fie frumoasă mereu.

Unde ai fost? l-a întrebat.

La editură. Nu am vrut să te trezesc așa devreme.

S-a apropiat de ea și i-a îngenuncheat la picioare. Nu știa dacă să o sărute. Nu a sărutat-o. Și-a așezat capul pe genunchii ei și a privit cerul prin geam, apoi s-a uitat la ea. De aproape nu arăta bine. Nu avea voie să gândească așa.

Ești bine ? a întrebat-o.

Știi că mă enervează când mă întrebi asta.

Dar tot îl mângâia pe păr.

Da, sunt bine. Mi-e un pic rău.

Ce-ai făcut ?

Nimic. Am vrut să cobor să pregătesc micul-dejun pentru când vii, dar m-am răzgândit.

De ce ? Mi-e cam foame.

Și mie.

Și de ce te-ai răzgândit ?

Era lume în bucătărie.

Și ?

Și vorbeau despre mine.

Nu i-a mai răspuns. Nici nu ar fi știut ce să îi mai zică. În fața lor, pe perete, se scurgea o picătură de apă. S-a oprit pe colțul pervazului și s-a adunat într-un glob transparent, la care se uitau amândoi. Dacă ar fi putut, s-ar fi văzut captivi cu capul în jos în picătură. O clipă mai târziu, picătura s-a desprins de pervaz și s-a spart de podea. În urma ei se aduna alt glob.

Cât crezi că ne ține acasă ?

Cine ?

Ploaia.

Nu știu. La editură aveau un radio și am tras cu urechea. Nu păreau vești bune.

Nu, plouă din ce în ce mai tare.

Îi mângâia părul ud și din când în când își ștergea palma de fustă.

Știi cum e ? l-a întrebat.

Nu știa cum e.

Știi ? Să te pună să faci treaba lor, să le fii sclavă, să te vorbească pe la spate și tu tot să trebuiască să le zâmbești. Știi cum e ? Nu cred că știi.

Nu, chiar nu știa cum e.

Am venit aici pentru că te iubeam. Și am rămas pentru că te iubesc.

Știu, și eu te iubesc și apreciez asta, știi doar. De câte ori să îți spun că...

Dacă mai spui o dată că la anul ne mutăm, te pleznesc.

A ridicat capul să o vadă. De data asta nu zâmbea. Era palidă precum cerul pe care nu conteneau să se adune nori. Vorbea serios.

Să nu plângi, te rog, i-a zis.

Hai că eu mai pot să înghit toate astea. Să zicem că mai pot. La fel și tu, dar...

Norii s-au spart.

...dar ce facem când nu vom mai fi doar noi doi, când o să fim nevoiți să mai ținem un suflet în camera aia ? Ce facem ? Unde mergem ? Aici nu e loc.

O privea și parcă era departe, o vedea undeva în ploaie. Ar fi vrut să-i spună că are dreptate, că nu e ea de vină, că totul se va schimba, că e minunată și că o iubește. Ar fi vrut să-i spună toate astea, dar toate fuseseră spuse deja și, cu toate astea, o nouă zi i-a găsit în aceeași casă și o nouă noapte îi va adormi cu aceleași gânduri. Ar fi vrut să o întrebe : cine ești ? Și ea să se așeze pe podea lângă el și să-i povestească cine e. Ar putea să adoarmă și să viseze. Orice. Trecuseră cinci ani fără vise, sute de nopți goale. Ea visa des, o auzea vorbind în somn.

Pe el visele l-au părăsit odată cu timpul. Dar asta ar fi vrut să o întrebe acum : cine ești ? Până să o aducă în casă, în urmă cu cinci ani, nu avusese răgazul să o întrebe. Îi plăcea să se culce cu ea și să o privească adânc în ochi și la final, înainte să adoarmă unul în brațele celuilalt, să-i șoptească pe întuneric : îți place ciocolata amăruie. Și ea să zică : da. Apoi să facă din nou dragoste și la final să ghicească altceva : ai crescut fără bunici – da – îți plac păsările – da – îți place să fii singură – da. El ghicea și ea repeta : da, da, da. De fiecare dată când făceau dragoste, mai afla câte ceva despre ea. Apoi a adus-o în casă în seara în care i-au murit și mama, și timpul, și jocul de-a ghicitul. Apoi au început să facă dragoste din ce în ce mai rar și n-au ajuns să afle totul. Cine ești ? ar fi întrebat-o acum.

Sunt cam obosită. Vrei să dormim o oră ?

Nu, nu putem, ne-au chemat la masă.

La masă ? Și pe noi ?

Da.

Cu ce ocazie ?

Nu știu.

Am visat ceva azi-noapte, a zis ea.

Ce ?

Un vis lung, mi-l amintesc pe tot limpede. Se făcea că eram singură într-un deșert imens, nu îi vedeam marginile și știu că mă ridicam pe vârfuri să văd unde se termină. Cât vedeai cu ochii totul era uscat, pământul era plin de riduri și crăpături, fără dune de nisip. Totul plat. Trebuia să stau cu ochii mijiți, era foarte multă lumină. A trebuit să mă

plimb o vreme, până să mi se obișnuiască ochii. Nici pomi, nici apă, oameni, clădiri, nimic. Sus ardea un soare cât jumătate de cer. Am început să merg și știu că mă așteptam să îmi fie sete, dar nu îmi era. Știi cum e, când ai un fix absurd în vis. Am simțit că am buzele din apă și din când în când îmi înfigeam degetul în buză și apoi în gură și îmi țineam de sete. Nu mă simțeam nici singură, nici însetată. Mă atrăgeau crăpăturile din pământ, așa că m-am așezat în genunchi și am încercat să mă uit într-una dintre ele. Nu vedeam nimic, era beznă, dar puteam auzi ceva, așa că mi-am lipit urechea de pământ și am ascultat. Erau voci. Oameni care râdeau, vorbeau, muzică, tacâmuri lovindu-se de farfurii și valuri. Voci de oameni peste voci de oameni. Păreau fericiți, dar nu înțelegeam ce spun și știu că îmi doream tare mult să pot înțelege măcar un cuvânt în tot murmurul de sub pământ. Măcar de-aș fi putut să-i văd. Și cum mă străduiam să mă uit prin deschizătura aia, un croncănit mi-a atras privirea spre cer. Am crezut că orbesc, soarele era atât de puternic, încât, pentru câteva clipe, nu am mai putut vedea nimic. Apoi am văzut punctul negru de pe cer, care se învârtea în cercuri tot mai mari, până mi-a ajuns deasupra capului și mi-am dat seama că era un corb. A coborât și mi s-a așezat în palmă. Îmi țineam respirația, să nu-l alung. Îl priveam țintă în ochi și puteam jura că mă înțelege. Chiar mă gândeam că îmi poate citi gândurile. Tare bizar. S-a scuturat și a zburat. În palmă îmi rămăsese ceva mic, ca un bob de orez. Am ridicat palma să văd mai bine și un strop de apă

s-a rupt din buză și a căzut peste bobul de orez, sau ce-o fi fost. A început să crească văzând cu ochii, întâi cât un bob de fasole, apoi cât un bob de strugure, apoi cât o prună și s-a oprit când a ajuns la fel de mare cât un ou. Asta și era : un ou. Îmi era teamă să nu-l sparg și l-am așezat pe jos, sprijinit într-o crăpătură. Pe neașteptate, crăpătura s-a deschis și a înghițit oul. M-am grăbit să strecor degetul în ea, dar s-a închis la loc cu tot cu ou. Am încercat să văd ceva, dar era întuneric, așa că mi-am lipit din nou urechea de pământ și știi ce ? Vocile încetaseră. Am simțit cum îmi tremură urechea și m-am speriat, dar când m-am ridicat în picioare, am înțeles că nu mă mișcam eu, ci pământul de sub mine. Fisurile din pământ se lărgeau și săream de pe un picior pe celălalt, de frică să nu alunec într-una dintre ele. Din crăpătura care a înghițit oul se ridica un puiet verde, drept. Creștea repede și, în scurt timp, era împodobit cu sute de crengi, care atârnau pline de fructe și flori. Cutremurul a încetat și o ultimă zguduitură a trezit zeci de păsări mici și fluturi, care au început să zboare în jurul meu. Aerul devenise umed și răcoros. O creangă s-a aplecat în fața mea și de ea atârna cea mai frumoasă floare pe care am văzut-o vreodată. Nu credeam că poate exista așa ceva.

Cum arăta ?

Nu pot să-ți descriu. În mijlocul florii, înfășurat în petale, era un cocon auriu. Când m-am apropiat să-l văd mai bine, încă o picătură mi s-a desprins din buză și a căzut pe coconul auriu, care a pleznit și a răspândit în aer un nor de polen, mărunt ca praful

și aromat. Îmi venea să strănut și am dat din mâini să se împrăștie norul. Apoi am putut să văd ce era în cocon.

Ce ?

Un bebeluș. Dormea pe un pat de frunze și iarbă, păzit de câțiva fluturi. Era atât de liniște, încât îl auzeam respirând. L-am ridicat din cocon și l-am luat în brațe. Am luat-o, de fapt.

Era fetiță ?

Da. Era atât de frumoasă ! Am strâns-o la piept și am mirosit-o. Mirosea atât de bine, a flori, a lapte, a tot ce era acolo, mirosea umed și răcoros. Am ținut-o mult la piept și simțeam cum crește. I se lățeau umerii, i se lungea părul, îi creșteau dinții și, într-un final, a deschis ochii. Am lăsat-o jos, putea să stea deja în picioare și m-am uitat în ochii ei mari. Am întrebat-o : cine ești ?

Și ce a zis ? A vorbit ?

Nu. Mi-a zâmbit, a pus mâinile pe genunchii mei, și-a înfipt tălpile în picioarele mele și a început să se urce pe mine, ca și cum aș fi fost un copac. Și-a făcut loc printre coapse și a mai ridicat o ultimă dată ochii la mine.

Erai goală ?

Da. Avea ochii atât de mari și limpezi, că puteam vedea mii, poate sute de mii, milioane de oameni, înghesuiți în ochii ei. Nu numai că îi vedeam, dar îi și auzeam. A clipit o dată și au dispărut. În locul lor se vedea o masă, la care erau așezați câțiva oameni. Râdeau și păreau foarte fericiți. A mai clipit o dată și a dispărut și masa. Lângă ochiul stâng avea o aluniță.

Așa ca tine.

Da, ca mine. A mai zâmbit o dată și s-a strecurat printre coapse și a intrat în mine.

Cum ? Adică...

Da. Am simțit-o în mine, cum se învârtea, își căuta un loc comod să se așeze. S-a foit o vreme, apoi s-a așezat liniștită. Am bănuit că doarme și m-am trezit. Am vrut să îți spun ce am visat, dar nu mă auzeai, dormeai adânc.

Nu m-am trezit ?

Nu.

Stătea cu tâmpla lipită de genunchiul ei. Ea și-a înfipt degetele în părul lui și le-a strâns ușor în pumn. El i-a răspuns cu o mângâiere a gambei. Ea l-a strâns și mai tare, el mângâia și mai apăsat. A început să-i apese tâmpla cu pumnul înfipt în păr și câteva fire s-au desprins de pe scalp. El a tresărit și s-a eliberat din menghina pumnilor. O vedea cum fuge, palidă și deșirată, și cum iese din cameră, trântind totul în urma ei.

Mi-e rău.

A rămas uitându-se când către ușă, când afară, unde ploua înverșunat și apa se aduna pe stradă, urca pe trotuar, în curând va intra în curțile oamenilor, se gândea și se uita când la ușă, când la apă și tot așa. După o vreme a închis geamul și a coborât să o aștepte în cameră. De jos se auzea agitația – se punea masa –, de sus se auzeau norii cum se spărgeau, câteva uși s-au trântit, oameni fugeau pe stradă, picioarele lipăiau prin apă.

Prin singurul geam al camerei lumina abia trecea din cauza unui copac prea stufos, prea bătrân și prea strâmb ca să-l mai taie cineva. S-a oprit în ușă. Ea nu venise încă, dar o siluetă înaltă se ridica și se ghemuia prin dreptul geamului. Nu era prima dată când avea să-l surprindă cotrobăindu-le prin lucruri. Din când în când dispăreau bani, sume mici, cât să-nchidă un ochi, dar destul de mari încât să le fie resimțită lipsa, și, timp de câteva zile, toți din casă erau cuprinși de bănuieli, șușoteli, ba chiar reproșuri directe și fără perdea.

A aprins lumina.

Cauți ceva ? l-a întrebat.

Fratele cel mare s-a întors și, deloc surprins, a spus :

Bună. Unde erai ?

Nefiind prima dată când era surprins asupra faptei, ignorând chiar că lumea nu doar îl bănuia, ci și știa cu siguranță că el este autorul furturilor mărunte, era mereu stăpân pe situație și știa cum să se elibereze din strânsoare, folosindu-se de toate umorile corpului.

Îmi căutam ochelarii, a zis.

Au rămas amândoi tăcuți, unul căutându-i ochii celuilalt, celălalt ascunzându-și abil privirea. Fratele era înalt și bine îmbrăcat. Ținea la garderoba sa, era mereu îngrijit și parfumat, însă pe dedesubtul hainelor corpul îi devenise o ruină. Carcasa bine lustruită ascundea un individ slab cu pielea când prea roșie, când prea albă, străbătută de cute adânci și

adunată pe alocuri în pungi de carne atârnând de pe oase. Pe nas purta ochelarii cu rama groasă.

Și ce te face să crezi că i-ai lăsat aici ? l-a întrebat.

Întârzia voit momentul de a-i spune că îi avea pe nas.

Când ai fost tu ultima data la noi în cameră, ca să îi poți uita aici ?

Așa e, a zâmbit fratele cel mare, ai dreptate. N-are cum.

Și-a schimbat glasul : un ton ceva mai înalt, cuvintele mai scurte, fluierate. Vroia să scape cât mai repede.

Poate că ar trebui să-i caut altu'...

Îi ai pe nas, s-a auzit o voce din ușă.

Era ea. Îi privea pe amândoi din ușă, nu se știa de când, și n-avea timp, nici înțelegere pentru fratele lui. Îi simțea prefăcătoria și parcă în dimineața aceea greața era mai puternică decât mila.

Îi ai pe nas. Nu ai observat ? a repetat.

Fratele și-a pipăit rama groasă de pe nas și a izbucnit în râs :

Erau pe nas, ca să vezi, tot timpul ăsta erau pe nas, la dracu'. Și cât i-am căutat !

S-a prefăcut că râde, până când a început să tușească dinadins și să tremure din tot corpul. Tușea fără pauză și mucozitățile se rupeau în el, părea că se adâncește într-o baltă de salivă și tremura ca o gelatină într-un spectacol fluid. În păduri broaștele încercau să se elibereze din colții prădătorului, înfășurându-se în secrețiile corpului. A vrut să se strecoare pe lângă ei, dar ea nu avea de gând să se

mișteă din ușă, nu vroia să-și descleștezeă colții, între care broasca se arcuia, se chinuia, golindu-și plămânii, lăcrimând. Se uitau la fratele cel mare, captiv între ei și, în sinea lor, recunoșteau că, dacă ar fi fost actor, ar fi fost unul bun.

Crezi că nu știu ce faci aici ? l-a întrebat ea, încă țintuindu-l cu privirea.

El horcăia și părea că nu are aer. Nu-i mergea spectacolul, publicul nu se lăsa păcălit și actorul ar fi rămas în curând fără recuzită și cu textul uitat, dacă nu și-ar fi auzit fratele cerând să-l lase să plece.

Și-au mai schimbat niște priviri, s-au mai aruncat niște vorbe, tusea nu înceta, tot mai forțată, și în scurt timp nimeni nu mai asculta pe nimeni. Fratele a ieșit din cameră și ea și-a luat trusa de machiaj și s-a dus la oglindă. Se machia și înjura. El a scos din sertar un volum mic, un roman necitit, cu coperte cartonate, l-a răsfoit, a ridicat banii dintre pagini și a zis :

Sunt toți, nu i-a găsit.

Câți mai sunt ?

A ezitat.

Nu mulți.

Ea s-a oprit în fața oglinzii cu trusa de machiaj în mână. De pe pat el o privea cum se machia și se gândea că femeia face artă și atelierul ei e corpul.

Crezi că ne plătesc pentru zilele astea ? l-a întrebat din oglindă.

Sper să plătească. Te simți mai bine ?

Da.

Dar ce ai avut ?

Nu mi-ai zis ce ai făcut la editură. Ai vorbit despre manuscris ?

Da, nu era în cele mai bune toane. S-a certat cu nevastă-sa.

Și ce a zis ?

Că l-a prins cu o puștoaică.

Nu, despre carte.

Ah, nu i-a plăcut.

A zis de ce ?

Nu, n-am stat mult, nici n-am intrat.

Păi, ai zis că ai vorbit cu el.

Da, dar numai din ușă, n-avea timp.

Mie când mi-l dai să-l citesc ?

Își picta pleoapa stângă.

Ce-ai avut adineaori ? De ce ți s-a făcut rău ?

Mie nu mi l-ai dat să-l citesc până acum. De ce ?

Am sperat să-l publice. Am vrut să-ți fac o surpriză.

Surpriză ? N-ai nevoie de părerea mea ?

Ba da, dar...

A trecut la cealaltă pleoapă.

Despre ce e ? l-a întrebat. Scrii de atâta vreme la el și niciodată nu mi-ai arătat ce-ai scris.

Ploaia cădea tot mai tare. Abia îi mai auzea vocea din spatele cortinei de zgomot făcut de fiecare strop de apă care se lovea de geam. Se gândea la mormanul de mizerie din centrul orașului.

Poftim ?

Despre ce e ?

Despre tine.

Apoi buzele.

Despre mine, i-a zâmbit strâmb. De aia zici că e o surpriză ?

Întreba mecanic, vedea că nu e prea atentă. Pe față își pictase fericire. S-a întors la el, s-a aplecat peste marginea patului și i-a șoptit :

Mulțumesc. Când se oprește ploaia, mergi la altă editură. Dar până atunci vreau să-l citesc. Ce știu eu ce scrii de mine pe-acolo. Lasă-l diseară pe noptieră.

I-a zâmbit și l-a sărutat lung.

Te iubesc.

S-a întors pe călcâie și a ieșit din cameră, lăsând în urmă un nor de parfum. El a rămas pe pat cu gândul la mormanul de mizerie, în timp ce parfumul se întindea pe covor, pe mobilă, pe tot.

Masa era gata pusă. Cei doi frați stăteau față în față și lângă ei gemenele se priveau și tăceau. Din ușă părea că cineva așezase o oglindă în mijlocul mesei, în care doar frații se deosebeau. Gemenele erau două femei mute și mignone, aduse în casă la scurt timp după moartea mamei să se ocupe de bucătărie și de treburile casei. După un timp, cei doi frați le-au cerut de soție și capetele lor trase la indigo au schițat un „da“ în fața altarului. În unele zile semănau atât de mult, încât tuturor le era greu să le deosebească și ele se amuzau copios că erau mereu confundate. Chicoteau și fugeau în camerele lor, strecurându-se pe sub pături și nici soții lor nu știau întotdeauna dacă s-au trezit lângă cine trebuia. Dar ele se distrau și se jucau printre oglinzi. Uneori se opreau și se priveau în ochi un timp îndelungat, ca și cum nici ele nu se recunoșteau, de parcă se temeau ca nu cumva să fi făcut o gravă greșeală și să-și fi încurcat sufletele între ele. În afara dormitoarelor mai aveau o cămară numai a lor, în care se retrăgeau după-masa, după ce terminau toată treaba, iar seara o încuiau cu două chei identice și se duceau în dormitoarele bărbaților, una pe o ușă, cealaltă pe alta. Numai ele știau ce ușă să aleagă. Își găsiseră locul în

casă și nimeni nu vorbea prea mult despre ele. Erau ca niște spirite ale casei pe care le vedeau rar, dar le auzeau des pașii pe holuri și care, când se iveau, îi zăpăceau ca într-o sală a oglinzilor.

Erau aproape toți, mai lipsea doar bătrânul. S-au așezat la masă. Ea privea în jos, farfuria era goală în fața ei, în jurul lor se ridicau mirosurile mâncărurilor gătite de gemenele care acum se uitau identic la ea, dar ea nu știa, nu îndrăznea să ridice ochii din farfurie.

Cu ce ocazie ? a întrebat el, dar frații nu-l auzeau, erau adânciți în certurile lor obișnuite. Era din nou vorba despre religii, sau nu, poate despre ploaie, dar pentru ei discuțiile păreau să ducă în același loc, într-un punct mort, ca trenurile ruginite la un capăt de linie. Astăzi era într-adevăr vorba despre religii, despre care fratele cel mare credea că sunt idioțenii, invenții manipulatoare. Spunea asta în special pentru a-și necăji fratele invalid, care, din scaunul său cu rotile, în care a stat de când era copil, privea religia ca pe o cheie către o viață mai bună. Sau poate că doar spera ca ea să-l scoată din scaunul cu rotile. Nu a fost întotdeauna invalid. Când a fost copil, era ca toți ceilalți, fără griji și curios, poate prea curios uneori. După ce a devenit un invalid care trebuia împins dintr-un loc în altul, și-a păstrat voioșia chipului, chiar dacă nu și pe cea a picioarelor, și întâmpina pe toți cu un simulacru de zâmbet, unul copiat din cărțile lui despre religii, care mai de care mai bizare și mai incomode. Nu se mulțumea cu o singură religie, alegea din toate câte ceva și-și confecționa

propria religie pe măsura puterilor sale și a sezonului. E drept că și programele de la televizor aveau din când în când un cuvânt de spus. A galopat prin toate religiile și pseudocredințele posibile, a citit cărțile, a ținut posturile, a ars bețigașele, s-a gândit și s-a răzgândit, a trecut prin atâtea dogme în douăzeci și ceva de ani, de când se afla în scaunul cu rotile, cât popoare întregi în două mii. De când bătrânul l-a băgat în scaunul cu rotile cu o palmă bine plasată în ceafă, nu a încetat să-și caute alt tată, unul care să-l scoată din el. Credea că scaunul cu rotile fusese șansa lui de a se îmbogăți spiritual și de-al găsi pe Dumnezeu. Fratele cel mare, căruia îi plăcea mai mult decât orice să-i ridiculizeze credințele, credea doar că, dacă va muri, nu se va întâmpla absolut nimic.

Deci, ce sărbătorim ? a întrebat din nou.

Știi ce nu înțeleg eu ? Cum dracu' poți să crezi în planete și în porcăriile tale și-n Dumnezeu în același timp. Uite și tu ce pișoarcă ți-ai tras în farfurie, ții cele mai aiurea posturi, te rogi toată ziua, te împinge asta până la biserică în fiecare duminică și apoi tot tu o dai cu reîncarnările și cu planetele tale.

Ți-am spus că nu poți înțelege pentru că nu vrei, răspundea fratele mijlociu.

Ea privea în jos, tremura.

Ți-e bine ? a întrebat-o.

E doar o ploaie, nimic mai mult, spunea fratele cel mare.

Nu e doar o ploaie, ci...

Spune, ești bine ?

Ea tăcea. Gemenele se uitau la ea, dar ea nu știa.

Da, nu e nimic, mi-e doar un pic rău.

Iar ?

O să-mi treacă.

Când omul a început să...

Lasă-mă, băi, cu omul tău, nu are rost să-mi explici, pentru că...

Ba da, are, dar nu vrei să asculți.

Ieri ți-a fost rău ?

Nu, doar azi.

Nu trebuie să mănânci tot dacă nu poți.

O să pot.

Cum îți explici că plouă așa de tare de câteva zile, că întregi sate sunt acoperite de ape, orașe, că...

În fiecare an e la fel.

Nu chiar.

Și anul trecut ai zis că vine sfârșitul lumii.

Da, dar nu era ca acum.

Ai luat pastile ?

Nu.

Ba era fix ca acum.

Și nu vrei să iei ?

Gemenele tăceau, iar ceilalți vorbeau din ce în ce mai tare, glasurile lor se încălecau zgomotos și în jurul lor mâncarea se răcea.

Liniște ! s-a auzit.

Și toți au tăcut. Din ușă, bătrânul îi privea cu ochi roșii, sprijinit de tocul ușii. Se vedea că nu mai băuse de câteva zile. Se pregătise din timp pentru eveniment și începuse prin a bea din ce în ce mai puțin. Costumul negru abia se vedea în holul întunecat

și bătrânul nu ar fi fost decât o voce tremurândă, dacă nu s-ar fi împodobit cu o cravată galbenă și cu perechea de ochi roșii și umflați. Privirea lui a poposit pe chipul tuturor, printre oale și pahare, și s-a oprit pe fața ei. Ea își îngropase privirea undeva sub carapace. Și-au salutat tatăl într-un glas, mai puțin gemenele, și-atunci și-a ridicat și ea ochii să-l salute cu jumătate de gură. De lângă ea, el îi simțea tremuratul și degetele lui căutau în zadar degetele ei pe sub masă.

Ea s-a ridicat brusc, și-a cerut scuze și a ieșit din cameră, trecând în grabă pe lângă bătrân. El și-a dezlipit palma de pe tocul ușii și s-a strecurat printre mobile până la locul din capul mesei.

Puteați măcar să vă puneți și voi o cravată, a zis.

Nu a răspuns nimeni. Între ei mâncarea se răcea repede. După câteva minute, ea s-a întors și s-a așezat la loc, tot cu privirea în jos și, dacă cineva i-ar fi putut vedea ochii, ar fi aflat că nu îi era bine, hotărât lucru, se simțea rău. Tremura între el și bătrân ca un tufiș în flăcări. Se lăsase liniștea și numai ploaia se mai auzea lovind acoperișurile.

Urlați ca niște animale ! a zis bătrânul. Chiar în ziua asta, acum cinci ani, a murit mama voastră și voi vă comportați ca niște animale.

Cum a putut uita așa ceva ? Tot atunci a adus-o pe ea în casă, măcar asta ar fi trebuit să-și aducă aminte. Acum stătea lângă el și probabil îl judeca. Nici măcar flori nu i-a luat. Mormânt. Da, la mormânt ar fi trebuit să meargă, dar ploaia asta... Cum a putut să uite ? Editura și romanul ăla tâmpit erau

de vină, de aia a uitat. Sigur e nervoasă, acum tace, dar când vor urca în cameră se va năpusti asupra lui cu o avalanșă de reproșuri. Se pricepea la asta. Și de vorbit, vorbea mai bine decât el, ar fi trebuit să scrie ea nenorocita aia de carte și el ar fi trebuit să se ducă dracului, dacă nu mai ținea minte o zi atât de importantă. Pe toate astea le gândi între două înghițituri.

Bătrânul a cerut să i se aducă încă o farfurie. A așezat-o lângă a lui și a umplut-o cu mâncare, câte puțin din fiecare fel. Mișcările erau atât de calculate, de parcă ar fi repetat scena de câteva ori pe zi în ultimele săptămâni. Când a terminat cu farfuria, a umplut paharul cu vin, a rearanjat șervețelele și tacâmurile și a închis ochii.

Să mâncăm, a zis.

În scurtă vreme farfuriile se goleau și se reumpleau, paharele se ciocneau de oale, sticlele se aplecau peste pahare. Doar farfuria de lângă bătrân rămânea neatinsă. Din când în când se uitau la ea pe ascuns, apoi la bătrân, care era din ce în ce mai agitat. Picuri de sudoare se adunaseră pe gulerul cămășii și probabil că îl gâdilau, pentru că se scărpina insistent pe gât, până când tot gâtul s-a înroșit. Mișcările îi deveneau tot mai agitate și respirația mai chinuită.

Nu e bine! a strigat. Nu, nu e bine. Aduceți-mi un scaun!

Gemenele s-au ridicat amândouă și au fugit să-i aducă un scaun, pe care l-a așezat lângă al lui. Au continuat să mănânce, din când în când cineva mai zicea câte ceva, ceilalți tăceau, apoi invers și tot așa.

Farfuria nouă din dreptul scaunului nou rămânea neatinsă, plină de mâncare rece. Toată lumea rupea colțuri de pâine în liniște și dădea coșul mai departe din mână în mână, îmbucăturile le stăteau în gât, câte unul deschidea un subiect banal, altul îl încheia grăbit. Sub privirile identice ale gemenelor, ea abia dacă a luat câteva guri de mâncare. Era atât de liniște încât, când bătrânul a început să plângă, toți ochii s-au ridicat din farfurii și l-au privit. A strigat :

Ba trebuie să mănânci ! Nu mă contrazice ! Pune mâna și mănâncă, nu te mai uita la ea !

Tremura din fiecare încheietură și cămașa i se udase toată. S-a ridicat și a început să înjure. I-a blestemat pe toți și, înainte de a ridica oala cu ciorbă să o trântească de podea, s-a uitat câteva secunde la femeia care tremura între ei, înroșită și transpirată, fără să scoată un cuvânt. Oala s-a spart mai zgomotos decât furtuna de afară și alte pahare au căzut și au umplut covorul cu mii de cioburi minuscule. Covorul strălucea în timp ce gemenele strângeau oalele de pe masă și cioburile de pe jos. Bătrânul s-a întors în beci, urlând vorbe de neînțeles, blestemându-i pe toți, și ea s-a scuzat și a fugit la baie, unde a vomitat îndelung. Afară, norii coborau în stradă ca o plapumă peste oraș.

Când a urcat în cameră a găsit-o în dreptul geamului. Cocul i se desfăcuse și atârna strâmb pe o parte a capului. Plânsese. Când a aprins lumina, ea și-a ascuns privirea și și-a șters lacrimile de pe obraz. Când a terminat de frecat, obrajii îi erau roșii și mânecile ude.

De ce plângi ? a întrebat-o.

Nu i-a răspuns și și-a tras nasul de câteva ori.

Astăzi ești mai sensibilă decât de obicei. S-a întâmplat ceva ?

Nu, lasă.

E ceva ce ai vrea să-mi zici ?

Nu știu dacă are rost, i-a răspuns.

De ce n-ar avea ?

Pentru că purtăm mereu discuția asta și nimic nu se schimbă.

Abia acum se întorsese către el, indecisă încă dacă să plângă sau să vorbească, așa că a început să plângă și să vorbească în același timp.

Mereu când mă vezi că plâng, te faci că nu știi despre ce e vorba.

Și despre ce e vorba acum ? a întrebat-o. Despre ăștia de jos ?

Nu numai.

Ți-am spus să-i ignori. Astăzi chiar nu ți-au reproșat nimic, s-au abținut mai mult decât în alte zile.

Da, dar până când ? Până când să-i ignor ? Au trecut atâția ani și ei tot nu mă pot accepta ca pe un membru al familiei, mai ales taică-tău.

Tata e bătrân și mai tot timpul beat, chiar crezi că trebuie să pui la suflet tot ce face și zice ? Uneori vorbește gura fără el.

Și scena asta de la masă... A fost bizar, m-a tulburat. Nu știu, cred că se întâmplă ceva cu el. E... e prea... nu știu.

Lasă asta pe seama noastră, e tatăl nostru. Nu ar trebui să te intereseze.

Cum să nu mă intereseze ? Locuim toți în aceeași casă. Cât timp crezi că mai pot să le văd fețele ? Câtă răbdare crezi că mai am ?

Știu, dar ce pot să fac ?

Nu știi ! Dacă ai fi știut, ai fi făcut orice să plecăm de aici ! Avem o vârstă... nu mai suntem copii. Mă ofilesc aici, înțelegi ?

O privea neputincios, incapabil de a-i mai răspunde. Avea dreptate, se gândea și simțea din nou acel cumplit sentiment al neputinței, greu și ruginit ca lanțuri în jurul gleznelor sale.

Nu știu ce să fac, a zis.

Nici eu...

Se priveau în ochi. Parcă se scurseseră milenii de când nu se mai priviseră direct în ochi. Sau oricum, nu așa ca acum. El îi vedea obrajii iritați, ochii ceva mai tulburi și a înțeles. A zis :

Să nu pleci.

Nu, nu o să plec acum, nu chiar acum.

Cum adică, nu chiar acum ?

Adică nu vreau să plec fără tine, dar... trebuie să vii cu mine, altfel...

Altfel pleci ?

Ea s-a întors și s-a uitat pe geam la apa care creștea, făcea spumă ca un guler de cămașă, intra în curțile oamenilor, de undeva se auzeau geamuri spărgându-se, alarme de mașini și oameni care urlau ceva de neînțeles. Prin fața casei, purtată cu viteză de un șuvoi de ape, trecea o pisică. S-a proptit în gard și părea să nu se mai poată elibera. S-a zbătut o vreme, până când apa a trecut peste ea, acum i se vedea capul, acum nu, și, în cele din urmă, a dispărut cu totul în apa neagră. Ea s-a întors către el și a zis :

Când va veni timpul, nu o să pot să-mi cresc copilul într-o casă bântuită.

A rămas ca secerat în fața ei, cu gura căscată, căutând un cuvânt, sau poate două, nu cuvinte oarecare, dar nici nu știa pe care și, înainte de a le găsi, a auzit un zgomot teribil de ziduri dărâmându-se și de garduri căzând în apă. Geamuri se spărgeau și cerul se prăbușea cu putere peste acoperișurile caselor. Casa tremura sub picioarele lor și ușile vibrau în pereți. De jos se auzeau strigăte, cineva spunea ceva despre apă și beci și atunci și-a amintit :

Tata !

A luat-o la fugă pe scări în jos și nu s-a oprit decât în pivniță, unde frații și gemenele încercau să

acopere micile ferestre ale beciului cu scânduri. Bătrânul nu spunea nimic, își ținea capul în palme și la picioarele lui avea o sticlă de vin pe jumătate goală. După ce au reușit să acopere geamurile cu scânduri, s-au uitat în jur: nu intrase multă apă. Câteva bălți se adunaseră în mijlocul beciului, acolo unde podeaua era mai adâncită. Unul dintre frați a zis că nu a mai văzut niciodată așa ceva, altul a spus că se teme că ploaia nu se va opri prea repede, va crește nivelul apei, zice celălalt, numai gemenele nu ziceau nimic. O bubuitură i-a făcut să tresară. Suna ca și cum o mașină ar fi fost izbită de unul dintre pereții casei. Nu se mai auzea ploaia, nici măcar tunetele nu se mai auzeau, numai mugetul apei, care trecea ca un plug peste străzi și mătura totul în cale. Nu scoteau nici un cuvânt, ba chiar își țineau respirația ca și cum s-ar fi ascuns toți de un monstru marin și ar fi așteptat într-un submarin trecerea pericolului. Dar monstrul nu pleca, ci creștea, înghițind case și mașini, dând târcoale oamenilor, acoperind tot pământul cu burta lui alunecoasă.

Ce ei auzeau, ea putea vedea prin geamul de la etaj. Apa neagră și plină de resturi rupte de peste tot inundase toată strada, copacii se îndoiau și, din când în când, câte unul era smuls din rădăcină și împins în josul străzii. Chiar și cu geamul închis putea auzi zgomotul potopului, ca un ecou dintr-o prăpastie fără fund, din care se ridica un glas, la început slab, apoi tot mai puternic. Și-a ținut și ea respirația. Un fior i-a străbătut măduva spinării, când a înțeles că glasul pe care îl auzea repeta un singur cuvânt:

numele ei. A deschis geamul și zgomotul apei a lovit-o în urechi. Dar glasul nu dispăruse, ci se auzea chiar mai tare și părea să vină din stradă, ca și cum apa avea o voce, ca și cum apa o chema pe nume și sângele i-a înghețat în tot corpul când s-a uitat în spuma apelor și i s-a părut că vede un chip mic și vânăt, care își mișca gura și părea să-i strige numele.

Când s-a întors în cameră, a găsit încăperea goală. A strigat-o, dar nu a primit răspuns. S-a apropiat să închidă geamul și a văzut-o în stradă, cu apa până peste șolduri, înaintând către mijlocul străzii. A strigat-o, ea s-a întors și a spus ceva, dar sunetul apei îi acoperea glasul. A coborât în curte, înnebunit de frică. Pe scări fratele cel mare a încercat să-l oprească, dar s-a smuls din brațele acestuia și a sărit în apă.

Vino înapoi ! striga. Vino înapoi !

A înaintat câțiva pași împotriva curentului apei, dar ea se depărta. Se apropiase de o mașină, care rămăsese agățată de ceva de sub apă, în mijlocul străzii.

Ține-te de mașină ! Nu te mai mișca !

A mai înaintat câțiva pași, dar ea părea tot mai departe. Ocolise mașina și se pierdea undeva pe partea cealaltă a ei. O vedea prin geamul mașinii.

Te rog, stai pe loc ! Vin acum !

Striga la ea, dar nu știa dacă îl aude. Ar fi strigat și mai tare, dar apa îi urcase până la piept și îi apăsa coastele și plămânii.

Stai pe loc ! Vin acum ! Nu te mișca !

Făcea pași mici, dar pașii ei păreau prea mari. Simțea că pășește înapoi și o vedea din ce în ce mai

mică și îndepărtată. Oameni urlau, dar nimeni nu-i auzea. Oameni plângeau, dar nimeni nu-i vedea. Atunci, acolo jos, în apă, a făcut ceva ce știa că n-ar fi trebuit să facă : a început să plângă. Și-ar fi dus mâinile la față, să nu-l vadă că plânge, dar se ținea de gard și nu putea decât să plângă și să strige :

Te rog ! Te rog ! Stai pe loc că vin acum, te rog...

Ea mai avea puțin și ajungea la copacul de pe partea cealaltă a drumului. Părea că stă în picioare în mijlocul apelor, dar se ținea de ceva. Își mișca buzele și îl privea cu ochii ei mari cât lumea.

Nu te aud ! striga el. Stai acolo, nu te mai mișca !

Ea îi striga ceva și arăta cu degetul spre copac.

Nu te aud ! Strigă mai tare !

Între două urlete de val i s-a părut că aude ceva :... „fata“... „vis“...

Știa că nu poate să o ajungă de unul singur. Și-a întors privirea către casă, în speranța că cineva îi va sări în ajutor. Din ușă îl priveau gemenele și cei doi frați tăcuți și nemișcați, ca un alai de sfinți pe un perete. Nu clipeau, nu respirau. Priveau eterni. S-a uitat la copac, apoi la ea, înapoi la copac și a continuat să plângă. Mușchii renunțaseră la el, precum și el renunțase de atâtea ori la ei. O răzbunare organică. O clipă și gata, decizia era luată : picioarele se întăriseră lângă gard și el nu putea decât să strige și să plângă.

Nu mai pot... vino înapoi că nu mai pot...

Ea strângea deja copacul în brațe. O vedea limpede prin geamul mașinii din mijlocul străzii. Nici urmă de frică pe chipul ei, doar liniștea din privire,

care se așeza pe spuma apelor, pe nori și pe grumazul tuturor. Se făcu liniște și amândoi plângeau. Nimic nu s-a auzit când copacul s-a frânt de la mijloc și s-a prăbușit în apă peste mașină. Coroana stufoasă a rămas o clipă neclintită pe apă. Undeva sub copac era și ea. Apoi copacul a luat-o la vale, măturând totul în calea lui. El a simțit o smucitură și a văzut cum cineva îl trage în sus pe ultima treaptă a casei, unde spuma nu se așezase încă. Ajuns pe scări, simțea cum îl trăgeau de picioare să-l bage în casă, dar el se agăța cu ambele mâini de pragul ușii și privea cu capul lipit de piatra rece a treptelor copacul care trăgea totul după el. În urma lui nu rămânea decât o mare de lumină. Urla, dar nimic nu se mai auzea. Striga mut în timp ce lumea se golea sub privirile sale. Ușa s-a trântit cu ecou și totul s-a întunecat.

După o vreme, goliciunea s-a umplut cu mirosuri și umbre, încă mute, dar vii. Alergau prin casă și ridicau praful și odată cu el se ridica și zgomotul din pereți. Casa prindea viață. Auzul revenea lovindu-l în urechi cu un tăiș tocit. Din spatele ușii auzea cum lumea se sfărâmă în urma copacului doborât și e luată de ape. Se tot vedea în apă, captură a adâncurilor. A încercat să își deschidă gura, să zică ceva străinilor care fugeau prin fața lui, dar și-a înghițit vorbele. Nu știa unde se află, nici cum îl cheamă. Întreaga casă tremura trosnind și cântând din lustre și pahare. S-a speriat când și-a dat seama că e posibil să rămână în casă cu niște străini. Îi vedea vorbind, strigând, dar nu îi auzea, doar casa urla a lemn crăpat. Dar îi vedea : unul, cel înalt și îngrijit, fugea speriat pe hol cu sticle în brațe. Le scotea dintr-o cameră de la subsol și le ducea în camera de zi. Din când în când, o femeie mică de statură cu părul lung și negru îi ieșea în față. El îi ardea câte o palmă de fiecare dată și o împingea de perete, să-și facă loc. Pe celălalt nu îl vedea bine la față. Stătea într-un scaun cu rotile și strângea un tablou în brațe. Îl durea capul și s-a întins pe jos, în hol, fără să-l piardă din ochi pe bărbatul cu tabloul. Privindu-l cu capul

în jos, a înțeles că nu ținea un tablou în brațe, ci o icoană. Știa cum arată icoanele încă de când era mic, pentru că și ele, ca și străinii cu care se trezise în aceeași casă acum, erau tăcute. Pe gușa bărbatului străluceau picuri de lacrimi și transpirație. În spatele lui era femeia care primea palme pe hol. Nu se poate, se gândi. Și-a întors capul către scări. Iat-o. Nu se poate. Și totuși, în spatele bărbatului cu icoană era ea, ca un înger păzitor, care ocrotește și este bătut în același timp. Apoi a înțeles : sunt două. Deci patru : două femei și doi bărbați. Nu îi putea auzi încă, dar casa urla și pentru ei cu glas de bârne dislocate și geam fărâmițat. Podeaua s-a zguduit o dată scurt și l-a doborât pe grasul din scaunul cu rotile. Icoana s-a spart sub greutatea lui și cămașa albă s-a îmbibat în sânge. Podeaua s-a mai zguduit o dată și toată casa s-a scufundat în beznă. Pereții tăceau, însă de afară se ridicau armate de glasuri în strigăte de durere. Au acoperit zgomotul casei și pe cel al apelor și i-au intrat în vene făcându-și culcuș în durerea lui de cap. Apoi, pe nesimțite, s-au rătăcit printre gândurile lui și s-au îndepărtat până nu s-a mai auzit nimic. Durerea de cap devenea greață, greața devenea somn. Se gândea la cineva și nu știa la cine. Mai era cineva afară, își spunea, mai era cineva afară, mai era cineva, mai era, mai... un balans grețos îi mângâia mațele și-l legăna către un somn numai al lui.

Ca să se despartă, doi oameni trebuie întâi să se întâlnească. Coborâse în barul unui hotel la care stătea împreună cu alte câteva sute de studenți. Participa la o conferință anostă, la care a decis să meargă doar pentru a vedea gratuit o altă țară. Se adunaseră studenți din toată lumea și cele câteva zile de gesticulat și de zâmbit cumsecade îl obosiseră. S-a anunțat o petrecere de la care s-a eschivat, acuzând o durere de cap. A așteptat să se golească hotelul și a coborât în barul de la subsol, unde a cerut, pentru început, o bere. S-a răzgândit și l-a întors pe barman din drum.

Dă-mi mai bine un vin, te rog, i-a zis pe limba barmanului.

Câțiva bătrâni se amuzau la o masă, danturile lor false le dansau în gură. Și le aranjau la loc cu o subtilă presiune a limbii și continuau să râdă, până când danturile își reîncepeau dansul în fălcile lor. Uitându-se la ei, simțea pentru prima dată că se află în altă țară : la el în țară bătrânii nu-și mai permiteau o masă la restaurant. Sau să râdă. Se uita la chelner. Freca cu o cârpă un pahar, adâncit în gânduri, ca și cum ar fi frecat o lampă fermecată. Se gândea să îl întrebe la ce se gândește. N-avea nici un rost să

se chinuie pe limba barmanului, așa ca a început să bea.

Într-un separeu, un cuplu tânăr cu copil luau masa. Priveau în farfurie și mestecau absenți. Din când în când, mama verifica farfuria copilului și-l ștergea la gură. El mânca puțin, în schimb ridica mecanic telefonul, pe care îl ținea lângă farfurie ca pe un tacâm, și butona cu degete sigure. Nici un zâmbet nu se ridica din prăpastia lor.

La o altă masă, un tânăr cu mustață scria ceva într-un caiet. Nu consuma nimic, nu ridica ochii din caiet. Scriitor, probabil.

Și-a golit paharul și a mai cerut unul. Când să ducă paharul la gură, toamna de afară a dat buzna în bar și temperatura a scăzut brusc. Nările suflau aburi. În ușa deschisă se oprise o femeie, care, în peisajul subteran, părea de o prospețime tulburătoare. Cuplul tânăr a început să-și vorbească în șoaptă și danturile bătrânilor și-au încetat dansul. Toți se uitau la cea care aducea toamna. Ea și-a așezat poșeta pe bar și a cerut un gin. Barmanul ezita.

Aveți un act de identitate ? a întrebat pe limba lui.

Ea s-a făcut că nu înțelege.

Buletin, pașaport ?

Ea și-a dezvelit decolteul înflorit și s-a aplecat peste bar. Încerca să îi explice barmanului că face parte din grupul de studenți. Camera 11. Barmanul repeta că fără act de identitate nu o poate servi. El a intervenit între ei și a zis :

E cu mine.

Nu a zis nimic mai mult și nu le-a căutat reacția. S-a întors la paharul lui de vin și s-a lăsat cuprins de o poftă nebună de a se îmbăta. Avea chef de joacă. Era mândru de el, că nu a cedat, că nu s-a uitat la ea. Își imagina furtuna pe care i-a provocat-o mimând un posibil avans. Va tăcea, se gândi. Va tăcea și o va ignora. Știa că dacă o va băga în seamă, îl va trata cu aceeași indiferență cu care o tratează pe ea. Avantaj, își spuse și ceru un nou pahar de vin. Barmanul a așezat un gin și un vin în fața lor și s-a reîntors la cârpa lui. Au început amândoi să bea. Îi părea bine că nu a primit mulțumiri din partea ei, le merita, dar dacă nu le primește, cu atât mai bine – încă un punct pentru el. În cazul în care îi va mulțumi, se gândea, se va întoarce pe jumătate către ea, fără să o privească, și va schița un gest incert, atât cât să-i dea de gândit. De data asta nu va ceda. Deasupra barului atârna o oglindă, pe care ea nu o descoperise încă și în care o putea cerceta fără riscul de a fi surprins. O vedea cum îl privea fugar cu colțul ochiului de fiecare dată când ridica paharul de gin la buze. Apoi lăsa paharul jos și își continua rolul pe scena improvizată. Nu știa dacă vinul, prohabul umflat sau reflectoarele piesei ei de teatru îi fierbeau sângele și îi smulgeau trupului broboane de transpirație. A mai surprins-o de câteva ori uitându-se la el. Era în avantaj. O va ignora.

Goleau paharele și nici nu observaseră când tânăra familie și-a luat copilul și a părăsit barul. Au rămas numai cu barmanul și cu bătrânii, care nu păreau să obosească. Câștigau în voioșie și decibeli cu

fiecare pahar golit. Tânărul scriitor dispăruse. El se ocupa cu reflexia ei în oglindă, o vedea cum ridica paharul de gin și cum îl privea de peste buza paharului. Ochii ei coborau pe linia corpului său, umerii, brațele, șoldurile. El știa că e momentul potrivit pentru un atac și, ca să o dezarmeze complet, s-a întors brusc și a surprins-o privindu-l. Prinsă asupra faptului, s-a înroșit și s-a întors către barman :

Mai dă-mi unul, te rog, i-a zis pe limba lui.

El era în culmea fericirii. Întâi i-a făcut un favor fără să-i acorde atenție, apoi a fost privat de mulțumiri pe care le merita și acum i-a surprins privirile oprindu-se pe fundul lui. Minunat, își zise, de data asta va câștiga la puncte. Putea chiar să se gândească la un knock-out. Barmanul a așezat paharul de gin în fața ei. El a scos o bancnotă și i-a întins-o barmanului, făcându-i semn că plătește atât vinul lui, cât și ginul ei. Punct ochit, punct lovit. Ea tăcea încurcată, în timp ce el s-a ridicat și a dat să plece. Când să treacă prin spatele ei, a auzit-o șoptindu-și pe limba lui :

Eh, ți-ai găsit...

S-a oprit în spatele ei și a înțeles că împărțeau aceeași limbă. În acea clipă ar fi vrut să o ia de mână, să-i arate dantura jucăușă a bătrânilor de la masă și să o întrebe de când nu a mai văzut bătrâni râzând. A stat destul de mult timp în picioare, oricum destul cât să își dea seama de ridicolul situației. Nu știa – să plece, să stea ? Dacă pleca, ce sens a avut să stea în spatele ei atâta timp ? Dacă rămânea, de ce s-a mai ridicat ? Cu cât treceau secundele, cu atât mai roșu

se făcea în obraji. A decis : va rămâne. S-a întors pe călcâie și s-a așezat la loc. Bătrânii cântau, se îmbătaseră. A mai cerut un vin și a rămas tăcut în fața paharului. Adversarul s-a ridicat de la podea. Urma o nouă rundă, dar nu mai era atât de sigur că rezistă până la capăt. Ochii lui s-au retras pe oglinda de deasupra barului, în care a întâlnit ochii ei. Descoperise și ea oglinda. Pentru prima dată se priveau în ochi.

Bună.

Bună.

Au început să-și vorbească. Și-au aflat numele într-un pahar de vin alb, au copilărit într-unul de vin roșu, s-au fugărit pe dealuri într-o vodcă și un gin le-a fost adolescența și, până să îmbătrânească, barmanul i-a alungat în stradă și a încuiat ușa în urma lor. Se țineau de mână. Au urmărit cu pași împleticiți mozaicul treptelor până în fața camerei de hotel.

E cineva în... ?

Nu s-a întors de la...

S-au întins pe covor și își vorbeau. Cuvintele curgeau de pe buzele ei în paharul cu vin, el ridica paharul și îi sorbea cuvintele. Cuvintele lui curgeau în pahar și se odihneau pe buzele ei. Cuvinte grele, altele ușoare, unele trăgeau de haine, lăsându-i goi, altele le ridicau trupurile deasupra covorului, strecurându-se primele în colțurile umbrite ale corpurilor lor, cu mult înaintea mâinilor, ori a buzelor. Erau goi pe covor, acoperiți cu o pătură de cuvinte. Erau văi ale trupului în care nici mâini, nici buze, nici cuvinte nu ajungeau. Ar fi vrut să intre în ea,

dar se temea că a băut prea mult. Risca să se facă de rușine. Și ce ? Nici nu se cunoșteau. În definitiv, ea s-ar fi făcut de rușine la fel de mult ca și el, se gândea. Vroia să o pipăie, să o sărute, dar nu pe gură, nu numai pe gură. Ar fi vrut multe, dar băuse prea mult. Poate că și ea gândea la fel, nu putea ști. Oare ? S-au apropiat și mai mult, cuvintele erau deja rostite numai pe jumătate, ce mai conta ? Și sânii ei erau acoperiți numai pe jumătate. Încercau ceva, dar nici ei nu mai știau ce. În străduința lui de a-și da pantalonii jos, s-a sprijinit greoi de noptieră și a dărâmat-o peste brațul ei drept. S-a ridicat speriat cu pantalonii în vine și s-a împiedicat, a căzut peste noptiera prăbușită și s-a lungit cu o bufnitură pe podea, prinzându-și mâna sub corpul lui îngreunat de alcool, peste sânii ei dezgoliți. Au încercat să se ridice, agățându-se de rafturile unui dulap de lângă pat. Rafturile au cedat, dulapul a căzut cu totul peste ei și câteva oase s-au frânt cu un pârâit și le-au redus cuvintele la tăcere. Salvarea i-a găsit goi, întinși pe covor, vorbindu-și pe limba lor, beți și amorțiți.

De dimineață s-au trezit în saloane diferite, s-au urcat în troleibuze diferite, apoi, a doua zi, au zburat cu avioane diferite și au aterizat în țări diferite. Nu-și știau nici măcar numele – le uitaseră – și tot ce le mai rămăsese din seara aceea erau două brațe bandajate și un difuz sentiment de jenă.

Auzul păşea în lume de mână cu văzul. Tot ce nu era încă se năştea dureros de sub pleoapele lui. Lumina îi inunda ochii şi-l silea să-şi recunoască trupul. Se descoperea întins pe jos, lângă uşă, în faţa lui scările, unsprezece trepte – le număra ca în copilărie. Începea să recunoască holul. Nasul i-a fost invadat de mirosul casei în care a crescut. Din camera de zi auzea şoapte. S-a ridicat şi şi-a recunoscut fratele căzut din scaunul cu rotile şi plin de sânge. A fugit către el, dar paşii i s-au împotmolit în covor şi picioarele i s-au încolăcit unul în jurul celuilalt. Balansul podelelor încă nu se aşezase în ceafa lui şi s-a culcat pe covor câteva clipe, până a simţit că şi-a recăpătat echilibrul. În timp ce-şi ridica fratele şi-l aşeza în scaunul cu rotile, a deslușit șoaptele :

Tatăl nostru care eşti în ceruri...

I-a smuls cioburile din tricou şi l-a împins către baie. A lovit întrerupătorul de câteva ori, dar becul rămânea stins.

... vie împărăţia Ta...

I-a tras tricoul peste cap şi s-a uitat la rănile lui. Nu ştia ce să facă. A învârtit de robinet, ţeava a zvâcnit de câteva ori şi a scuipat o zeamă jegoasă, apoi s-a oprit cu un ţiuit de ţevi ca un cântec de lebădă.

Și-a înfipt buricele degetelor în rănile deschise și a smuls, ciob cu ciob, sticla din burtă. Fratele tremura sub carnea înroșită și privea în gol.

... pâinea noastră cea de toate zilele...

Nu suporta să se uite la răni și-și ținea ochii pe chipul fratelui, în timp ce degetele își croiau drum prin tranșeele de pe piept. Trupul fratelui era acolo, plin de sânge, dar chipul lui era departe, străin de acea casă, pierdut între zgomotele mute ale pereților. Nicio umbră de durere pe fața lui, în timp ce-i scotea cioburile din carne, doar depărtarea chipului de trup. Șoptea :

... și ne izbăvește de cel rău...

Îi vedea chipul tot mai departe de trup și a început să-l strige. Nu părea să-l audă.

... și a Sfântului Duh. Amin. Tatăl nostru care ești în ceruri...

O palmă i-a retezat cascada de cuvinte. Pentru o clipă nu se mai auzea decât scârțâitul casei. A ridicat ochii de pe chipul fratelui și s-a uitat prin geamul de la baie. Cascada și-a repornit căderea :

...precum în cer, așa și pe pământ...

Afară, bulgări negri de nori se întindeau ca o pătură la orizont. Ploaia încetase și casa părea să fie prinsă între două oglinzi. Cerul coborâse pe pământ.

...căci a Ta este Împărăția...

Și-a lăsat fratele în fața oglinzii, sprijinit de chiuvetă și a fugit în camera de zi. În fața ferestrei larg deschise îngenunchea fratele cel mare. Dintr-un colț al camerei, două perechi de ochi identici îi

priveau pe amândoi în liniște. În fața lor, două ceruri se întindeau ca pături de nori și ape. Un cer sus și unul sub ei, ca într-o sală a oglinzilor dintr-un circ pustiu. Erau doar ei pe o întindere de ape care se lungea până la linia orizontului, apoi urca pe cer, traversa bolta pe deasupra lor și cobora prin spate, strecurându-se pe sub picioarele lor. Nu era nici urmă de val pe acel înveliș de apă și doar din când în când câte un buștean sau vreo bucată de acoperiș urca la suprafață, se învârtea o dată, ca și cum ar fi luat o gură de aer, și se prăbușea la loc în adâncul mării.

Tăceau. Și-a amintit de ea și de copacul care a căzut peste ea și a luat-o la fugă pe scări în sus. A dat buzna în cameră. O striga. Odaia era goală și aerul umed. Nici în pod nu era de găsit, doar câțiva porumbei clipeau cu capul înfipt în gușă. A coborât în grabă și a început să o strige și să o caute prin toate încăperile. Deschidea dulapuri și o striga, ridica paturi și o striga, plângea și striga. În camera de zi și-a prins fratele de umeri și l-a întrebat :

Unde e ?

Fratele privea în gol către întinderea de ape și părea să nu-l audă. S-a întors către gemene :

Spuneți-mi unde e ? Unde e ?

Gemenele îl priveau identic.

A spus că merge la piață de dimineață, așa mi-a spus. Nu v-a spus ceva ? a continuat să întrebe în jur. Vroia flori și a spus că... sau a fost ieri ? Nu, astăzi, ce zi e astăzi ? Nu e... ?

Și-a amintit de fratele din baie, încă aplecat peste chiuvetă.

Unde e ? l-a întrebat. Știi cumva unde e ? Ai văzut-o ?

Nu îl auzea.

S-a îndreptat în fugă către scări și, când a trecut pe lângă camera de zi, a auzit glasul fratelui cel mare :

E gata... Nu mai vine.

S-a oprit în fața ușii de la intrare, cu mâna pe balustradă. Își auzise fratele, dar nu înțelegea ce spusese. Se uita la lemnul ușii și-și aminti de cineva întins pe trepte, cu capul lipit de piatră. Îl vedea privind în gol, tremurând în pragul ușii.

Din baie se auzeau cuvintele :

... Tatăl nostru care ești...

Fratele cel mare s-a ridicat din genunchi ca dintr-un vis lung și a fugit în baie. Și-a prins fratele de ceafă și l-a trântit de podea. S-a urcat pe trupul lui butucănos și și-a înfipt degetele în părul lui plin de cioburi.

Cu cine vorbești, măi ?

... facă-se voia Ta...

Da ? Da ? Voia lui ?

Degetele șerpuiau pe scalp și se tăiau în cioburi.

Zi, măi, cu cine vorbești ? Singur, iar vorbești singur ! Toată viața ta ai vorbit singur !

... pâinea noastră...

Ce pâine ? Vorbește cu mine ! Vorbește cu mine !

L-a întors pe spate și i-a prins capul între palme.

Vorbește cu mine !

... vie împărăția Ta...

Sunt aici, vorbește, măi, cu mine, în morții mă-tii !

...facă-se voia Ta...

Uită-te la mine !

... și iartă nouă greșelile noastre...

Vorbește cu mine ! Vorbește, măi, cu mine !

... acum și-n pururea...

S-a lipit de el și l-a mușcat de nas. Sângele i-a țâșnit printre dinți si rugăciunea a încetat.

Așa, așa... gata... așa, stai cu mine.

Și-a lipit obrazul de pieptul zgâriat al fratelui și i-a șoptit :

Vorbește cu mine. Vorbește cu mine.

Se făcuse lumină. Mii de sori minusculi străluceau pe ridurile apei. Nu știa cât timp a trecut de când a urcat în cameră și s-a întins pe covor. Acum, că începuse o nouă zi, se aștepta să o vadă ieșind din ape și călcând în picioare micii sori de pe valuri. A scos capul pe geam și s-a uitat în jur : peste tot doar apă. A găsit un caiet cu copertă groasă și s-a lungit la loc pe covor. Din spatele lui urca murmurul apei și mirosul de alge. A așezat vârful stiloului pe hârtie și a început să scrie :

Se întâmplă ceva, ceva cumplit. Nu știu să îți spun încă ce se întâmplă, nu știu nici eu, dar o să te rog să treci pe la farmacie – am o durere de cap teribilă. Știu că nu-ți place când mă doare capul, dar nu ți-aș fi spus dacă nu aș avea nevoie de pastilele alea. Ca să fiu sincer, mi-e și greață. Nu e nimic grav, poate am rău de mare. Nu, încă nu știi despre ce e vorba, lasă că îți spun totul când vii. Deci, când termini, să nu uiți de pastile, te rog. Oricum ți-ai fi dat seama, așa că mai bine îți zic drept : mi-e rău. Tu mă cunoști, mă citești ca pe o carte deschisă. Draga de tine... Să știi că trebuie să-ți spun ceva, mai bine acum, că nu știu dacă o să-ți suport privirile când vii. De dimineață nu am

fost prea sincer cu tine, de fapt, te-am mințit. Știi ce ? De fapt, mai bine tac, nu pot să-ți spun așa. Mai bine aștept să vii. Te-am mințit de dimineață în legătură cu manuscrisul. A fost azi dimineață ? Sau... ? Oricum, te-am mințit și-mi pare rău, așa că nu voi înrăutăți situația spunându-ți așa, în scris, adică vorbit, adică gândit... Nu, nu se poate. Te rog să nu uiți de pastile, mi-e tare rău. Să-ți iei și ție ceva, am văzut că nu te simți prea bine. Azi ți-a fost rău de câteva ori. Oare de ce ? Dar să vii repede, te rog. S-aduci și niște apă, iubire, robinetele nu mai merg. Și trebuie să-ți mai spun ceva : să nu pui la suflet ce se întâmplă în casă. Au cam luat-o razna toți, dar își revin ei. Se întâmplă ceva. Cred că a fost un cutremur, ceva, viituri, așa s-a simțit. Auzi, dacă vezi apă multă, să pleci din calea ei, bine ? Intră la cineva în casă, roagă pe cineva să te lase și stai acolo până trece. Am auzit în somn de o femeie care a fost luată de ape, dar nu cred că pe la noi. Altundeva, cu siguranță. Cică au luat-o apele și au dus-o undeva, precis într-un loc unde sunt duși oamenii luați de ape. Să știi că apele nu iau numai oameni și îi duc undeva, dar despre asta îți povestesc când vii. Promit. Îmi amintesc când am învățat la școală despre potop și în manualul de religie scria că nu se va mai repeta. Deci stai liniștită. Dar dacă cumva vezi ape, adăpostește-te, te rog, și vii acasă când scad viiturile. Eu te aștept. Și nu te îngrijora pentru capul meu, o să-mi treacă. Poate chiar o să mă întind să dorm o vreme, mi-e foarte somn. Ah, și încă ceva : cred că e cineva pe treptele casei, nu știu cine e, dar dacă o să mai fie acolo când vii, să-l lași să intre, să

nu-l lași pe afară, i-o fi frig. Să vii repede, te rog, mi-e dor de tine. Să mă trezești când vii. Să vii.

Când s-a trezit, i-a auzit pe cei de jos certând-se. Pe lângă glasurile fraților dădea târcoale și vocea bătrânului, înmuiată în alcool. Blestema totul în jur și trântea uși și geamuri. Căuta vinovați, înjura. El trăgea cu urechea prin ușa întredeschisă și ar fi vrut să coboare să le spună că nu are sens să caute vinovați, că nu e nimeni vinovat, și dacă trebuie să fie, atunci să fie toți. Ar fi vrut să le ceară să mai aștepte puțin, până se va întoarce ea acasă, că sigur știe ce va fi de făcut. Va veni imediat, gândi. Ar fi vrut să le spună că ea va rezolva totul. Va aplica o ecuație dintr-una din cărțile alea masive de pe raftul ei. Se va uita la rezultat să vadă dacă e frumos, că orice rezultat corect trebuie să fie frumos, așa zicea. Aveți răbdare, le-ar fi zis, dacă durerea de cap nu l-ar fi țintuit locului.

Jos se spărgeau pahare și geamuri și se vorbea despre Dumnezeu :

Eu de ce să-i dau socoteală și el să nu-mi explice nimic ? Să vină, să-l văd pe ape. Nu-l văd.

Se uita la caietul de pe covor. S-a întins după el și a scris :

Încă ceva, iubito : dacă dai de Dumnezeu pe acolo, roagă-l să treacă pe la noi.

Șiragul pe care timpul adunase sârguincios anii s-a împrăștiat pe covor. Ridica bilele în palmele lui de copil și le lăsa să cadă cu zgomot. Și-a văzut frații în pat, ghemuiți sub pătură. Numai capetele răsăreau ca doi pepeni mici. Era copil din nou și își pipăia cu buricele degetelor cojile bubelor de pe genunchi. De pe pat, frații lui îl întrebau ce aude.

Șșș, taci că n-aud, le zicea și ei tăceau. Cu urechea înfiptă între ușă și toc, el asculta cearta părinților din camera de zi.

Ce zic, măi ? îl întrebau frații și își scărpinau sub plapumă mecanic părțile intime, care pe atunci începeau să le zăpăcească visele.

Șșș !

Jos, tatăl urla și mama plângea. Mama urla și tatăl tăcea. Apoi tatăl lovea – jap, s-a zgâriat cerul – și mama plângea. El încerca să înțeleagă ce spun, însă, dintre puținele cuvinte care ajungeau la etaj, cele mai multe îi erau necunoscute. Aveau consistența unui fruct în care ar fi vrut să-și înfigă dinții de lapte, să îi simtă gustul. Un fruct exotic, nou, pe care nu știa însă cum să-l mănânce.

S-a ridicat de pe genunchii sfredeliți de joacă și a ieșit din cameră. Unde te duci, măi, stai aici, a zis unul dintre ei, dar el a ieșit din cameră și a lăsat ușa larg deschisă. Frații s-au speriat și și-au tras plapuma peste cap, prefăcându-se că dorm. Presimțeau pașii nervoși ai tatălui pe scări, palma lată pe obrajii lor și rușinea unui obraz înroșit a doua zi la școală. Stăteau nemișcați sub plapumă și ascultau pașii de pe scări, apoi scârțâitul ușii. Și-au scos mâinile din

pantaloni și își controlau respirația. Inimile lor băteau atât de tare, încât se temeau că bătăile lor îi vor da de gol. De jos, tatăl a început să urle și mai tare și ei au tras grăbiți plapuma de peste cap. În mijlocul camerei, întins pe burtă, era fratele lor cel mic, întors cu un dicționar. Se holba în el, urmărind literele, când îngroșate, când înclinate, unele mici, altele mari, unele prescurtate, altele colorate. Căuta cuvântul-fruct de jos, își mușca cu poftă buza și aștepta să-l găsească, să-și înfigă dinții în el și să-și șteargă zeama de pe bărbie cu tricoul. Frații, încă speriați, au tăbărât pe el cu palmele și cu picioarele. Când au scuturat și ultima frică de pe ei, l-au lăsat în pace cu dicționarul lui. Urma să rămână cu nasul în dicționar căutând fructul părinților, până când frica va fi făcut din nou pojghiță. Jos se făcuse liniște ca și în el.

Când s-a trezit era deja noapte. Nu se mai auzea nici o voce. Stomacul mârâia de foame. Și-a pipăit obrajii și a trecut cu mâna peste perii care își scoseseră vârfurile din piele. Oare cât o fi dormit, se întreba. S-a dus la geam și a privit îndelung cele două luni : una pe cer și cealaltă pe apă, fracturată în zeci de fâșii pe valuri.

Nu mai vine, s-a auzit din spatele lui.

Era fratele mijlociu. Cu o mână ținea o plasă, cu cealaltă împingea de roata scaunului.

Cum ai intrat ? l-a întrebat.

Pe ușă, era descuiată.

A fugit la ușă și a întors cheia în broască.

Ceilalți unde sunt ?

Jos. Au adormit. Sunt beți.

Cum ai urcat ? Liftul de la trepte nu merge.

Cu greu.

De ce ai venit ?

Să-ți aduc ceva. Și să-ți spun că nu se mai întoarce.

Se făcea că nu-l aude. Abia îi vedea fața în întunericul camerei. A scos o lumânare groasă și o cutie de chibrituri dintr-un sertar și a făcut lumină. S-a întins pe jos și a scris :

Auzi, a venit să zică că nu mai vii. O prostie. O să vadă ei.

Ce faci ? l-a întrebat fratele.

O să-i spun să plece, că trebuie să vii imediat.

Ascultă-mă, vorbesc cu tine.

Nu îl mai ascult, vreau să vorbesc cu tine. Să vii repede.

Nu mai vine, nu te mai amăgi. Ridică-te.

O să vii, nu ? Spune că vii, te rog. Uite, pun și linie de dialog, să poți spune. De pe covor, bărbatul a întrebat-o :

— O să vii ?

—

De pe covor, bărbatul a întrebat-o din nou :

— Hai, spune, o să vii ?

—

Bărbatul, dezamăgit, a lăsat stiloul jos și s-a întors către fratele său :

Poftim ?

Ziceam să te uiți la mine. Trebuie să vorbim, a zis fratele și a lăsat plasa pe jos, lângă roată.

Despre ce ?

Ascultă-mă bine. Trebuie să accepți că nu mai vine. Nu cred că mai durează mult, trebuie să începi să te rogi. Nu mai avem nici timp, nici loc să ne ascundem. Mă asculți ?

Dar nu-l asculta, se uita la lună.

Vezi luna ? l-a întrebat.

Luna ?

Da, luna. Te-ai uitat la lună ?

O văd.

Pe cea din apă o vezi ?

Ce vorbești, fii atent, nu-ți pierde mințile acum. Nu mai e mult. Rămâi cu mine. Uită-te la mine.

Dar el se uita la lună.

Spune, pe cea din apă o vezi ?

Nu văd apa, nu. Din scaun nu o văd.

Numai în cer e întreagă luna, pe apă e spartă în bucăți.

Și ce-i cu asta ?

Dumnezeul tău ce zice ?

Era și timpul, să știi. Poate foc, poate apă, dar era timpul, mă auzi ? Trezește-te și acceptă situația, e sfârșitul. Să nu plângem, să ne bucurăm că în curând ne întâlnim cu mama.

Ea ce ar spune acum ?

Nu știu, i-a răspuns fratele. Nu știu. O să o întrebăm în curând.

Ce păcat că nu poți să mergi.

O să pot în curând.

Nu, nu. Acum, zic.

De ce ?

Ca să te poți ridica să vezi luna.

Dar o văd.

Nu pe cea întreagă, pe cea spartă.

Fratele încerca să-l aducă înapoi, să-i întoarcă privirea către el.

Ascultă-mă bine. Au venit apele, au luat-o și pe noi ne-au lăsat aici. În scurt timp o să o reîntâlnești.

S-a întors către fratele lui și și-a înfipt pumnii în cămașa care îi acoperea pieptul bandajat. L-a smuls din scaunul cu rotile și l-a trântit la podea. S-a urcat pe el și și-a apropiat fața de a lui.

Asta ai venit să-mi zici ?

Potolește-te ! Pune-mă la loc.

De ce ai venit ? Să-mi spui asta ? Că nu mai vine ?

A luat stiloul de lângă cap și a început să-i mâzgălească obrajii și fruntea ca un nebun altui nebun. Fratele își zbătea capul :

Termină !

Câteva lacrimi s-au scurs peste cerneala de pe obrazul fratelui.

Pune-mă la loc, te rog.

El a început să plângă și și-a așezat buzele pe fruntea fratelui infirm. L-a sărutat și l-a întrebat :

Asta ai venit să-mi spui ?

Dă-te de pe mine, te rog. Poți să plângi, și eu am plâns de bucurie că imediat se termină totul. Să începem să ne rugăm. Hai, dă-te de pe mine. Mă doare pieptul.

Și pe mine mă doare.

O să fie bine. În curând o să fie totul bine, promit. Acum pune-mă la loc.

Încă nu, mai stai.

Hai, ridică-mă să putem vorbi.

Nu, mai stai.

O pală de vânt a stins lumânarea și întunericul de pe mare a pătruns în cameră.

O aștept să-i spun ceva. Știi ce ?

Pe cine ? a întrebat fratele.

Vreau să-i spun că nu mai vreau să scriu. Cu stiloul ăsta am alungat-o. Ea vrea să plece, să știi. Nu vă place de ea și nici ea nu vă place pe voi. Nu mai vreau să scriu. Stăteam până noaptea târziu și scriam. Zi de zi, de patru ani încoace, am încercat să scriu un roman pe care nu-l vrea nimeni. Stingeam lampa și mă băgam în pat lângă ea. Știam că nu doarme, dar mi-era rușine să-i vorbesc. Stătea cu spatele la mine și mă temeam de ea, așa că îi întorceam și eu spatele. Mi-era rușine, dar nu mă puteam opri. Îi întorceam spatele prea des, mă auzi ? Prea des...

Plângea.

Eu sunt de vină.

Nu, nu ești tu de vină, nu aveai de unde ști că se va întâmpla așa. Nu așa, nu acum.

Și ea a vrut să-mi spună ceva, dar nu știu ce. Îmi va spune, sunt sigur. Am visat mult la clipa asta.

Care clipă ?

Clipa în care vom muri cu toții, toți deodată. Am sperat că va fi lângă mine. O să vină ea, o să vezi, va veni.

Ridică-mă.

Șșt ! Ai auzit ? Poate e ea.

S-a ridicat și a fugit la geam.

Trebuie să vină imediat, trebuie să vină.

Nu mai vine.

L-a ridicat în scaun și l-a împins grăbit către ușă.

Hai, pleacă acum, trebuie să vină imediat.

Din ușă, fratele a zis :

Am venit să-ți dau asta.

I-a întins plasa și a plecat. În urma lui, el a încuiat ușa cu cheia și s-a așezat pe pat să caute în plasă. Pâine, apă, niște carne prăjită înainte de potop, rece și tare, câteva mere, un pumn de brânză și o mică bucată de ciocolată înfășurată în staniol. A luat stiloul și a scris :

Te aștept cu masa pusă.

Nu știu cât timp a trecut. Nu mai știu ce zi e azi, am adormit. Să știi că balansul ăsta nu e chiar atât de rău, doar că te adoarme. La tine cum e ? Am primit ceva : niște pâine, niște carne rece, brânză, mere și o ciocolată.

În somn, mi s-a tot părut că îi aud strigând și certându-se. Mă întreb câtă băutură o mai avea tata jos. Oare ce face ? L-am auzit în vis, striga și lovea, cum făcea uneori înainte, și mama ne trimitea în camera noastră. Ce tare e carnea. Pe toți ne mai bătea uneori, pe mine mai puțin. Până și-n bătaie mă ignora. Uneori, aș fi vrut să mă bată, să pună cureaua aia a lui cu cataramă latĕ și pe spatele meu, numai ca să mă bage în seamă. Dar când îi vedeam pe toți, apoi, plânși și bătuți, îmi părea bine că mă ignora. Când cureaua scotea sunetul acela metalic la masă și scaunele începeau să cadă, mama striga : nu copiii, nu copiii, și își punea mâinile în păr. Cel mai des se întâmpla când unul dintre noi făcea ceva ce ridica sprâncene în cartier. În casă puteam greși, dar, când rușinea ajungea la vecini, tata turba. Ținea mult la onoarea lui, să știi. Acum s-a dus dracului și aia. Așa a fost și atunci când l-a băgat în scaunul cu rotile pe frate-meu. Învățătoarea a sunat să spună că nu a ajuns

la școală : banca era goală. Știu că a zis așa pentru că am auzit-o pe mama repetând : banca e goală ? I-a părut rău că a spus-o cu voce tare, că a auzit-o tata și i-a smuls receptorul din mână. Niște roșii ar fi mers la brânza asta. A strigat la învățătoare și și-a luat haina – mai știu și care, aia maro de piele – și a ieșit pe ușă. Mama a început să plângă și m-a luat în brațe. Și-a cerut scuze, m-a sărutat pe frunte și m-a încuiat în cameră. Îmi lăsasem jucăriile jos, în camera de zi, așa că, odată încuiat în cameră, m-am strecurat sub canapea și m-am băgat în spatele ei, unde spătarul face o boltă și aveam destul loc cât să stau în fund. Mă ascundeam des acolo. Aveam bomboane mai vechi, o locomotivă de plastic și un dicționar. Nu înțelegeam toate cuvintele, dar îmi plăcea că nu stăteau locului, se amestecau, se schimbau, se îngroșau, se înclinau. Îmi plăcea să cred că e o carte importantă, dar asta numai pentru că era cea mai groasă din casă și pentru că auzisem de la cineva că acolo sunt toate cuvintele din lume. Uneori, tata, când se certa cu mama, folosea cuvinte pe care nu le înțelegeam. Am stat mult acolo, cred că am și ațipit cu capul pe dicționar. M-am trezit din cauza foamei. Către seară, mama a descuiat ușa și m-a dus la bucătărie să mănânc. Plângea și-mi înmuia pâine în supă. Plângea, înmuia, plângea, înmuia, dar nu am întrebat-o nimic. Era târziu și eram cu un picior în vis. Era supă alfabet și-mi părea că visez și că încă mai dorm sub canapea. Era să spun că nu am apă să spăl mărul. Ți-l las ție. Când am înțeles că plângea, am început să mă prostesc, să o fac să zâmbească, dar mi-a zis să mă potolesc și și-a șters

lacrimile. Ochii i-au rămas umezi zile întregi, până l-au adus acasă într-un scaun cu rotile. Nu mai văzusem niciodată așa ceva și nu știam ce e, așa că, în clipa în care a intrat pe ușă, am scos un uaaa lung și tâmpit. Mă miram ce o fi făcut să merite așa o jucărie. El m-a pleznit peste bot și am început să plâng, dar nu de durere, ci mai mult de ciudă că eu nu primisem un scaun cu rotile.

După câțiva ani, mama mi-a povestit cum s-a întâmplat. L-au căutat peste tot, la vecini, pe terenul de joacă și chiar și la crâșmă – ce să caute un puști la crâșmă, dacă nu pe taică-său ? Nu l-au găsit nicăieri. Alertaseră și poliția și toată strada se pornise să-l caute. Parcă îl și văd pe tata, roșu de rușine și de nervi, în mijlocul străzii, sub privirile vecinilor. L-au găsit în biserică. Era îngenuncheat acolo, adâncit în gândurile lui mici. Când l-a văzut, tata și-a scos cureaua și l-a rupt în bătaie. Zicea că locul lui era la școală, nu la biserică – ce, vrea să se călugărească ? – și l-a bătut crunt. Profesorul de religie ar fi povestit ceva la oră ce l-ar fi îndemnat să meargă acolo și uitat a fost. Tata l-a bătut până l-a scos din biserică și pe trepte a alunecat și s-a lovit la coloană. Mama a spus poliției că s-a împiedicat singur și până și popa a trebuit să țină secret ce s-a întâmplat în realitate. Pentru asta, mi-a zis mama, tata trebuia să dea regulat donații bisericii.

Acum tac toți. Oare cât o fi ceasul ? Ciocolata nu o mănânc, ți-o las ție. O vrei ?

—

Mirosul se lipea de el gelatinos. În fiecare colț al casei mirosea a oameni, locuri, timpuri trecute. O balegă întărită pe ulița bunicilor. Bunica pârlea ghearele găinilor. Iarna, câinii își înfigeau botul însângerat în măruntaiele porcului, fugi, mă, de-aici, paștele mă-tii de cățea, bunicul împingea beat butoaiele și mirosea a lemn umed. Mirosea dulce a dud și la fel de dulce ca dimineața în care au găsit în spatele hambarului un hoit de vulpe. S-a prins în cușcă, bunicule, o vulpe în cușcă, așa a strigat frate-său și îi mirosea gura. Mirosea a țigăncile care îl ademeneau pe uliță și-și ridicau fustele, piei, drăcie. Mirosea a țară și mirosea a noapte stătută, ca cele în care visa la ea cu mâna în pantaloni, în nopțile dintre ruperea oaselor și seara reîntâlnirii. Am crezut că nu exiști. Ce-ți face brațul ? Bine, mulțumesc. Al tău ? Bine, mulțumesc. Mirosea a portofelul ei uitat dinadins în geanta lui. Ți-ai uitat portofelul. Ah, da, nu mi-am dat seama. Mirosea a buzele ei, cele de sus și cele de jos, mirosea a cearșaf ud, a mațe de pești și a flori de pe mormântul mamei. Mirosea a mamă, a tată, a copilărie și, dacă ar fi știut cum miroase viitorul, ar fi știut că mirosea și a viitor.

Mirosea gol și neobrăzat.

S-a trezit cu o foame vie în tot corpul. Nu era acea foame care se cuibărește în stomac și-l învârte și-l zăpăcește. Nu, era foamea care se strecoară în brațe și-n picioare, în ochi, se lipește de buze și de pulpe. Era o foame a celulelor. Afară era lumină și mirosea a ziuă. În depărtare, câteva fâșii de noapte aminteau de trecerea timpului. Când a deschis ochii, a înțeles că trebuie să se lupte cu foamea, că nu avea voie să o simtă și să se lase învins de ea. Uneori foamea și putoarea îi întorceau stomacul pe dos. Atunci se apleca pe geam și vărsa.

Oare cât am dormit ? Miroase rău și iar mi-e foame. Sper că tu ai de mâncare. Să aerisești.

Nu-și data notițele, nici nu avea cum, dar știa că timpul trecea repede, pentru că scrisul se subțiase și devenea mai indescifrabil cu fiecare cuvânt așezat pe foaie.

Tot nu ai de gând să-mi vorbești ?

—

Uite, ai un rând, două, trei, câte îți dorești, să-mi spui ceva.

—

—

—

Îmi simt corpul, să știi. E de la foame, îl simt în fiecare mișcare. Dacă ai fi aici, ai ști despre ce vorbesc. Dacă ai fi aici, ai vorbi cu mine, nu-i așa ? Nu-ți ajung liniile de dialog ? Câte spații albe vrei ? Ce vrei să mai

fac ? Nimic din ceea ce fac nu e bine, nu ? Iartă-mă, dar mi-e foame și nu înțeleg de ce nu vorbești cu mine.

—

Bine, taci... mai aștept, nu-i nimic, am răbdare. Aici voi fi, unde dracu' să fiu. M-am enervat, știu, dar chiar mi-e foame și pute și mi-e dor de tine. Ar trebui să văd ce fac ceilalți, dar nu am chef. Obligă-mă.

—

Vezi, nici tu nu crezi că ar trebui să cobor. Nu voi coborî, voi sta aici. Știi care e problema ? Zi, știi ? Problema e că eu sunt singurul care încearcă. Am încercat să te scot de aici, așa cum am putut, am vrut să scriu, să ajung un scriitor mare, să nu-ți fie rușine cu mine, să ne iubim, să avem copii care să umble la școală cu cărțile mele în ghiozdane și să fii fericită. Dar nu mi-a ieșit, nu am talent, nu-s așa deștept ca tine. Asta e. Uite, o să îți spun, că poate așa ți se dezlipesc buzele și înțelegi că nu glumesc. Uite, îți spun : am pierdut manuscrisul. Simplu, uite așa, mi-a căzut din mână și l-au luat apele. Aș fi putut să mă aplec după el, dar nu am vrut. L-am lăsat să curgă pe stradă în jos. Curgea frumos, cu coperta în sus, ca un pește mort. Deci nu îl vei găsi pe noptieră când vei veni, așa cum m-ai rugat. Noptiera ta va fi goală când te vei întoarce. Am spus. Acum e rândul tău : ce ai vrut să-mi spui ?

—

Bine, taci... eu am fost sincer cu tine. Tu ești cea care te-ai ascuns mereu de mine. De când ai intrat în casa asta, te-ai retras și nu mai știu nimic de tine. Ce naiba spune privirea aia a ta, aia, știi tu care, pe

care ai avut-o în apă, și pe care ai avut-o și atunci, în seara în care a murit mama ? Cine ești ? Spune ceva.

—

Asta numai pentru că sunt singur, nu ? Numai pentru că sunt singurul care spune că vei veni, nu ? Adică, dacă un miliard de oameni spun că Iisus va veni pe pământ e bine, dar, dacă sunt singurul care crede că te vei întoarce, nu e bine ? Așa să înțeleg ?

—

Na, câte mai vrei ? Dacă ar mai fi încă cineva cu mine să spună „o să vină, o să vină", ai veni ? Spune. Dacă mai e cineva pe lumea asta care să spună odată cu mine „o să vină, o să vorbească, o să afli cine e", atunci o să vii, o să vorbești, o să-mi spui tot ?

—

Mai ții minte ce am discutat atunci despre a cădea de acord asupra existenței unui lucru ? Știu că nu e nici locul, nici timpul potrivit pentru așa ceva, dar, dacă nu vorbești, măcar ascultă-mă. Mai știi ? Când ziceam că dacă numai eu cred ceva, de exemplu că scriu acum pe o foaie, într-o casă luată de ape, și nimeni nu gândește și nu știe de asta, atunci asta nu se întâmplă, mai știi ? Ziceai că nu-i așa și ne-am certat. Și eu ziceam că dacă ceva există e pentru că doi oameni au căzut de acord că acel ceva există. Sau măcar au vorbit despre existența sau non-existența obiectului. Nu mai știi ?

—

Dacă ar mai fi cineva aici, care să creadă că vii, o să vii ? Dacă... stai, ce s-a auzit ? S-au trezit. Cineva bate cuie... Cuie ? De ce, oare ? Știi ce, gata, iartă-mă

că m-am enervat, dar nu e corect să fiu singurul care se luptă. Tu te-ai dat bătută. O să tac acum, ca și tine, poate îți vine mintea la cap. Gata, mă opresc din scris.

S-a oprit din scris și a rămas pe covor privind în gol multă vreme. Se gândea cât de singur se simțea. S-ar fi întors la caiet, să-i ceară iertare. A fost prea dur cu ea, se gândea. Dar a hotărât să o mai lase, să-i arate că e supărat, să înțeleagă. Nu avea cine să-l ajute, era singur. Singur pe o mare cu încă cinci oameni într-o casă. Însă, cu cât treceau orele și zilele peste ape, nu mai știa să numere. Îi părea că sunt mai mulți în casă: nu șase, ci șapte – cu apa. Nu șapte, ci opt – cu foamea. Erau mulți. Legiune.

Cuiele treceau prin haine și se înfigeau în scândurile de lemn. Gemenele erau întinse pe acele scânduri improvizate din două jumătăți de ușă. A coborât la rugămintea celorlalți și, privindu-le adormite pe masă, se întreba dacă nu cumva pe ape timpul trece mai repede. Trebuie să fie un alt fel de timp, unul care se strecoară pe nebănuite pe sub haine și alintă pielea cu ore, săptămâni, luni și ani. Lângă gemene erau frații lui. El s-a oprit în ușă, cuprins de bănuiala unei înghesuieli tăcute. Un musafir nepoftit se instalase cu întreaga garderobă de voaluri și jerbe. Era în casă, îl simțea, cu o mână acoperindu-le gura, cu cealaltă mângâindu-le fruntea. Nimeni nu îndrăznea să-i rostească numele, dar cu toții știau despre cine e vorba. Îi privea pe toți din fiecare oglindă.

Gemenele purtau măști identice ca de ceară. Chipurile lor se deschideau ca niște flori rare, care înfloresc o dată la câteva decenii și care împrăștie o duhoare de hoit în jur. Pentru prima dată se dezveleau și toți le cunoșteau. Aveau acel chip de musafir nepoftit, ca în urmă cu cinci ani, când același musafir poposise în casa lor. Atunci era chipul mamei care devenise ca de ceară. Musafirul părea să aibă

pasul calculat. Venea o dată la câțiva ani, smulgea pe cineva din casă și pleca cu el. Odată ce-a venit, dura mult până pleca, și nu pleca singur. Își închiria o cameră, apoi un întreg etaj. Pe nebănuite, devenea chiriașul etern, mai vechi decât casa, decât apa, mai vechi decât amintirea tuturor chiriașilor dinaintea lui. El, musafirul de atunci, devenea chiriașul tuturor amintirilor.

Cerul era incert, se confunda cu apa. Le-au ridicat de brațe.

Da, sunt bătute în cuie, au zis.

Înțeleg, a răspuns. Dar de ce au... ?

Plecat ?

Da, plecat.

Nu știu, de foame, poate. Poate din alt motiv.

Au deschis geamul. Aerul s-a împrospătat brusc. Câteva pale de vânt au ridicat praful de pe mobile. Le-au coborât pe gemene pe geam și le-au lansat pe apă.

Dumnezeu să le odihnească, a zis fratele mijlociu.

Cine, mă ? l-a întrebat fratele cel mare.

Cine ce ?

Cine să le odihnească ? Se odihnesc de ieri, nu ca noi.

Iar începi. Ai măcar respect pentru momentul ăsta.

Măi – era beat și molfăia un chiștoc de țigară între buze – măi, tu vorbești prostii.

Fratele mijlociu nu vroia să audă. S-a întors către ușă, unde era celălalt frate. Erau toți trei acum, ceva mai supți, ceva mai morți. Pe fețele lor se așezase

câte o mască diferită. Fratele cel mare găzduia pe fața lui masca lehamitei și mândria cu care o purta îi lungea fața și mai tare. Se lungea către tavan, iar capul său aproape că îl străpungea și trona peste casă și peste apă. Era ca și cum așteptase aceste clipe, ca un om de știință care așteaptă frământat momentul în care toate piesele teoriei sale se vor potrivi într-o ecuație elegantă.

Vezi tu, zicea, nu e nimic. Sunt ultimele zile și nu e nimic. Nimeni să ne salveze, nimeni să ne arate pe unde să mergem. Știam eu. Nu va veni nimeni, cum ziceți voi, ba mai mult: vom pleca noi. Toți. Unul câte unul. Și cine rămâne ultimul e un fraier. Pe cine nu-i gata, îl iau cu lopata. Ultimul rămâne ca bou' și n-are cine să-l îngroape. Așa că să ne grăbim, să ne grăbim. Decât să vină cineva, mai bine plecăm toți. Pe-aici nu mai avem ce face. Și dacă tot vine, să vină liniștit, că noi plecăm. Să stea singur pe-aici, să-i treacă.

Toate astea se topeau într-un triumf aburind pe fața lui, în acea încăpere, în acea casă, pe acea apă.

Pe fața fratelui mijlociu se așezase altă mască, una care se încăpățâna să rostească în gând rugăciuni, încerca să interpreteze semne și vise, planul cel mare al marelui moment.

Nu e ca în cărți, zicea, acolo scrie că nu va mai trimite niciun potop. A fost unul și atât, ajunge. Ăsta nu e potop, e altceva, orice altceva. Dar dacă nu e potop, trebuie să se termine cu toată apa asta. Așa că rugați-vă.

Fratele cel mare s-a ridicat și i-a spus celui din ușă:

Spune-i tu să lase prostiile, măcar acum. Să se bucure de des-com-pu-ne-re.

Descompunerea cuvântului „descompunere“ îl amuza atât de tare încât începu să râdă.

Lasă-l în pace, i-a răspuns.

Măi, cum să-l las în pace, cum să-l las ? Spune-i și tu să-și bage mințile în cap, că pe tine te ascultă.

Lasă-l în pace. În plus, nu am venit să mă joc de-a arbitrul.

De-a des-com-pu-ne-rea !

Și râdea în continuare. S-a oprit și s-a arcuit căutându-și ceva în buzunar. A scos o țigară nouă, întreagă, strălucitor de albă și a ridicat-o deasupra capului ca pe un premiu.

Hai să închidem geamul și să...

Și să ce, mă ? a început să urle fratele cel mare. Și să ce ? Să lăsăm morții cu morții și să ne întoarcem printre vii ? Noi între noi ? Arată-mi pe cineva viu aici !

Urla cu jumătate de gură, cu cealaltă presa țigara între buze.

Să rămân cu voi ? Un moș pișat, un stricat cu halucinații și un scriitor ratat ?

Musafirul nepoftit îi mângâia gâtlejul.

Nu-i ca și cum e totul în zadar. Totul se întâmplă cu un motiv, a zis fratele mijlociu.

Ah, da ? Și vrei să-mi zici și mie motivul ?

Nu-l știu.

Păi și-atunci ?

Un motiv trebuie să fie. Să ne gândim, să ne căim, să învățăm din nou să ne rugăm, să...

Să mănânci tu căcat toată ziua, aia să!

S-au apropiat toți trei de geam. Dacă nu ar fi știut că sunt ultimii oameni de pe pământ, într-o casă plutitoare – un gând atât de ciudat, încât le părea rău că nu mai era nimeni să-l știe – ar fi putut fi trei frați bucurându-se de o după-amiază liniștită la bordul unui vapor.

El se gândea: dacă ar mai trăi cineva, în alte case plutitoare? Și ce dacă? Cu siguranță mai trăiau, de ce nu? Pictură banală cu oameni banali. Natură moartă. În celelalte case ar gândi și ei la fel, ar sta și ei pe podele cu stomacurile lipite de spate sau ar atârna de gât de lustre. Ar avea și ei privirile încețoșate, le-ar fi sete și foame. Și-ar înmormânta și ei morții pe ape, și-ar arunca fecalele și urina în ape, ar visa pe ape și ar înnebuni pe ape. Și în casele lor plutitoare ar fi dat buzna musafirul nepoftit. Nici ei n-ar avea busole. Nici ei nu ar ști de ceilalți, nici ceilalți de ei. Deci nici ei nu ar fi.

I-a lăsat pe frați în umbra musafirului nepoftit și s-a retras în camera lui. A învârtit cheia în ușă și s-a urcat pe biroul din fața geamului deschis. Se gândea că nu vor mai avea mai mult de câteva zile de trăit. Mâncare nu mai era, apă nu mai era, trebuia să o tragă din mare cu găleata din când în când, dar nu putea bea multă, avea gust rău, nu știa exact a ce, dar bănuia că așa trebuie să fie gustul transpirației musafirului nepoftit. Își aminti ceva: era cu ea la mare – tot o apă – și se îndreptau către dușuri. În fața dușului, un cățeluș negru se juca în stradă. În următoarea clipă, o mașină mare a trecut cu roțile

peste spinarea cățelului, care a schelălăit scurt. Mașina nu a oprit decât departe și numai pentru o clipă. Se așteptau să moară în următoarele ore, însă a mai trăit și a doua zi și poate că a mai trăit și până la venirea apelor. Sau poate și după. A plâns mult atunci și s-a uitat în ochii câinelui și a înțeles că ochii lui mici, în liniștea lor ruptă, visau la moarte. Și a visat atât de mult, până a devenit viață. Și cum stătea pe birou, se gândea la câinele ghemuit în brațele ei, refugiați amândoi într-o casă pe ape. Ea își oferea sfârcul și el sugea laptele și își visa moartea, viața ei, a lui, a tuturor, sub două roți, nu una, în vis el visa moartea, peste spinare nu a pleznit propria lui viață, se poate, viața pleznită în moarte, nu, asta nu a zis-o el, dar el poate din moarte în clipa aia câinele știa viața știa ce viața cum se face viața cu stiloul frânt sub roți știau ce e viața vie vie vino vino înapoi arde casa aia pe valuri plutești și vino vino vino...

Se întâmplă un lucru curios. Parcă cineva a stins stelele. Când m-am trezit, era atât de întuneric, încât am crezut că am murit. Pentru o clipă am fost dezamăgit. Asta să fie tot ? Beznă ? Basmele bătrânilor îmi păreau atât de îndepărtate. Fără cazane cu smoală ? Fără râuri de miere ? Nici măcar cleşti sau scrâşnirea dinţilor. Mă gândeam că, dacă nu va fi să am parte de viaţă eternă, măcar de o moarte bruscă să mă bucur. Orice, numai nu întunericul ăsta perfect. N-aş suporta o eternitate de perfecţiune. Şi ştii ce am făcut ? Mi-am căutat pleoapele şi mi-am înfipt degetele în ochi. M-au năpădit puncte luminoase, deci nu am murit. Nu se putea. Am mai înfipt o dată degetele în ochi, să fiu sigur de senzaţie, şi durerea a trimis o mie de ţipari sub piele. Asta face durerea : îţi aminteşte de tine. Când nu te doare nimic, eşti un bou, un ignorant. De obicei, îţi plimbi orgoliul în cutia craniană de colo-colo, prin beciuri şi saloane, visezi la ce poţi deveni, numai să vrei, şi întârzii devenirea pentru o altă zi. Până când te loveşte durerea şi îţi aminteşte de corpul tău, de piele, de carne, de ochi, de foame, de pişat şi de căcat, de toate, ştii tu. Apoi zaci la pat ca o halcă de carne pe masa măcelarului şi îţi aminteşti că exişti. Şi nu vorbesc doar de durerea ochilor, ci mai

ales de foame. Mi-e foame tare, iubito. Nici măcar nu știu cât timp a trecut. Am calendarul, aici, pe perete, acum îl văd că am aprins lampa aia veche cu ulei, că nu vedeam să scriu, deci, da, văd zilele, dar nu am fost atent, am tot alunecat în somn, așa că nu știu cât a trecut. Tu știi ?

—

Nu știi nici tu. Și nici măcar nu știu încotro mă îndrept. Oriunde ai fi, nu te întrista, ajung și eu imediat. Dacă ajung primul, te aștept. Cred că odată cu stelele a dispărut și luna. Marea e neagră, nu o văd, dar o aud și o miros. Stai că mi se consumă stil

Așa, l-am schimbat. Iubito, tot nu vrei să vorbești cu mine ?

—

Bine. Aștept.

Mi-e dor de pământ. Ție nu ? Nu planeta, ci pământul ăla pe care îl poți ține în palme.

Pe pervaz erau câteva ghivece cu flori moarte. Și-a băgat ambele mâini în pământul din ele și a scos un bulgăre, în care și-a înfipt nasul. A prizat mirosul uscat de pământ mort. A ridicat stiloul.

Apa nu păstrează amintiri, ea te spală. Le șterge și te duce undeva – nu știu unde, poate că unde ești și tu, pe o plajă. Nu mai ții minte că, de fiecare dată când mergeam la mare, încercai să mă înveți să înot ? Doar că mereu marea îmi părea nouă, nemaiîntâlnită. Necunoscută. Parcă era mereu alta. Mă temeam de ea, nu aveam încredere în ea, și de aia nu am putut să

învăț să înot. Mă simțeam ca într-o luptă, iar marea câștiga mereu, pentru că nu puteam să am încredere în ea. Pe tine marea te iubea. Pe atunci intram până la piept și ieșeam neîncrezător. Tu îmi făceai mereu cu mâna din depărtare. Da, pe tine te iubește apa. Pe mine mă iubește pământul.

Se uita la mama lui cum lucra pământul în grădină. Era mic și abia ajungea cu bărbia la pervaz, ridicându-se pe vârfuri. Se speria când o vedea cum dispare în spatele unui tufiș mai înalt. Apoi, mama reapărea. Era între flori, cu bidonul de apă în mână, cu picioarele-n pământ. Apa se scurgea în pământ, mama cobora și ea în urma apei. Doar pământul rămânea. Acum, apa acoperise pământul, sătulă de scurgere. Acum, doar apa rămăsese.

Ce nu se schimbă moare. Ce se schimbă prea des te va devora.

Mai târziu nu a mai putut lucra în grădină. Mișcările îi deveniseră greoaie, oasele fragile și ideile tot mai fixe. Se certau des, tata cu mama, dar mereu cu ușile închise, așa că n-am știut niciodată motivul certurilor. Răceala creștea în casă și eu m-am bucurat, după trecerea anilor, să pot pleca la facultate. O bucurie tâmpită. Îmi părea bine că mă rup de casă, respiram din ce în ce mai greu acolo. Se întâmplau lucruri în spatele cortinei și nu înțelegeam mare lucru. Cuvintele spuse după uși, plânsul înăbușit al mamei, palma grea a tatălui. Lovea rar, dar, când o făcea, avea grijă să lovească aceeași rană veche care nu avea

niciodată timp să se vindece. Tata și-a lăsat palmele în trecut : când a pleznit-o pe mama prima dată și când l-a schilodit pe fratele meu. Palmele lui s-au adâncit în istorie. Da, palmele lui au făcut istoria familiei noastre. Dar el știa să lovească și altfel. Pe mine nu a pus niciodată palma lui lată din piele și os, ci pe cea nevăzută – dar mai grea – a nepăsării. Mă ignora uneori cu lunile. Uita de mine. Cu timpul, m-am obișnuit. Am plecat la studii în același oraș în care erai și tu, dar nu știam, aveam să aflăm mai târziu. Ajungeam rar pe acasă, transportul era scump și știrile despre țara noastră erau din ce în ce mai proaste. Pe unde eram noi la studii se vorbea des despre națiа noastră de violatori și împuțiți. Tot atunci am fost nevoit să spun pentru prima dată că vin din altă țară. Odată ce ai spus asta, nu te mai poți întoarce. Oricât aș fi încercat să le explic oamenilor că nu de noi e vorba, că nu e nimic adevărat, observam că nu se schimbă nimic în bine. Nimic, niciodată. Orice clipă de fericire temporară – o băută pe cinste, un flirt reușit, o partidă bună, iartă-mă, iubito, un salariu rezonabil, nu părea să schimbe cu nimic mizeria de acasă.

Țin minte că odată a venit tata unde studiam. Nu chiar în oraș, lângă, la un congres de vinuri. A stat trei zile și tot atât l-am așteptat să vină. Nu a venit să mă vadă. A treia zi, m-am urcat în tren și am mers să-l vizitez. Plecase în aceeași dimineață, cu puțin timp înainte să ajung. Nu mi-a lăsat nici o vorbă, nimic. Ceva s-a întâmplat în acele trei zile, pentru că, după o vreme, mama a început să se schimbe. Era mai afectată, mai agitată, mai paranoică. Cică nu mai putea

dormi bine noaptea și, când reușea să adoarmă, un junghi și o horcăială o trezeau violent și o aruncau într-un acces de tuse. Eu aflam astea de departe. Se bănuia că motivul era o palmă de-a tatălui, una insuportabilă, la limita ființei. Nu știu sigur ce să cred, știu însă că vizita aia a schimbat ceva în sufletul mamei. N-am îndrăznit niciodată să întreb. Toți o luaseră razna acasă și parcă nimeni nu știa de ce. Doar mama și tata știau, dar o țineau pentru ei, vorbeau despre asta în spatele ușilor închise și noi, neștiutori, parcă ne fărâmițam fără să știm de ce. Mama devenea o umbră, o șoaptă auzită într-o noapte cu vânt. Întorci capul, te învârți, devii titirez, dar tot nu afli de unde vine și cine a șoptit-o. Rămâi apoi doar cu bănuiala, aceeași bănuială pe care o simt când mă gândesc la seara în care a murit. Seara în care te-am adus în casă și de care am uitat anul ăsta, fiind prea adâncit în povestea cu manuscrisul. Chiar și acum, când mă gândesc la seara aceea, mă gândesc la logica încăperilor. E ca și cum casa nu cuprinde în stomacul ei decât un anumit număr de suflete și de trupuri. Pentru orice trup și suflet nou adus în casă, odăile își cer tributul și scot un trup și-un suflet afară din casă : trupul pe ușă, sufletul pe geam. Cum ai venit tu, așa a plecat ea – tăcută. Și, uneori, mă întreb ca acum : ce s-a întâmplat în acea vară, când tata nu m-a putut vizita ? Ce s-a întâmplat cu ma...

Uleiul s-a consumat și întunericul cerului a dat buzna prin geamurile deschise. A lăsat stiloul jos și și-a pipăit drumul până la geam, unde și-a așezat

bărbia pe pervaz. De pe mare urca o briză parfumată. Mirosul de apă, un miros fără margine, îi mângâia plămânii și aducea cu el duhoarea lumii stinse sub greutatea valurilor și a tuturor vieților aruncate peste suprafața apei, precum cuvântul la început. Mirosea a tot, a animal, a dimineți înfășurate în cafea și a seri cu damf de vin, a piele de bebeluș moale la ceafă și a ceară și a molii plimbându-se pe costume, a coșciuge, a iubire în grădină, sub duzi și meri și peri și nuci și a ură în scara blocului, mânjită pe cuțit și pe mâini, a mamă, a tată, a frați și a surori, mirosea a tot ce era îngropat și a tot ce era dezgropat, a tot ce trăise și a tot ce murise, a aer și apă și foc și pământ, a carne mâncată în bătături și vânătăi, a haine rupte, vechi și pișate, a carne frecată între cărnuri de bărbat cu femeie, de femeie cu femeie, de bărbat cu bărbat, mirosea a femeie, cum miros femeile în locuri în care nu ajungi decât la cotitura nopții în castel de plăpumi și mirosea a femeie, cum miros femeile când ies proaspete de sub duș, mirosea a bărbat trudit și a bărbat ieșit de sub același duș, mirosea a faianță, a lut, a paturi de spital, a străzi și a colțuri de străzi, a după-amiezi și a note muzicale, a gesturi stângace și a mângâieri umede, a case vechi și a case noi, a săraci și a foamea din ei și a bogați și a banii din buzunarele lor, mirosea a trecut, a prezent și a viitor. A încercat să o caute în viitor, să o găsească și să o vadă cum vine pe o stradă curată și uscată, cu case și vecini, curați și uscați, cu burți normale, dezumflate. Să fluture din mâini, întreagă și cu un singur gest din ochi, din buze, din

suflet, din ce ar vrea ea, să alunge foamea din case și ceața din oameni. Să-i șoptească toate secretele ei în mijlocul străzii. Să-i zică tot. Acum se poate. Uite, i-ar fi spus el, așa miroase viitorul. În acea clipă, o lumină s-a aprins în depărtare și a acoperit mirosul de viitor cu cel de lumină și pe cel de lumină cu cel de lumină mai puternică și apoi pe cel de lumină mai puternică cu cel de lumină și mai puternică, până când și-a putut vedea conturul pe ape. Lumina a intrat în cameră prin geamul deschis și s-a adunat într-un chip cunoscut, și el își spunea că dacă era ea, să-i șoptească ce i-au zis apele și cerurile, tot ce a aflat acolo unde cerul întâlnește apa și se scaldă în ea, de unde plouă în ambele sensuri și de unde copaci se nasc și mor din fiecare om și animal și plantă și gând și șoaptă, care sunt duse de ape, acolo unde fiecare copac e golit de fiecare fruct de fiecare mână și orice clipă dă naștere la noi fructe care să hrănească uterul din care să pornească șiroind o nouă lume, cu oameni și plante și animale purtând copaci-utere în pântecele lor și din fiecare pântec să curgă câte un cântec despre tăcere [ş̦ş̦ş̦

hrănească fiecare gură și fiecare sân să aibă buză și fiecare șold să-și aibă freamătul, să nu știe să ducă fier în cetate, să n-aibă oglinzi și preșurile fiare, să doarmă goi, ținându-se de mână, să facă copii cu rădăcini în pântece, să cânte și să danseze, să-și lucreze pământul, să-și bea apa prin care să curgă pe gâtul celorlalți și să își cunoască măruntaiele, să-și spele rănile cu buzele, să-și mestece durerile, să facă foamea altora, să nu se uite când hrănesc porcii și să le lege ochii porcilor când merg la troacă, cetățile să nu se rezeme în ziduri, doar perdele care să culeagă briza și roua dimineților ce vor veni nu câte una pe zi, nu, ci câte perechi de ochi, atâtea răsărituri, să aibă toți câte un răsărit, oricând, în somn, pe câmp, la râu, în vâltoarea vieții sau în bezna morții, la apus să închidă cu toții ochii, să-și odihnească diminețile și să privească în jur cu ochii închiși, să simtă cu vârful degetelor, cu vârful limbii, cu vârful nasului, cu vârful pulpelor, cu vârful sufletului, mereu aceeași mână la culcare, aceeași tăcere, fără fier, fără oglinzi, fără ochi, fără lumină, fără cuvânt și fără dorul de cuvânt, doar trup și trup truptrup ttrruupp trup și atât, până când dimineața să sfâșie în tăcere fiecare trup ttrruupp truptrup trup cu trup să deschidă ochii să-și aranjeze părul și gulerul în ochii celuilalt și să culeagă briza și roua de pe perdelele dimprejurul cetății să le pună pe masă și sa tacă [ş̦ş̦ş̦

ales în doi, ca să fie trei sau patru sau câți or fi, să nu se adune în piețe cu brațe ridicate, ci prin odăi cu ele încrucișate, să nu urle, ci să tacă, să nu ceară, ci să dea, să nu moară, ci să doarmă, să nu găsească, ci să caute, să nu știe, ci să întrebe, să nu creadă, ci să facă, să nu facă, ci să tacă, să nu fie mulți, doar unul, un trup din trup și trup truptrup ttrruupp trup și atât, până dimineața sfâșie în tăcere fiecare trup ttrruupp truptrup trup cu trup să deschidă ochii și să nu fie prima zi, nici ultima din săptămână, mereu aceeași, să fie răbdare în trecerea orei, nu fugă, căutare pe loc, în loc, în trup și apoi în celălalt trup, până când dăm de propriul trup, și să știe că e bine, și să știe că-n tăcere e căutare și găsire fără găsit, căutare fără căutător, început fără sfârșit, doar căutare de căutare, fără oglinzi și fără fier, doar cu mâini și ochi, din trup cioplit, ca ei, aceiași, știut de fiecare în parte, nu mic, nu veșnic, unul și trecător, ca viața lor, ca iubirea lor, să nu se caute în nămol, în rouă, ori în briză, ci mereu în ei, veșnici finiți, nu în ceilalți, ci în ei, limitați fără margini, muritori fără viață, înțelepți fără minte, să zboare pasărea din cușca ei, să umple cerul cu fâlfâit de aripi și-n fiecare fâlfâit să asculte bine, doar ei, doar unul câte unul, cel care a crescut pasărea de mică, glasuri de copii și bătrâni, lumi născându-se și prăvălindu-se, nașteri și morți, viață, viață, viață, viață, viață, viață, viață, viață, viață, viață, viață, viață, viață, viață, viață, viață, viață, viață, viață, în doi, în trei, în patru, în mulți, dar mai ales în doi ca să fie mulți, mai ales în doi, mai ales viață să curgă, cum curgea

globul de lumină dinspre ape, s-a așezat pe pieptul lui și și-a țuguiat buzele a căutare să ridice șarpele din coș și șarpele s-a ridicat către tavan, trecând prin el, prin nori, prin cer, prin zei și îngeri, găurindu-i și agățându-se de măruntaiele lor divine, aducând în coborâre câte-o bucată de rinichi, de ficat, de plămâni, de inimă de înger, s-a prăbușit cu tunetul tuturor tunetelor, trezire peste toiagul firav și întortocheat și și-a pus în cui cuvântul și gândul, înfășurându-se strâns în jurul toiagului, de multe ori, suflând în tăciune, strângând de toiag, toiagul de lumină, adânc, în lumină, înfigându-se în copacul-uter, pe lângă glasurile copiilor nenăscuți, a celor născuți înainte de vreme, a celor născuți la timp și a celor ce se vor naște, a tuturor, era în acel toiag o șoaptă ce sufla-n lumină zvâcnind: viață, viață, viață, viață, viață, viață, viață, viață, viață, viață, viață, viață, viață, viață, viață, viață, viață, care urca să stingă lumina, să-l stingă și pe el și să aprindă focul în cuptor, să lase să se coacă omul, când din doi se rupe al treilea om, care va mirosi a viață, s-a stins focul la fel cum s-a aprins, strângând în calea lui și globurile de lumină și toiagul de carne, lăsând în urma lui, în movilițe pe pleoape, cenușa somnului, era liniște și briza îi mătura corpul de jos până sus, legănând în somn omul, când din doi se rupe al treilea om, care va mirosi a viață, s-a stins focul la fel cum s-a aprins, strângând în calea lui și globurile de lumină și toiagul de carne, lăsând în urma lui, în movilițe pe pleoape, cenușa somnului, era liniște și briza îi mătura corpul de jos până sus,

legănând în somn omul, când din doi se rupe al treilea om, care va mirosi a viață, s-a stins focul la fel cum s-a aprins, strângând în calea lui și globurile de lumină și toiagul de carne, lăsând în urma lui, în movilițe pe pleoape, cenușa somnului, era liniște și briza îi mătura corpul de jos până sus, legănând în somn omul, când din doi se rupe al treilea om, care va mirosi a viață, s-a stins focul la fel cum s-a aprins, strângând în calea lui și globurile de lumină și toiagul de carne, lăsând în urma lui, în movilițe pe pleoape, cenușa somnului, era liniște și briza îi mătura corpul de jos până sus, legănând în somn omul, când din doi se rupe al treilea om, care va mirosi a viață, s-a stins focul la fel cum s-a aprins, strângând în calea lui și globurile de lumină și toiagul de carne, lăsând în urma lui, în movilițe pe pleoape, cenușa somnului, era liniște și briza îi mătura corpul de jos până sus, legănând în somn omul...

Dimineață. Soarele dispăruse de pe cer și totuși lumina străbătea galaxiile până la planeta acoperită de ape. Ochii i s-au deschis, însă trupul încă se scălda în apa călâie a somnului. Pentru o clipă, cu un picior în vis, cu celălalt în cameră, a uitat unde se află. Nu mai știa cine e, nici de ce, nu mai știa nimic. S-a întors ca un pește pe uscat, dintr-un salt. În fața lui, cu capul pe pernă, o fetiță îl privea cu ochi mari. Privirea ei goală l-a făcut să se simtă musafir în propriul pat, ca la un dineu final pentru care nu avea garderoba potrivită. S-a rușinat și și-a tras plapuma peste șoldul gol. Mici stalagmite de piele au apărut pe corpul gol al fetiței. A realizat că e gol într-un pat cu un copil gol. Între pulpe carnea i-a zvâcnit o dată. S-a rușinat și și-a tras plapuma până peste umeri. Fata avea cam trei ani, era destul de mare încât să poată vorbi, așa că se gândi să o întrebe :

Ce faci ?

Și-a dat seama că e prea brusc. A revizuit :

Era destul de mare încât să poată vorbi, așa că se gândi să o întrebe :

Bună. Ce faci ?

Fata a clipit o dată.

Cum te cheamă ?

A clipit a doua oară.

S-a gândit că poate nu are glas, sau că nu-i cunoaște limba. A început să facă semne prin aer cu mâinile. Fata a chicotit scurt, rușinată.

De unde vii ? avea să fie a treia întrebare, dar s-a răzgândit și, în schimb, a întrebat-o :

Ai ceva de mâncare ?

Un glob de apă sărată i s-a adunat sub pleoapă. Fata și-a pus palma minusculă pe obrazul lui acoperit de păr și i-a cules lacrima. A strâns-o în pumni și a făcut gestul de a o arunca pe geam și el putea să jure că a auzit ceva lovind apa.

S-a trezit.

Cât o fi dormit ? se întreba. A avut cel mai ciudat vis, se făcea că avea o fetiță goală în cameră, care nu-i vorbea, dar avea ochi care îi aminteau de ceva. Ce oare ? se întreba sub plapumă. S-a gândit să coboare din pat și să-i spună și ei ce vis nebun a avut. Foamea e de vină, se gândea. Foamea te face animal. Îți pierzi mințile. Și-a pipăit buzele. Piatră ponce. S-a întors către perete, aruncând cu un gest scurt plapuma de pe el, și, în fața lui, o fată trona între perne. A sărit din pat și și-a pus mâinile în cap.

Nu se poate. Era un vis, cum...

Și-a frecat ochii.

Foamea.

Printre purecii de lumină de pe retină, fata îl privea zâmbind.

Bun. Bine. Să mă calmez. Nu se poate. Abia uitasem că mi-e foame și durerea asta de cap e...

Lângă geam era o sticlă pe fundul căreia mai era o gura de apă. A băut-o și s-a întors cu fața la geamul deschis.

Dacă mă întorc, nu mai ești. E foamea, la naiba, foamea și durerea asta îmi iau mințile. Nu se poate.

S-a aplecat peste foaie și a prins stiloul între degete.

Dacă înnebunesc, mă mai iubești ?

Era gol. Și-a tras un halat peste umeri.

Mă întorc, se gândi.

S-a întors. Fata zâmbea printre perne.

Bun, bine, am înțeles.

Dar nu înțelesese nimic.

Au rămas privindu-se în ochi minute întregi, poate ore.

Și-a dat seama că-i goală și i-a căutat niște haine, le-a rupt, le-a legat și a îmbrăcat-o. I-a simțit pielea, carnea, părul când i l-a aranjat. A stat mult cu ea în brațe, pieptănându-i părul, ca o pisică care-și linge puiul. Nu o mai întreba nimic, era limpede că nu vroia să zică nimic, așa că îi povestea el de toate.

Așa, acum nu are de ce să îți fie frig. Dar ți-o fi foame. Nu ai voie să simți asta, ești prea mică. Trebuie să mănânci. Dar pentru asta îți trebuie răbdare. Auzi ? Să ai răbdare. Uite, acolo unde e apă, ei bine, e numai apă, dar după ea e și pământ, sunt sigur de asta. Trebuie să ai răbdare, să ai putere, că nu te mint. Știi de unde știu ? Pentru că acolo e și iubita mea. Viitoarea mea soție, de fapt. Încă nu știe asta,

să nu-i zici. Ce prost sunt, sigur că nu-i zici. Aveam de gând să o cer de soție, dar... dar ce tot zic, tu nu știi ce înseamnă toate astea. Tu ai nevoie de jucării, nu ? Mâncare, știu, mâncare îți trebuie.

Îi era teamă să coboare. Știa că foamea a pus stăpânire pe toată casa și că își împărțea tronul cu musafirul nepoftit, care își emana mirosul dulceag din fiecare trup. Își anunța prezența, începea din stomacul gol, care se devora singur, ca apoi să urce în valuri de duhoare către piele. Trebuia să canalizeze atenția fetei pe altceva, să o facă să nu se gândească la intestine. A luat-o în brațe, s-a ghemuit lângă ea sub plapumă și a început să-i spună una dintre poveștile pe care le mai ținea minte din copilărie. Era una din acele vremuri, pe când mama încă mai zâmbea și le spunea povești înainte de culcare.

A fost odată ca niciodată...

Glasul îi răsuna pe mare și cuvântul plutea peste ape. Undeva între salvarea prințesei din turnul de piatră și lupta cu balaurul cu șapte capete, fata a alunecat în somn. El a coborât cu grijă din pat – nu vroia să o trezească, somnul ținea loc de mâncare – și a scris pe foaie :

Iubito, a venit o fetiță în vizită. E tare frumoasă, parcă are ochii tăi. Acum doarme. Dacă ai putea să o vezi ! O să-i las o scrisoare pentru tine, în cazul în care nu pot scăpa de aici. O să am grijă să ajungă la tine. Pentru asta trebuie să mănânce ceva, dar nu mai e nimic în toată casa. Nu știu ce să-i dau de mâncare. Mă întreb cum a ajuns aici. Când am îmbrăcat-o,

că era goală, i-am pipăit spatele. Nu avea aripi. Nu e înger. Știu, sună ridicol, dar te-am văzut luată de ape, casa plutește pe mare, nu mă mai miră nimic. Știi doar că omul se obișnuiește cu totul. Deci nu a zburat până aici. Zbor. Ce bine ar fi dacă aș putea zbura. Și tu ți-ai dorit întotdeauna să poți zbura, de-aia aveai grijă de...

A tresărit.

Porumbei ! a zis.

A aruncat stiloul și a dat buzna afară din cameră. Cum a putut să uite de porumbei în tot timpul ăsta ?

În pod, praful atârna spânzurat în aer și lumina palidă se strecura prin geamul mic din perete, dar nici o pală de vânt nu reușea să intre și să elibereze aerul îmbibat cu duhoarea leșurilor de porumbei. Musafirul nepoftit trecuse și pe acolo. Pe un covor de pene prăfuite, cadavrele porumbeilor zăceau ca la vânzare. În mijlocul lor, un porumbel cu gheare buboase sub el își bălăngănea capul, în care doi ochi se străduiau să stea deschiși. L-a luat pe sus și a coborât în cameră. Fata încă dormea. El era copleșit de bucurie. Acum îi va da de mâncare, poate nu va mai dura mult și vor ajunge la destinație. Și, dacă e nevoie, îi dau voie să mă mănânce, se gândea. Un val s-a izbit de casă. Și-a amintit de o poveste în care cineva arunca un porumbel peste ape și, după ce se întorcea, îi verifica ciocul, dar prea multe nu mai știa, foamea țesea o perdea greoaie peste creierul lui. S-a întors către geamul deschis și a aruncat porumbelul în sus. Acesta a fâlfâit zgomotos din aripi,

s-a întors și s-a prăbușit pe covor. A mai încercat o dată, de data asta prea puternic. Porumbelul s-a izbit cu capul de tocul geamului și a căzut ca mort pe covor. În urma lui, câțiva fulgi pluteau prin aer. Câteva clipe mai târziu, porumbelul și-a revenit.

Hai că poți.

A ridicat porumbelul, s-a apropiat de geam și l-a aruncat afară. S-a învârtit o dată ca o minge prin aer și s-a izbit de valuri.

Nu.

Cu un ultim efort s-a ridicat de pe apă și a zburat către nori până a dispărut.

Ce l-o fi apucat? se întreba. Fata încă dormea cuibărită sub plapumă. Acum ce o să-i dea de mâncare? Ce-i cu gestul ăsta tâmpit al lui? Chiar credea că porumbelul va găsi pământ? Și-a adus aminte, trebuie să-i verifice ciocul când se va întoarce. Dar se mai întoarce? Dobitocule! O să moară de foame. Toți vor muri de foame. Până să ducă gândul la capăt, fâlfâitul aripilor din geam i-a întors privirea. Porumbelul și-a izbit capul de tocul geamului și a căzut în cameră, pe covor. I-a deschis ciocul cu două degete, l-a întors pe toate părțile. Nu purta nicio mărturie a vreunui petec de pământ. I-a prins corpul în menghina subrațului și, cu o smucitură zdravănă din încheietură, i-a frânt gâtul. Pocnitura a trezit-o pe fată. El a coborât grătarul din pod și a prăjit porumbelul lângă geam. S-au așezat să mănânce și, pentru câteva clipe, foamea a fost alungată din cetate. Asediul luase sfârșit. Pentru un timp. Ochii ei sticleau mai puternic decât apa de afară.

Păcat că nu e și ea aici, zicea, ți-ar plăcea de ea. A plecat, dar nu pentru mult timp, o vei întâlni imediat. Ba chiar mă gândeam să îți las o scrisoare pentru ea, în cazul în care pățesc ceva sau, ce știu eu, nu rezist până la capăt. O să îți arăt și o poză, să știi cum arată, cu toate că nu cred că vor mai fi mulți supraviețuitori, o să o recunoști ușor. E cea mai frumoasă. Nu are rost să-ți zic ce o să îi scriu, nu ai înțelege, dar o să-i scriu. O să îți placă de ea. E misterioasă, dar e blândă. Să nu te necăjești, dacă nu o vei înțelege când vei crește. Să fii cuminte și totul va fi bine. O să îi placă de tine. E la fel de frumoasă ca la început, nu s-a schimbat aproape deloc. Eu da, am devenit mai fanatic, am pus burtă și nu reușesc să mai scap de cearcănele astea, dar ea e neschimbată. Semănați la ochi, am observat asta de când ai venit. Avea aceiași ochi, aceeași privire ca a ta și când ne-am cunoscut. Uite, dacă stau să mă gândesc, e ceva ce s-a schimbat : privirea ei. În ultimii ani, ochii ei s-au schimbat, așa e, deci nu vei mai putea vedea aceeași privire pe care o împarți cu ea. Păcat. Dar, crede-mă, pe cuvânt, ai ochii ei de la început. Acum are altă privire, e ca și cea de acum cinci ani, de când a murit mama. Da, mi-a murit mama într-o seară. Dar mama ta unde e ? Tata ? Pe ape ? Îmi pare rău. Poate sunt cu ea. Dacă da, poți sta liniștită, are ea grijă de ei, e o luptătoare. Numai eu nu am știut să mă lupt pentru ea. Știi, vroia să plece de aici și eu eram prea preocupat să devin scriitor. M-am străduit mult, dar degeaba. Nu am devenit scriitor. Nu știi ce înseamnă. E o porcărie, nici nu are rost să-ți

explic, o să vezi cu ochii tăi, când o să crești. Sunt ăia care îndeasă cărțile sub bancă la ora de matematică, care chiulesc de la sport ca să piardă vremea prin anticariate, unde fură cărți ieftine, că toți banii îi dau pe țigări. Apoi cresc, fac burtă și cocoașă, își strică ochii mâzgălind hârtii și suferă de dureri de spate. Și totul începe de la nume. Vor să-și scrie numele pe hârtie, imaginează-ți. Mai mult, îl vor tipărit. Își scriu numele la nesfârșit pe foi, în șir, fără virgulă, ca și cum ar fi o pedeapsă, dar nu e, că lor le place să-și vadă numele, mai ales dacă e tipărit prin vreun ziar sau într-o carte. Dacă textul e însoțit și de o poză, în care își sprijină capul plin de idei în pumn, e și mai bine. Pot intra cu capul sus, descoperit, în bodegi, dar numai în alea în care se adună scriitorii, actorii, muzicienii, că numai ei contează. Doar ei știu adevărul. Au mereu convingeri, certitudini, știu mereu că au dreptate și cunosc rețetele succesului, că succesul e pe rețetă, nu-i gratuit. Dar, ca să o zicem pe aia dreaptă, trebuie să fie convinși, că altfel nu ar mai putea scrie niciun cuvânt. În definitiv, de ce ar face-o ? Pe cine interesează ? Pe nimeni. Sunt niște arhitecți, care își pierd zilele construind socluri, iar noaptea dorm sub cerul liber, în vânt și în ploaie. Asta vroiam și eu. Dar nu, acum nu mai scriu. Bine, ai văzut poate că mai scriu uneori pe foile alea de pe jos, dar aia e altceva. Recunosc că mă despart mai greu de scris, dar nu mai vreau, eu nu sunt scriitor, nu voi fi niciodată scriitor. Zicea cineva că dacă îți este dat să fii scriitor – de parcă cineva dă, toți iau, nu dă nimeni nimic – vei fi. Acum ce să

zic, scriem de frică, ne apărăm. Mi-e frică de moarte și credeam că dacă scriu, scap de ea. Dar nu-i așa, murim cu toții. Nu interesează pe nimeni, fiecare cu moartea lui. Când o să mă întorc la ea, nu o să mai scriu, mă voi fi vindecat de teama asta bolnavă, o să stau în fața ei toată viața, sau toată moartea, și o să mă uit la ea. Acum câteva zile, când au luat-o apele, ochii ei erau... ochii ei erau...

Cineva a încercat ușa. A ascuns-o pe fată sub pat, știa că nu va scoate nici un sunet. S-a apropiat apoi de ușă și a deschis-o numai atât cât să-și poată strecura capul prin deschizătură. Era fratele cel mare.

A ce miroase ?

A ce să miroasă ?

Măi, nu mă minți, că-s rupt de foame. Miroase a mâncare.

Nu miroase a nimic.

Ai de mâncare.

Nu am.

Nu mă minți, mă.

Nu te mint. Nici eu nu am nimic. Voi nu mai aveți ?

Nu. Ce ai la gură ?

Ce să am, nimic.

Acum nu, că te-ai șters, dar aveai.

Nu aveam.

Măi, termină, că mi-e foame rău, rău de tot.

Și mie.

Lasă-mă să intru.

Nu, nu pot.

Nu poți ?

Nu, nu pot. Trebuie să pleci acum, hai. Cum e jos ? Ce face tata ?

Du-te să vezi, dacă te interesează. Lasă-mă să intru. Tu ascunzi ceva.

Nu ascund nimic. Hai, lasă-mă acum. Vin eu jos imediat.

Ce e acolo ? Farfurie ? Oase ? Ai carne, mă ?

Lasă-mă, nu mai împinge. Nu e ceea ce crezi.

Dar ce e ? Tu ai carne, mă !

Du-te că vin eu jos imediat.

O farfurie, am văzut. Am zis bine.

Nu mai împinge ușa !

Două ! Două farfurii. Cu cine ești acolo ? Ce ascunzi ?

Nimic, jur.

Zi, că sparg ușa dacă nu zici !

Termină, n-am pe nimeni, nu mai împinge !

Ba da, lasă că le spun și celorlalți, ascunzi pe cineva.

Taci.

Și ai mâncare. O ascunzi de noi. Ne lași să murim de foame.

Nu mai împinge, n-auzi ?

Brațele au cedat și fratele s-a năpustit în cameră.

Uite, vezi, nu e nimeni.

Fratele cel mare se învârtea ca un nebun și foamea îi atârna din priviri.

Aia ce-i ?

A fost.

Ce-a fost ? Zi, măi.

Un porumbel.

Un porumbel ? De unde ?

Din pod.

Futu-ți gura mă-tii ! Nu mi-ai spus și mie. Mai sunt ?

Mai sunt, dar sunt morți.

Păi, bine, morți, că doar nu-i mănânc de vii. De ce ai două farfurii ? Pe cine ascunzi ?

Ți-a luat foamea mințile, nu ascund pe nimeni.

Și atunci de ce ai două farfurii ?

Nu știa ce să-i răspundă.

Du-te și vezi dacă mai găsești vreunul viu, i-a zis.

Dar fratele cel mare era deja în ușă. L-a oprit :

Stai un pic.

Ce vrei ?

Ți-am zis de porumbei, vreau ceva în schimb.

Ce ?

Să-mi zici ceva.

Îți arde de ghicitori, că ești sătul, în paștele mă-tii.

Zi-mi ceva, te rog.

Ce ?

Ce a pățit mama atunci când a fost tata plecat în delegația aia ? Știi tu, unde eram student.

Când ?

Acum vreo șase sau șapte ani.

Ah, da, știu când. Nu știu ce s-a întâmplat.

Sigur ?

Nu știu.

Ți-am zis de mâncare, acum ajută-mă și tu.

De fapt...

Ce ?

De fapt, tot ce știu e că...

Că ?

A avut o aventură, asta e.

Cine ?

Tata. Dar nu știu prea multe, lasă-mă acum. Oricum, nu era prima, dar aia a terminat-o pe mama. I-a pus capac. Cred că de aia a și murit. S-au adunat prea multe și au distrus-o.

Cine era ?

Eu de unde să știu ? Crezi că mi-au zis vreodată ceva ? Am tras cu urechea, că dacă nu o făceam, o duceau în mormânt cu ei, nu afla nimeni.

Deci nu era prima dată ?

Nu. Las-o așa. Mă duc.

S-a oprit pe hol și, fără să se întoarcă, a zis :

Ăsta de jos se roagă toată ziua la Dumnezeu să-i dea de mâncare. Eu mi-o iau singur din pod. Cum era vorba aia ? Dumnezeu îți dă...

...dar nu-ți bagă în traistă, i-a răspuns.

A încuiat ușa în urma lui și a scos-o pe fată de sub pat. Îi părea rău că a fost nevoit să o ascundă acolo. Era plină de praf. A sărutat-o apăsat pe frunte și i-a spus :

Iartă-mă.

Pe foaia de pe covor a scris :

Ochii tăi erau – ochii tăi erau... cum erau ochii tăi ?

S-a întors către fată, care acum era în dreptul geamului și stătea cu bărbia proptită în pumni.

La ce te uiți ?

Ea îi arăta ceva în depărtare : toată marea era plină de inorogi înecați, înghesuiți în apă cu burțile

lor umflate, cu părul ud și năclăit. Se lăsau legănați de balansul slab al apei, doar câte unul mai zvâcnea scufundat și își înălța capul, ca apoi să înfigă cornul în apă și să rămână mut și nemișcat. Peste mare se lăsase ceața mirosului de hoit. Musafirul nepoftit călca pe ape.

Eu nu știu cum va arăta viitorul, tu nu vei ști cum a arătat trecutul, spunea el din cetatea lor de perne și fata asculta. Ne întâlnim aici între două lumi și parcă în nicio lume. Când vei fi cu ea, îți va povesti cum se ridica soarele pe cer și cum dispărea în mare sau după munți și noi ziceam : a mai trecut o zi. Asta era tot ce făceam : număram zilele, fugeam după soare și ne ascundeam de lună. Nu știu cum vei număra tu zilele, fără soare și lună, fără munți și ape după care să se ascundă. Nici nu știu cum vei învăța să numeri. Ce vrei să numeri pe mare ? Un val rămâne un val și, până să-l numeri pe al doilea, primul se întinde pe apă și dispare. Cum să înveți să numeri un val ? Asta făceam toată ziua : număram și numeam. La început, aveam dreptul să dăm nume la tot ce ne înconjura. Când numești ceva pentru prima dată, începi să stăpânești. La început, cuvântul plutea peste ape, s-a lăsat peste ele, le-a numit, le-a stăpânit îmblânzindu-le. Cuvântul te face rege, dar nu-ți dă un regat. Cuvântul îți aduce singurătatea și moartea, dar una croșetată în propoziții, așa cum vei vrea. Cum să te învăț să vorbești, dacă nu ai ce numi ? Cum să te las să sufli peste apă, să aduci moartea și singurătatea în lumea noastră nouă ? Nu,

lasă, taci, e bine că taci. Să nu te temi. Lumea ta va arăta altfel, dar va fi a ta. Poate că lumea ta nu va cunoaște dimineți cu rouă pe iarbă, străzi înfundate cu oameni mânați către locurile lor de muncă, prea nedormiți, prea nemâncați, jumătăți de oameni singuri și gălăgioși, obosiți și resemnați, poate că lumea ta nu va ști de ruperea pântecelor și de nașterea umedă. Întâi se împreunau doi oameni, să știi, nu știu cum va fi la tine. Am zis oameni, iartă-mă, ar trebui să-ți explic ce înseamnă, pe mare nu vei putea afla asta, dar nu știu, sincer, nu știu, nimeni nu știa, dar cu toții încercam să aflăm. Ne căutam, ne găseam, ne alergam, ne dezbinam, ne iubeam și ne uram, dar să nu cumva să crezi că e vreo diferență între cele două, nu iubești la cineva totul, dacă nu urăști ceva la el, ceva ce tu n-ai și el are, și invers. Vă întâlniți la mijlocul dorințelor. Așa cum am simțit și eu că te iubesc și te urăsc în același timp pentru ochii pe care îi ai. Dar, iartă-mă, vorbesc de parcă aș ști ce spun, dar nu știu. Din când în când, aducea câte unul o soluție, un mod de-a repara viața, ca și cum viața ar fi o chiuvetă înfundată cu prea mult calcar. Dar nimic nu se schimba. Mai degrabă, e o chiuvetă înfundată cu prea multă iubire, pentru că în umbra fiecărei iubiri pășește iubirea de sine și umbra ei, ura. Ți-e frig? Stai să te acopăr mai bine. Așa. Nici nu trebuie să vorbești. Cât timp mai suntem aici, între lumi – auzi cum scârțâie podul de lemn? – o să vorbesc eu, tu doar asculți. Nu e nevoie să vorbești. Sub apă, ai văzut și tu, sunt toate visele noastre. Tu știi că nu a mai văzut nimeni inorogi vreodată? Ai

putea spune că suntem norocoși, dar eu aș zice că suntem triști. Știi de ce? Pentru că n-avem cui să-i spunem ce-am văzut. Acolo unde sunt toate visele noastre, sub apă, sunt și toate cuvintele noastre. Se spală pământul peste o chiuvetă înfundată cu prea multă iubire. Dar poate că lumea ta nu va fi o lume a cuvântului, ci una a gândului, nu una a strigătului, ci una a șoaptei. Ești copil înfometat și singur. Nici nu știi ce-i un copil. Când vei crește, nu vei vedea copiii vii din parcuri, nici pe cei morți de sub pământ. Poate vei fi singurul copil pentru un timp și nu va veni nimeni să-ți spună ce e copilăria. Dar nici înainte nu mai știa nimeni. Cineva a zis: lăsați copiii să vină la mine. Unii s-au dus, fugeau stângaci sau se târau pe coate, alții, noi, am crescut și n-am mai înțeles nimic din ce se întâmpla în jurul nostru. Când eram mic, nu știam ce sunt, am crescut și m-am numit copil și am uitat de mine. Așa și omul de care îți spuneam că nu știa nimeni cine e, a început într-o zi să-și dea nume și nu s-a mai găsit niciodată. S-a lăsat noaptea și el se tot căuta, se striga pe nume și fiecare strigăt îl alunga tot mai departe. Labirintul era mare, cerul prea întunecat și nu s-a mai găsit. Lasă, e bine să taci, doar nu vrei să-ți dau cuvinte, să le arunci pe ape, să îmblânzești marea. Numește ceva, dacă vrei să-l pierzi. Nu-ți voi spune cum mă cheamă, nu ai voie să știi. Și acum hai să ne culcăm, în vis nu ne aparținem.

Cerul s-a stins pe nebănuite. Când a deschis ochii, a văzut-o pe fetiță plimbând o flacără dintr-o mână în cealaltă. Era o lumânare, cu care aprindea alte lumânări, una câte una.

Cât timp a trecut ? a întrebat.

Fata aprindea lumânări.

Te-a văzut cineva ?

Nu a mai așteptat răspunsul și a adormit la loc. Foamea și setea se spânzuraseră de pleoapele care îi ardeau peste ochi ca o pătură în flăcări. Tocmai începea un nou vis, când niște șoapte ciuntite l-au trezit. S-a ridicat și a mijit ochii în direcția lor. Șoaptele se auzeau dintr-unul din colțurile întunecate ale camerei, unde încă nu ardeau lumânări. Urmărea pașii fetei. Ea s-a ascuns în acel colț și numai picioarele îi ieșeau din întuneric luminate pe jumătate. A clipit o dată și picioarele au dispărut. Din colțul întunecat a ieșit un bărbat care purta pe brațe fata adormită. Bărbatul a așezat-o pe fată pe pat, a acoperit-o cu o pătură și și-a tras un scaun în mijlocul încăperii.

Cine ești ? Nu te văd bine. Zi ceva, i-a zis, dar bărbatul nu părea să-l audă.

Nu auzi, cine ești ?

A sărit în picioare. Adormise îmbrăcat și încălțat. Încerca să se gândească, să descifreze chipul din fața lui, care îi părea atât de cunoscut, când o presimțire l-a făcut să-și spună încet : musafirul nepoftit.

Bărbatul de pe scaun a început să râdă, dar nu se auzea nimic, buzele i se mișcau fără sunet.

Fata a deschis ochii, a căscat fără zgomot și a sărit din pat. A luat o lumânare de pe jos și s-a urcat în poala bărbatului. Flacăra a devorat întunericul din jurul feței bărbatului și i-a dezvelit mustața, ciocul, perciunii, nasul, ochii, fruntea lată și părul tuns scurt. Nu se poate, se gândi, era el ! Era chiar el ! Era ca și cum s-ar fi uitat într-o oglindă, dar una care îl arăta pe cel din trecut, cum era înainte să coboare apa pe pământ. Și-a pipăit barba, era stufoasă și mare, își simțea ochii inflamați și părul îi crescuse. Cât timp o fi trecut ? se gândea. În fața lui era tot el, putea jura. Se gândea că mintea îi joacă feste din nou. Îl privea tăcut pe cel din fața lui, arăta ca o copie a lui, ba nu, ca o amintire a lui. Îl vedea cum ținea, cu mare grijă, o fetiță în brațe și se gândea că, poate, dacă nu ar fi venit potopul, atunci...

Dublul a început să râdă din nou, ca și cum i-ar fi citit gândurile și din nou gura se mișca fără sunet. Flacăra se zgâlțâia în mâna fetei, care sărea în sus pe piciorul bărbatului. Lumânarea arunca umbrele când pe un perete, când pe altul, fața bărbatului schimba mască după mască și râdea, râdea mult fără sunet.

S-a ridicat. Lumânările au început să ardă mai puternic. Hainele elegante ale bărbatului străluceau

în întuneric. Pereții se umflau ca un stomac de balenă, ridicându-se în piatră către cer. Din tavanul înalt, susținut de coloane nesfârșite din piatră masivă, atârnau candelabre grele, cu mii de globuri luminoase plutind în cer. Vitraliile lăsau culori palide să intre și desenau pe pereți icoane. Camera se umfla tot mai mult și zgomotul de piatră sfărâmată se pierdea în ecouri. Din burta cerului au început să bată clopote.

Bing, bang, bing, bang.

A vrut să zică ceva, dar bărbatul din scaun a ridicat un deget și l-a dus la buze și i-a făcut semn să tacă.

Bing, bang, bing, bang.

Camera creștea, trosnea în devenire și mirosuri fine se ridicau în abur până la globurile luminoase din tavan.

Bing, bang, bing, bang.

Ca amețită de un cântec de leagăn, fata a căzut într-un somn adânc, lăsându-și capul să alunece pe umărul bărbatului.

Bing, bang, bing, bang.

Totul creștea, iar el părea din ce în ce mai mic. Apa dispăruse din jurul lui și se adunase undeva departe, în capătul celălalt al catedralei, unde se înălța în cascadă, plonjând către podea ca un altar. Un bărbat și o femeie, mire și mireasă, stăteau muți în fața altarului, uzi din cap până în picioare. Le simțea frigul.

Bing, bang, bing, bang.

Fata s-a trezit și părea să-i spună ceva. Buzele i se mișcau, însă nici acum cuvintele nu ajungeau până

la el, toate erau zdrobite de zgomotul clopotelor, care băteau din ce în ce mai tare. Ecoul lor șerpuia printre coloanele de piatră, se izbea de altarul de apă și se întorcea mai puternic.

Bing, bang, bing, bang.

El vroia să înțeleagă. S-a apropiat de ei și și-a lipit urechea de buzele fetei, care însă n-a mai scos nici un cuvânt, doar i-a prins bulbul urechii între buze și l-a sărutat cald și umed, ca pe vremuri. A tresărit și a făcut un pas înapoi. Era același copil cu miros de lapte.

Bing, bang, bing, bang.

Bărbatul l-a prins de ceafă, l-a tras către el și a început să-i strige ceva în ureche. Aceleași buze mute se ridicau și coborau și ar fi crezut că și-a pierdut auzul, dacă nu ar fi auzit bătaia clopotelor de deasupra lor. Îi ardea ceafa de durere.

Bing, bang, bing, bang.

Dublul și-a ridicat cealaltă mână strânsă în pumn și i-a aplicat o lovitură în burtă, ceva mai jos de stern, atât de puternică, încât putea jura că a auzit ceva rupându-se în el.

Bing, bang.

Pumnul se adâncise dureros în stomacul lui și se aștepta să-și vomite măruntaiele pe podeaua din piatră.

Bing.

A căzut la picioarele dublului său și a rămas acolo, chircit de durere, ca o reflexie frântă a acestuia pe suprafața unui lac. Dublul a ridicat piciorul și l-a lăsat să cadă cu putere peste capul lui. De sub pantof

i s-a părut că aude cum îi crapă craniul. A auzit pașii bărbatului îndepărtându-se și, fără să îndrăznească să deschidă ochii, era sigur că putea să-și miroasă creierii împrăștiați pe jos, în jurul lui.

Bang.

Bing.

Bang.

Ultima bătaie a clopotelor, mai violentă decât toate la un loc, a retezat coloanele, tavanul cu mii de candelabre s-a năruit în el cu zgomotul a o mie de suflete, a o mie de el, el – trecut, el – viitor, el – probabil, el – posibil, el – efemer, el – etern, el – limitat, el – potențial, el – nelimitat, el – creator, el – distrugător, el – iertător, el – răzbunător, el – real, el – imaginar, el – fiul, el – soțul, el – fratele, el – tatăl, el – bărbatul, el – femeia, el.

Norul de praf s-a așezat pe pieptul lui și s-a făcut liniște. A ridicat ochii. Nici urmă de catedrală, de ziduri de piatră, nici un clopot, nici un altar. Mirii dispăruseră. În camera neschimbată, bărbatul din scaun o ținea pe fată pe picior, înrămați amândoi de pâlpâitul a zeci de lumânări. Vântul s-a ridicat de pe mare și s-a năpustit prin geam asupra lumânărilor. Camera a rămas în beznă.

El plângea în întuneric, undeva. Nu mai auzea pe nimeni în cameră și el plângea și își lingea lacrimile de pe buze. Era o noapte caldă de vară. S-a întors către ea și a privit-o lung. Ea nu avea de gând să-și deschidă primul nasture de sus al cămășii, chiar dacă el o făcuse deja de când au ieșit din restaurant. O vedea tensionată. Hai, relaxează-te, i-a zis, sunt

doar niște părinți. Ea a zâmbit, dar n-a zis nimic. Poți să îți desfaci și tu un nasture, măcar până ajungem la mine. E foarte cald. Ea a dat din cap că da, este cald. Urcau dealul pe care aveau apoi să îl coboare, să mai urce un altul, să-l coboare și pe acela, să o ia la stânga pe o stradă îngustă și neasfaltată, să treacă prin parc și să ajungă în fața casei în care locuia el.

Nu mi-e ușor, să știi, am emoții, a zis ea.

Știu, e firesc, dar sunt doar niște părinți simpli, foarte simpli. Să nu te lași intimidată de tata, se vrea sofisticat, dar nu prea e. E negustor de vinuri.

Știu, mi-ai spus.

Așa îi place să i se zică. Are câteva vii prin țară și e mai mereu plecat. Astăzi a rămas acasă, că i-am spus că vii. Când vine vorba de imaginea lui și de impresia pe care o poate face, e foarte cooperant. Și mama e o femeie simplă, dar bună la suflet, o să vezi. Cât despre frații mei, dacă vor fi acasă... să zicem că te vei amuza copios de pe urma lor, au o relație... specială.

A râs mecanic, nu era atentă. Parcul era un labirint și a durat mult până când l-au străbătut și s-au oprit în fața casei.

Uite, acolo sus.

Unde, stânga ? a întrebat ea.

Nu, nu, dreapta. Acolo o să locuim, măcar pentru un timp, până ne găsim ceva ieftin și bun. Promit că nu va dura mult.

Dar le-ai spus deja alor tăi, da ? Să nu am surprize astăzi.

Totul e stabilit, stai liniștită, a răspuns și i-a făcut semn să meargă.

Soneria se stricase. Rușinat, a bătut de câteva ori la ușă. Ușa s-a deschis prompt și zâmbetul fratelui cel mare i-a poftit înăuntru. Au făcut cunoștință și, din capătul holului, roțile scaunului cu rotile au scârțâit prelung. Mirarea de pe chipul ei – nu știa de scaunul cu rotile, nu îi spusese – s-a transformat în rușine față de reacția arătată, dar voioșia fratelui imobilizat în acea mașinărie de fier a venit să șteargă orice umbră de stânjeneală. Au intrat în camera de zi, unde mama lui întinsese o masă plină de mâncare, feluri alese cu grijă pentru vizita fetei care putea să-i devină noră. Pe cealaltă ușă, părinții lui au intrat tăcuți și zâmbitori. Apoi, privirile lor s-au întâlnit. Pentru o clipă, parcă, becurile se înnegriseră, mâncarea emana duhori de mort și pereții zvâcneau. Chipul mamei s-a albit și ochii au încremenit în groază. Tatăl privea nemișcat și tăcut ființa care îi întorcea din prag privirea la fel de îngrozită. Mama a scos un sunet pe care nimeni nu l-a putut descifra multă vreme după aceea și a fugit din cameră, trântind ușa în urma ei. Frații s-au dus după ea și numai bătrânul a mai rămas împietrit în fața statuii din prag.

Tată, tată, se striga de pe coridoare, s-a încuiat în cameră, tată, tată, tată, nu răspunde, tată, tată, vino.

Bătrânul s-a dezmeticit și i-a alungat pe frații din fața ușii pe care a spart-o apoi dintr-o mișcare. S-a lăsat apoi tăcerea peste toată casa. Nimeni nu mai știa cât timp a trecut și nici unul nu a îndrăznit să

ridice ochii din podea, când bătrânul s-a întors în camera de zi, mai mult mort decât viu. A trecut pe lângă ei cu privirea pierdută și a ieșit din casă. Fratele cel mare a fost cel care a sunat la salvare, după ce a intrat în camera mamei. Doctorii au dat verdictul: atac cerebral. Bătrânul nu s-a mai întors decât după două zile, murdar, nepieptănat și cu hainele rupte. Toți tăceau. A doua zi, ea și-a adus bagajele și s-a mutat în camera lui de la primul etaj, pe dreapta.

Nu, nu e vina ta, obișnuia el să-i zică înainte de culcare. Mama a avut o inimă slabă și o mulțime de supărări la viața ei. Dacă nu se întâmpla acum, cândva tot se întâmpla.

Timpul nu stă după nimeni, cum nu a stat nici după ei, a trecut cu tăvălugul peste casă și locatarii ei, oferindu-le fiecăruia câte un paliativ pentru durerea lor: bătrânului beciul, fratelui cel mare drogurile, fratelui mijlociu credința, lui bănuielile și ei tăcerea. Lucrurile nespuse macină trupul precum rod viermii pulpa fructului putred.

Erai pe ape. Auzeam din cameră cum loveai cuiele cu ciocanul. Se făcuse lumină din nou, îmi părea că văd soarele și tu construiai o barcă pe mare. Stăteai cu călcâiele ușor adâncite în apă și loveai lemnul. Erai cu spatele la mine, dar știam că ești tu, toată marea mirosea ca tine. Fiecare lovitură de ciocan își avea ecoul pe mare și mă întrebam de ce se poate izbi sunetul ca să se întoarcă la tine. Am scos capul pe geam și te-am strigat, dar nu mă auzeai. Loveai tare și aschiile săreau în apă. Puneai scândură lângă scândură, așezai geamurile și trapele și eu știam că faci o barcă pentru noi. Să ne iei de aici, să ne duci undeva, unde numai tu știai, poate acolo de unde se întorcea zgomotul în chip de ecou. Veniseși să ne salvezi, știam eu, le-am spus eu că vei veni. Eu te strigam, dar tot nu mă auzeai. Te-ai așezat pe apă, rochia ți s-a udat și eu îți strigam să te ridici, să nu te îmbolnăvești. Treceai cu rindeaua peste scândurile pe care le țineai pe genunchi. Una câte una. Luceau. Ai înfipt cuie în ele și ai făcut niște bănci mici, pe care le-ai întins pe apă. Le-am numărat : erau nouă. Te-ai ridicat apoi și ai început să le urci, una câte una, în barcă. Atunci te-am mai strigat o dată și m-ai auzit. Te-ai întors către mine și mi-ai zâmbit. Dar nu erai tu. Nu știam

cine e. Arăta ca și tine, dar nu avea ochii tăi. Îmi păreau cunoscuți și, până să urci ultima bancă în barcă, mi-am amintit ai cui erau ochii : erau ai tatălui meu.

A încuiat ușa în urma lui și a coborât treptele. Camera de zi era luminată de câteva lumânări cocoșate. Frații erau întinși pe jos și, dacă nu le-ar fi auzit respirația grea, ar fi crezut că sunt morți. Și-a balansat corpul de pe călcâie pe vârfurile picioarelor și s-a furișat prin fața camerei de zi. Casa mirosea ca un stomac despicat. A intrat în holul care ducea către treptele beciului. După câțiva pași, s-a trezit în întuneric. Știa pe de rost drumul, cu ochii închiși știa pe lângă ce scaun, ce mobilă, ce tablou trecea. Holul era lung de doisprezece pași, asta știa încă din copilărie. Și-a întors privirea către camera de zi. Numai conturul ușii se mai vedea undeva departe, ca o cameră care s-a pierdut pe drum. Făcuse doar cinci pași și era deja complet înghițit de beznă. Șase, șapte. Aici se oprea când era mic să tragă cu urechea la ce spuneau ai lui. Opt, nouă, zece. Încă doi pași, apoi la stânga. Unsprezece. Un scârțâit de roți l-a făcut să tresară și inima i s-a acoperit cu un strat gros de gheață.

Știu că ai pe cineva sus, s-a auzit vocea fratelui mijlociu. Cine ? Pe cine ascunzi ?

Nu se vedeau, dar se auzeau și se miroseau.

Pe nimeni, i-a răspuns.

Nu mă minți, ce rost mai are ? Mi-a spus că ai pe cineva sus. Te-am auzit și eu.

L-a ciupit de burtă. Era mai aproape de el decât credea, dar tot nu-l putea vedea.

Îți dă bine de mâncare, orice ar fi.

L-a prins de mâini cu toată puterea și l-a forțat să-i pipăie coastele. Îi putea simți ura prin coaste.

Eu mor și tu mănânci, i-a zis și i-a dat drumul la mâini.

Ce vrei să faci în beci ? Ce cauți acolo ?

Murim.

Îți cauți moartea în beci ? Stai într-un loc, vine ea la tine, o simt, e prin casă.

Știu. Dar vreau să ajung înaintea ei.

Unde ?

Trebuie să aflu ceva.

Ce ?

Nu vreau să mor cum vrea ea.

Cine ?

Moartea. Vreau să mor cum vreau eu.

Despre ce vorbești ?

Nu contează, lasă-mă să cobor acum. Du-te înapoi în cameră.

Nu vrei să fim sinceri ? Măcar acum ? Ce cauți jos ?

Sinceri ? Sinceri, zici. Când am fost noi ultima dată sinceri unul cu celălalt ? Ce s-a întâmplat cu noi ?

Mama, a zis fratele mijlociu.

Ce e cu ea ?

De când a plecat... nu știu, nu mai înțeleg nimic.

Fratele mijlociu plângea. Nu îl văzuse plângând niciodată în viața lui de adult și, pe cât de stânjenitor e să îți vezi fratele plângând, și-ar fi dorit să-l vadă, să știe cum arată fratele lui ciung acum, plâns și înfometat. Era atât de deshidratat încât, pentru o clipă, a devenit gelos pe lacrimile fratelui. Dacă le-ar fi putut vedea, le-ar fi adunat în palmă.

Suntem epave la capătul lumii. Ce rost a avut totul ? Cu ce plecăm de aici ? Ce rost are totul, nu mai înțeleg. Mi-e frică.

De ce ?

De moarte.

Și mie.

Dar mie nu mi-a fost niciodată frică de moarte. De altele, da, de moarte – niciodată.

Poate nu știai că ți-e frică de ea.

Poate.

Sau poate că ce credeai tu că e moartea era cu totul altceva.

Poate.

Fratele mijlociu s-a oprit din plâns.

Ce cauți jos ? a întrebat. Nu vrei să-l vezi așa, mai bine mai așteaptă până se duce. L-am văzut ieri.

Se temea să întrebe ce a văzut. Gândul că bătrânul devenise ceva ce nu ar vrea să vadă, rămășițe de om trecute de limita vegetativului, căzute în lumea minerală, i-a întors stomacul pe dos și, dacă ar fi avut ce să vomite, ar fi făcut-o.

De ce ? a întrebat.

Mai bine nu cobori.

Dar trebuie.

Ce e așa important ? Mâncare nu are, dacă asta vrei.

Nu, nu e asta.

Atunci ? Vrei apă ? Nu are.

Nu, nici asta.

Dar ce vrei ? Spune-mi.

Trebuie să aflu ceva, pur și simplu trebuie.

Mi-e frică. Sunt ros de regrete, mi-e foame, am ajuns să fac pe mine și mă întreb ce, că nu am strop de apă în mine și nu am mai mâncat nimic de zile întregi. Mă trezesc cu gândul de a vă mânca și visez că mă mâncați. Tu ești sus, vorbești cu nu-știu-cine, moșul e jos, stafidit și singur, simt moartea cum dă târcoale și foamea mușcă din mine, nu mai pot, nu mai pot.

Plângea din nou. Se pierduse cu totul pe coridoarele ființei sale deșirate, uitând să împrăștie pietricele pe drum ca să se poată întoarce.

Ești departe...

Da, suntem prea departe, i-a răspuns fratele.

Plângea în scaunul cu rotile. S-a prăbușit pe podea și a rămas nemișcat și tăcut. Ar fi putut să se așeze lângă el, să-i ia capul în mâini și să-l sărute pe frunte, să-i mângâie părul și să-i legene corpul în somn, dar nu a făcut-o. L-a lăsat pe podea, să plângă fără lacrimi. S-a întors și a pus piciorul pe prima treaptă. Opt trepte erau până jos. De sub pojghița de gheață, inima se zbătea violent pentru o gură de aer. Nu vrei să-l vezi așa, nu, cum oare ? Ce e de văzut, fă loc, nu e nimic de văzut aici, faceți loc, oameni buni. Nu vrei să-l vezi așa.

Prima treaptă, poftiți, doamnelor și domnilor, poftiți, să vedeți minunile lumii văzute și nevăzute. De departe se auzea muzica unui circ de la marginea orașului, ba nu, de la marginea apei. Într-o vară s-a oprit circul la ei în oraș și și-a ridicat cortul lângă gară. L-a rugat : tată, mă duci la circ ? Nu fusese niciodată la circ, auzise de la copiii cu care se juca pe stradă că, atunci când vine circul, tot orașul merge să vadă animalele, clovnii și alte ciudățenii. L-a întrebat încă o dată, dar n-a primit răspuns. Mai târziu s-a strecurat din casă și nu s-a mai oprit din fugă decât lângă gardul ridicat în jurul cortului.

A doua treaptă, poftiți, doamnelor și domnilor, poftiți să vedeți copilul născut bătrân. Cortul, albastru cu dungi albe și împodobit cu steaguri roșii și galbene, mirosea a benzină și a mere coapte, a unt prăjit și a caramel. Stătea cu nasul lipit de gard și asculta copiii cum râd și dau din picioare, urcați pe băncile de lemn. Nu îi vedea, dar, dacă ținea ochii închiși, își putea imagina totul. S-a uitat după o gaură în gard, bani de bilet nu avea. Ochiurile grilajului erau prea mici, nu încăpea să se strecoare prin ele.

A treia, poftiți, doamnelor și domnilor, poftiți să vedeți mortul viu, ce faci, nu intri ? l-a întrebat un pitic de pe partea cealaltă a gardului. Nu îl auzise venind, ținea ochii închiși strâns, imaginându-și cât de mari erau merele glazurate pe băț. Nu vrei să intri ? l-a întrebat piticul. Nu i-a răspuns. Nu mai văzuse niciodată pitici și buzele îi erau lipite de mirare și frică. A vrut să întrebe de ce nu are barbă, așa arătau toți piticii pe care îi știa din cărți, dar nu

a îndrăznit. S-a întors să plece, stai, a strigat piticul, poftiți, doamnelor și domnilor, poftiți să vedeți omul care vorbește cu morții, piticul s-a apropiat și și-a strecurat mâna prin grilaj. Avea mâna mai mică și mai flexibilă decât el. Când a deschis pumnul, soarele a căzut peste câteva bomboane învelite în staniol. Îl orbeau, așa că a mijit ochii și a început să numere câte erau. Ia-le, i-a zis piticul. El le-a luat fără să-i mulțumească, încă îi era frică de el. Piticul s-a întors și a luat-o la fugă cu pașii șchiopi către cort. A ridicat o perdea și a dispărut după ea, poftiți să vedeți omul jumătate bărbat, jumătate femeie, a rămas mult timp lângă gard, țintuind cu privirea faldurile de mușama care acopereau intrarea în cort. Când cineva intra sau ieșea, el fura câte o imagine – un bec, o jumătate de animal necunoscut, o vată pe băț, o fată blondă, un balon. Apoi le lipea în gând și se credea spectator. Bătea și el din picioare și, când publicul se potolea, se oprea și el. Bomboanele erau neatinse în buzunar, când marea de oameni a părăsit cortul și a înfundat bulevardul, îndreptându-se către oraș, poftiți să vedeți omul cu două capete, era deja seară, când a intrat în casă cu bomboanele ascunse în buzunar. Ce-ai în buzunar ? Nimic, ce să am. Minți. Ia golește aici, pe masă. De unde le ai ? Vedea cum se desface cureaua și, de teamă, a mințit : De la... și a dat vina pe frații lui. Ia treceți încoace. Ați fost la circ fără voia mea ? Poftiți să vedeți jumătatea de om. S-a pornit către ei cu cureaua în pumnul strâns. Nu, nu e adevărat, minte, tată. Cureaua s-a ridicat ca un vulture peste trei șoareci de câmp.

Nu da, tată, strigau. Mai târziu, ascuns sub pătură, cu dicționarul deschis, citea : ultima treaptă, poftiți, doamnelor și domnilor, poftiți să vedeți omul !

În momentul în care a trântit ușa de perete, plămânii i s-au umplut cu toate gazele și duhorile unui corp năpădit de moarte ca de păduchi. Podeaua lipicioasă era luminată de cele câteva lumânări de pe masă care se înmulțeau între oglinzile de pe pereți și bălțile de pe jos. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul și flăcările mici și albastre îi păreau sori închiși în beciuri. Bătrânul stătea lungit pe podea, între două butoaie răsturnate, gol și slab ca o mumie.

Tată, a zis și s-a așezat lângă el în baltă.

Apa era caldă, parcă încălzită de corpul bătrânului, dar nu era numai apă, erau și alte lichide, unele mai lipicioase, altele mai urât mirositoare, dar care însă nu se amestecau și bătrânul părea să zacă pe o hartă. Fața lui era acoperită de câteva claie de păr groase și lipicioase. Fiul și-a înmuiat palma în baltă și i-a dezvelit ochii.

Tată, mă auzi ?

Bătrânul privea în gol, către tavan. Nu spunea nimic, dar plămânii trădau restul de viață din el. Se umpleau cu aerul acru al beciului și se goleau cu un hârcâit ruginit.

Ce faci, tată, ți-e foame, nu ?

Bătrânul nu zicea nimic.

Unde ți-s hainele ?

S-a uitat după ceva cu care să-l acopere. A găsit o haină, pe care i-a întins-o peste șold și burtă, acoperindu-i sexul.

Ce faci, tată ? Spune ceva.

S-a întins lângă bătrân și și-a apropiat buzele de urechile acestuia.

Am un plan. O să scăpăm de aici, îți promit, tată. Nu mi-ai dat mereu atenția pe care o vroiam de la tine, dar nu sunt supărat pe tine, da ? Să știi că nu sunt supărat. Te rog, să nu pleci încă. Te rog. Nu pleca până nu duc planul până la capăt. Sunt eu, ăla micu', cu nasul în dicționar, eu te voi salva.

Îi șoptea toate astea la ureche și câteva cuvinte cădeau în balta de sub capul lor. Vorbele îi clipoceau ca într-o peșteră.

Auzi, tată ? O să vă scot pe toți de aici. Am văzut-o pe ape, a construit o barcă pentru noi, cu nouă băncuțe. Ne așteaptă. O să vă scot de aici, dar am nevoie de ajutorul tău. Nu știu ce ai simțit pentru ea, știu că vă ocoleați când vă întâlneați prin casă, că nu vă vorbeați, dar să știi că te respecta, nu e ea de vină pentru ce s-a întâmplat. Nouă, nouă băncuțe, imaginează-ți, tată. Dar nu era toată, nu îi vedeam ochii, nu-i găseam și trebuie, tată, trebuie să-i găsesc ochii. Trebuie să leg cuvânt de cuvânt și să-i fac o pereche de ochi, cu care să vadă, să ne ducă la mal. Apoi o să leg iar literă cu literă și o să punem piciorul pe pământ. O, s, ă, p, u, n, e, m, p, i, c, i, o, r, u, l, p, e, p, ă, m, â, n, t. Și va fi totul bine, da ? Sunt sigur că e și mama acolo, ne așteaptă. Nouă, tăticule.

S-a apropiat și mai tare de urechea bătrânului și l-a întrebat :

Ce s-a întâmplat în seara aia ?

A închis și el ochii și a așteptat în liniște. Îi era somn. A ațipit, însă somnul a durat câteva secunde, pentru că bătrânul a deschis gura și a spus:

Stăteau în cerc și mă arătau cu degetul.

A tresărit și a întrebat:

Cine, tată?

Râdeau, râdeau îngrozitor de mine, mă batjocoreau și eu eram gol în mijlocul cercului.

Cine?

Toți. Toți pe care i-am rănit în viața asta. Erau atât de mulți, că nici nu aveam pe unde să ies din cerc.

Vorbea greu, cu pauze lungi între cuvinte și ochii înfipți în tavan.

Bărbați, femei, copii cu degetele întinse către mine. Râdeau și mă scuipau. Între ei, femei cu sâni plini de lapte țineau prunci în brațe, alăptau și plângeau. De unde era să știu... Eram colecționar de suflete, le țineam ca pe păianjeni în cușca de sub pernă. Râdeau, râdeau și-și înfigeau colții în mine și smulgeau cu brațele lor multe toată carnea de pe mine. Recunoșteam pe toți, fiecare față, fiecare corp, fiecare miros, erau toți și n-aveam unde să fug. Și, în toată nebunia asta, o singură persoană nu râdea.

Cine?

Maică-ta. Se uita la mine și nu zicea nimic. Am chemat-o la mine, i-am zis că-mi pare rău, dar avea ochii ca plini de apă, departe.

Te-a iertat.

Colecționar de suflete.

Degetul a arătat spre masă. S-a ridicat de lângă bătrân și s-a aplecat peste masa acoperită cu zeci de fotografii. Toate erau portrete de femei frumoase, lipite una de cealaltă cu ceară topită, iar printre ele era și poza ei. Arăta ca în ziua în care a cunoscut-o în barul hotelului. Pentru prima dată după atâta timp i-a recunoscut ochii. Acolo îi lăsase, captivi într-o fotografie pe care nu o văzuse niciodată. Afară au înghețat brusc apele și casa a stat pe loc. Și-a privit tatăl.

Tată, era și ea în cerc ? Spune-mi...

Bătrânul a închis ochii. El a tras haina de pe tatăl lui și i-a privit goliciunea. Bătrânul devenea încet una cu podeaua. Își privea tatăl gol și slab, posesor nefericit de secrete. Acum știu, zicea, acum s-a terminat, putem pleca, mă mai aștepți ? Nouă băncuțe, mi-am prelungit șederea, era tânără, frumoasă, nu, nu e nimic, ce să fie, așa sunt eu, prostuțule, am crezut că mă cunoști deja, te rog să mă ierți, ea e de vină, de când ai adus-o în casă, dacă vrem să ne căsătorim nu e loc de secrete, așa e, nu e loc de secrete, nu-ți ascund nimic, mamă, mamă, mamă, trezește-te, erai și tu în cerc, erai, dar nu aveam de unde să știu că e ea, a suferit un atac cerebral violent, am încercat timp de douăzeci de minute să o resuscităm, arătai cu degetul, urlai și mă înjurai, la ora douăzeci și patruzeci și două de minute colegii mei au pronunțat decesul, lasă-mă, femeie, nu te mint, am și eu treaba mea, nu e ceea ce crezi, ia, mă, ia de aici, ia să duci, mai plângi, mai plângi, pizda mă-tii de copil obraznic, ia, vreau un copil

cu tine, ah, dă-mi-l, te rog, așază-l acolo, mă loveai cu o bâtă și strigai că mă vei omorî, moș nenorocit, te voi omorî, da, ah, ah, acolo, acolo, dă-mi-l, mai adânc, nu te opri, nu te opri, nu, te, opri, iubitule, tatăl tău e un om bun, are doar prea multă iubire în el, te rog să mă ierți, ah, ah, da, te iubesc, te iubesc, veniți de luați lumină, te rog, veniți să vedeți omul, te iubesc, te iubesc... te iubesc...

A dezlipit lumânările de pe masă și a ieșit din beci, purtând cu el lumina, lăsându-l pe bătrân în întuneric. Nici un cuvânt nu a mai căzut între ei și numai sunetul clanței a dezghețat apele de afară și casa s-a urnit din loc. În stomacul gol domnea balansul.

Fratele cel mare pipăia pereții în întuneric.

Unde ești ?

Liniște.

Măi, tu auzi ?

Da, sunt aici. Ce e ? a zis fratele mijlociu.

Tu mai vezi ceva ?

Nu, e întuneric.

E gata, măi, îți spun eu, e gata, s-a terminat.

Ce ?

S-a terminat cu noi, asta e tot.

Ce tot ? Ce zici, că nu înțeleg ?

Am murit. Asta e tot.

Nu am murit, nu se poate. Nu e așa.

Ba da, așa e : negru. Atât. Cum ne găsește, așa ne lasă.

Nu se poate, nu are cum. Ne-a promis lumină, nu întuneric. Nu. Se va termina imediat, crede-mă, ne va...

Taci.

...cântări greșelile...

Taci, măi.

A sărit la gura fratelui și i-a acoperit buzele cu palma.

Auzi ?

A început să râdă în hohote. Râsul s-a poticnit în laringe, a sfâșiat gâtul uscat și s-a eliberat.

Nu am murit, măi. Îl auzi ?

Pe cine ?

E sus și nu e singur.

Ba e singur, nu mai e nimeni în casă. Doar noi.

Ce bine îți miroase carnea, a spus fratele cel mare.

Să nu îndrăznești ! Potolește-te ! Ce-ai auzit ?

Voci.

De unde ?

De sus.

Voci ? Ești sigur ?

Da. Multe.

Ai luat-o razna. S-o fi trezit și vorbește singur. Nu e nimeni cu el.

Nu, nu, l-am auzit. Vorbește cu cineva, se aud voci, nu e singur. L-am mai auzit și-n alte zile. Atunci, cu mâncarea, când avea mâncare și o ținea doar pentru el și pentru cine o mai fi sus cu el. Și tu l-ai auzit vorbind.

Nu mai are mâncare, nu mai e nimic în toată casa și nu are cum să țină pe cineva în cameră fără să știm.

Ba da, ba da ! Sigur că are, a ascuns-o bine. Știi ce cred ?

Ce ?

Cred că o ascunde pe curva aia a lui.

Nu mai vorbi prostii, doar a luat-o apa, ai văzut și tu.

Nu, sigur s-a întors, îți spun eu.

Cum ? Când să se întoarcă ?

Când nu eram atenți, când dormeam. E sus, sunt sigur de asta.

Tu ești nebun ! Am luat-o cu toții razna. Hai, liniștește-te acum, hai să ne culcăm la loc, că mi-e somn, nu mai am putere nici să vorbesc.

Dacă nu mă crezi, poți să rămâi aici și să mori încet, eu mă duc sus. Cândva, o să se retragă apele și voi trăi să văd asta. Dar acum trebuie să mănânc.

Oricum o să murim, fie că pleci, fie că nu. Să știi că eu cred că...

Mă piș pe ce crezi tu, măi ! Mă piș pe tot ce crezi tu ! La ce te-au ajutat toate astea ? La nimic. Stai și mori. Rămâi aici. Eu vreau să mănânc, ai înțeles ? Ori rămân aici și te mănânc, că mai ai ceva carne pe tine, ori mă duc sus peste ei. Tu stai aici și mori, boule.

Tu chiar crezi că, dacă ar avea ceva de mâncare, nu ar împărți cu noi ? Suntem frații lui, sunt sigur că...

Fratele cel mare i-a dat un pumn în figură. Și-a dat capul într-o parte, picioarele i s-au ridicat în aer și s-a prăbușit pe spate, cu scaunul cu rotile peste el.

Tu să nu mai crezi nimic ! a strigat. Nenorocita aia a adus apa asta, nimeni nu a avut curajul să o zică până acum. A omorât-o pe mama, nu știu cum, a omorât-o și tu știi bine că e adevărat. Acum ne vrea și pe noi. Așa că îți zic pentru ultima dată, sus avem de mâncare și eu mă duc după ea. Mi-e foame, nu o să stau să aștept nici un rai cu tine aici, că dacă e ceva de așteptat pentru mine, e iadul, iadul de a

sta cu tine aici, pișat și căcat și înfometat, scârbit până la vomă de gândul de a-mi mânca fratele. Ești gras, măi, ce să-ți fac ? Dar nu, am milă de noi, am să cobor să iau un topor din beci, o să-i sparg ușa, o să mănânc toată mâncarea pe care i-a adus-o și pe care o ascund în camera lor și, dacă o găsesc pe curva aia în cameră, îi și crăp capul. Tu poți să stai aici, să te rogi și să mori.

A ieșit din cameră și a coborât în beci. Fratele mijlociu a început să se roage :

Tatăl nostru care ești în ceruri...

Fratele cel mare cunoștea drumul și pe întuneric. A deschis ușa beciului. Mirosul l-a scârbit, dar nu mai avea ce să vomite, așa că stomacul s-a zdruncinat de câteva ori și s-a potolit. Știa unde să caute topoarele. S-a târât în patru labe pe podeaua beciului și a început să pipăie pereții.

Sus, fratele mijlociu se ruga pe întuneric :

... sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta...

Fratele cel mare și-a plimbat mâinile peste cărămida udă, căuta toporul sau barosul. Nici urmă de mâner.

...facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ...

O fi căzut, se gândea. Pipăia în jur. Transpira. S-a întins pe jos și a frecat palmele de podeaua beciului. Mâinile căutau prin bălți lipicioase și vâscoase.

... pâinea noastră cea de toate zilele...

A simțit ceva cu vârful degetelor. Gata, a zis cu voce tare, te-am găsit.

... dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă nouă greșelile noastre...

Degetele i s-au înfășurat pe mânerul toporului.

... precum și noi iertăm greșiților noștri...

Până să atingă lama, degetele lui au întâlnit alte degete ude și slabe.

...și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău...

A urcat pe braț în sus și a pipăit umărul.

...căci a Ta este împărăția...

A pipăit pieptul.

...puterea și slava...

A pipăit gâtul.

...în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh...

A pipăit capul.

...Amin !

Zdrobit.

Oasele feței erau sparte și așchiile se amestecau cu bucăți de carne moale și fină. Lama toporului era pe jumătate îngropată în capul sfărâmat al bătrânului. Carnea era caldă și mirosea a dimineți în abator.

...dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi...

E mort.

...iertăm...

E mort, măi.

Cine ?

Tata.

...greșiților noștri...

E mort, măi.

Foamea ?

Nu, toporul.

Toporul ?

El a fost.

Nu se poate... nu...

El a fost, împins de ea.

Nu are cum, nu se poate !

Are capul zdrobit. Cineva l-a lovit cu toporul în cap. Nu ar fi putut să o facă de unul singur. Nu mai avea atâta forță.

Ești sigur ? Ești sigur că e mort ?

L-am simțit.

L-ai văzut ?

Nu, e întuneric, dar am simțit tot : lama, craniul, carnea.

Încetează ! Taci...

Ea a fost, s-a întors cu forțe noi. Vrea să ne omoare.

Nu, nu, am înnebunit cu toții, nu se poate așa ceva...

Vine după noi. Dacă nu mergem noi după ea, ne găsește ea întâi. Trebuie... trebuie să o găsim.

...și nu ne duce pe noi în ispită...

S-a aplecat peste caiet și a scris:

Ochii tăi erau... ochii tăi sunt...cum sunt?

Fratele cel mare a început să lovească ușa cu toporul.

Deschide ușa, striga, te auzim! Nu vă mai ascundeți.

Bucăți de lemn și așchii zburau prin aer.

Țineți toată mâncarea numai pentru voi și noi murim aici!

El s-a întors către fetiță și a spus:

Ajută-mă, spune-mi ceva, cum îi erau ochii? Orice, te rog, ajută-mă, trebuie să plecăm de aici și nu știu cum. Unde e? Era acolo. Am văzut-o cu ochii mei, pregătise o barcă. Unde e?

Toporul își înfigea lama cu totul prin ușă. Prin gaura proaspătă se auzeau vocile fraților.

Cu cine vorbești? Ea e, nu? Sunt sigur că o ascunzi acolo.

Ochii tăi sunt barca, cu care...

Ține, măi, asta.

I-a dat toporul fratelui mijlociu.

Dar...

Fratele cel mare și-a strecurat mâna prin gaura din ușă și a învârtit de cheie. Ușa s-a trântit de perete.

Unde e ? E aici, știu eu. Și mâncarea, unde e mâncarea ?

A luat toporul din mâna fratelui și a început să lovească în jur, în mobilă, în podea, în geam. În mijlocul camerei, fratele lui scria și nu îl auzea.

Unde e ? Unde ai ascuns-o ?

Potolește-te ! striga fratele mijlociu.

Se face că nu ne aude, da, lasă că o găsim noi. Nu ne prostește el așa.

Aplecat peste caiet, vedea dicționarul pătat cu sângele ce picura din nasul mamei, mama trebuia să fi făcut ceva rău ca să merite o palmă, la fel și fratele lui, tati nu te bagă în scaunul cu rotile dacă nu ai făcut ceva greșit, tati e nobil, da, nobil e tot din dicționar și unde scrie nobil e și poza lui tati, îl iubești pe tati ?, da, tatăl meu ne mai pleznește uneori, dar nu fără merit, mami e prea tăcută și asta îl enervează pe tati, dar nici eu nu știu ce e în capul lor, nu știu ce e în capul nimănui, nici în al meu ? l-a întrebat pe fratele cel mare, nu era mare pe atunci, nu știi ? nu ! atunci vino să vezi și l-a chemat pe Ghiță Nebunul, care era mai mic decât ei, țigan și al nimănui, au ridicat bolovanul peste el și i-au crăpat capul.

...vom ajunge la mal unde va fi liniște și unde...

Ce ne facem, măi ? se speriaseră, dar el a rămas mult timp să se uite la capul zdrobit al lui Ghiță Nebunul, pe care l-au plantat la marginea pădurii, mai încolo, unde creștea socul acela mare, mami le făcea suc de soc și ei chicoteau și ziceau că beau suc de Ghiță Nebunul, a căutat cuvântul „creier“ în dicționar și a găsit într-o carte chiar și poze, o jumătate de bilă cu o dungă în mijloc și cu multe vene, o dungă pe mijloc, se gândea, ca la carte, cuvintele ca venele, deschidea cărțile și spunea că se uită în creierul lui Ghiță Nebunul, să vedem ce mai gândește Ghiță Nebunul astăzi, țiganul fără mamă și fără tată, din care mami lui făcea suc, și într-o zi a început să scrie despre Ghiță Nebunul și despre toți îngropații, deci despre toți.

...vom putea muri împăcați...

Dă-mi toporul ăla, că faci vreo prostie, a spus fratele mijlociu. I-a smuls toporul din brațe. Uite, îl pun aici, deoparte. Dar a rămas cu el în mână.

O ascunde, măi, se face că-i nebun ca să-l lăsăm în pace, dar nu mă păcălești tu, măi ! Nu, nu ! E o curvă, îți spun.

Termină, lasă-l în pace. Hai, potolește-te.

Nu mă potolesc, îți zic tot, că știu. Ea a omorât-o pe mama.

Nu e adevărat.

Ba da, i-am găsit pozele.

Ce poze ? Despre ce vorbești ?

Pozele ei erau la tata în sertar.

Delirezi, a zis fratele mijlociu.

Crezi ? I-am găsit pozele în sertar, chiar înainte să o aducă în casă, înainte să o omoare pe mama.

Minți. Sertarul ăla era mereu sub cheie.

Aveam eu metodele mele. Erau multe poze și una dintre ele era cu ea. Ea a omorât-o pe mama.

Doctorul a zis...

Doctorul a zis din ce cauză a murit, nu și ce a provocat-o. Știam că va veni o zi, când... Unde ești, tu ? ! Ieși să te vedem ! Curvo !

Gata, gata, am reușit, a spus fratele cel mic de pe jos și a scris :

Ochii tăi erau...

Ce ai reușit, măi, ce e gata ? Nu e gata până nu zic eu. Unde ai ascuns mâncarea ? Cu cine vorbești ?

Nu îl mai auzea, nici nu îi vedea cum caută, cum răscoleau camera. Îi părea că vede băncuțele din barcă. În jurul lui se așezau frații lui, în pantalonii lor scurți până la genunchii juliți, bunicii, mama, tatăl, tânăr și bun, chiar și ea e acolo, mică, puștoaica pe care nu a întâlnit-o niciodată, redactorul și Ghiță Nebunul, toate personajele pe care le-a căutat în paginile scrise de el și pe care nu le găsise niciodată, fetița și bărbatul din scaun, apa și musafirul nepoftit, care îi privea dintr-un colț al camerei, zâmbind. În celălalt colț, toate femeile pe care le-a iubit, în altul toate chipurile pe care le-a văzut în viața lui și în al patrulea colț toate chipurile pe care nu le va mai vedea niciodată. Musafirul nepoftit zâmbea tot

mai larg, foamea își dezvelea sânii. Ghiță Nebunul strălucea în mulțime, cu scalpul său dezgolit, în care se vedea un creier ca un far pe mare. În toată încăperea mirosea a viață și gândurile atârnau spânzurate în aer. Musafirul nepoftit râdea.

Nu e nimic, termină, ți-am spus că nu vei găsi nimic.

E aici, știu, o simt, o miros, pute !

Auzi, e adevărat ce ai zis ?

Curva dracului !

Oprește-te un pic, e adevărat ?

Da, e adevărat. Acum taci și ajută-mă să o găsesc. Ascunde mâncarea de noi.

Dar dacă n-are.

Are, îți spun eu.

Dar dacă n-are.

Taci și ajută-mă să o caut !

S-a aplecat peste fratele prăbușit peste caiet, care scria fără să-l audă.

Unde ai ascuns-o, măi ? Spune !

Oprește-te, n-are rost.

Tu nu înțelegi că trebuie să mâncăm ?

Oricum o să murim, cu sau fără mâncare. Nu se mai retrag apele.

Trebuie să mâncăm.

S-a oprit cu ochii ațintiți în depărtare.

Dar...

Taci. Vom mânca și vom ajunge acolo.

Unde ?

Acolo.

Arăta undeva pe mare.

Ce ? Unde ? Ce-i acolo ?

Pământ.

S-a dus la geam și s-a ridicat, agățându-se de pervaz.

Nu văd nimic. Unde ?

Acolo, la orizont.

Nu văd nimic, ce e ?

Nu vezi ? O insulă... e mare.

Cum ?

O insulă, uite acolo.

I-a prins capul între palme. Parcă vedea ceva, da, o insulă.

O insulă imensă.

Ești sigur ?

Da.

Și parcă era mare, într-adevăr. O insulă imensă. O vedea pe mare, departe.

Da, o insulă cu păduri până în vârful munților.

Acum că zici, parcă o văd. Acolo ?

Da !

O văd ! O văd !

Pădurile păreau să acopere munți, munții păreau să înțepe cerul.

E populată, sunt și oameni pe ea. Suntem salvați !

De unde știi ?

Văd focuri pe plajă, focuri mari. Ziduri. Nu le vezi ?

Și credea că vede oameni, da, vedea oameni, sigur că da. Oameni ! În sfârșit !

Construiesc orașe ?

Așa se pare, văd turnuri și un port.

Da, așa, le văd. Le văd !

Vedea portul, clădirile, oamenii.

Suntem salvați, în câteva zile ajungem la mal.

Fratele mijlociu s-a întors către fratele lui căzut peste foi și a zis :

Ai auzit ? Suntem salvați ! Totul va fi bine ! Slavă Domnului.

Taci ! Nu-l trezi. Vrei să o aducă și pe ea pe insulă, să le ia tuturor mințile, să murim cu toții acolo ? Suntem salvați, nu putem să riscăm una ca asta.

Și cum să... ?

Exact !

Dar e...

Va mai dura câteva zile, nu e vânt, e greu. Trebuie să rezistăm, să ne ținem tare.

Vrei să spui să-l lăsăm aici ? Nu se poate, nu ! Este...

Nu spun asta.

Dar atunci ? Ce înseamnă asta ?

Înseamnă că...

S-a apropiat de urechea lui și i-a șoptit ceva. Fratele mijlociu asculta cu atenție. Din când în când, își arunca privirea peste umărul fratelui către ceea ce i se păreau a fi focuri imense pe o plajă din depărtare. Apoi s-a uitat la fratele lui, căzut peste caiet. S-a aplecat și a citit de pe foi.

Ce scrie ? a întrebat fratele cel mare.

Nimic. Sunt doar mâzgăliturі... pagini întregi de mâzgăliturі...

Fratele cel mic trona peste un munte de hârtii pline de mâzgălituri fără noimă, tot ce scrisese se

topea într-o pastă neagră care acoperea pagini întregi. Frații au continuat să-și șoptească până târziu, până când puterile le-au părăsit brațele. Fratele mijlociu încă ținea pumnul strâns pe mânerul toporului, în timp ce, într-unul din colțurile ascunse ale camerei, musafirul nepoftit râdea în hohote.

Astăzi mă odihnesc, nu mai simt nici foame, nici dor, nici durere, nu mai am început, nici sfârșit, astăzi doar mă odihnesc și mă gândesc la tine, vreau să știi că nu cred nimic din ce se spune despre tine, nu mai cred nimic, eu știu cum s-a întâmplat totul, de fapt, eu știu adevărul, același adevăr pe care l-am adus cu noi aici, cum am ajuns aici ? nu mai ții minte ? îl mai știi pe bărbatul ăla care semăna cu mine ? ceva mai bine îmbrăcat, ras și parfumat ? eu acum port o barbă deasă, am părul nespălat și nici nu miros prea frumos, dar promit că de mâine voi arăta ca el, ți-a plăcut de el, știu, așa voi arăta și eu, dar da, așa este, nu ai cum să fi ținut minte, nu erai de față, era un bărbat în cameră, care semăna cu mine, nu te mint, el mi-a arătat calea, mi-a arătat cum să ajung aici, la tine, întâi am trecut pe la tata, acum am aflat totul, nu trebuie să-ți ceri iertare, totul se întâmplă cu un rost, în apă mă aștepta o barcă făcută parcă toată din cuvinte, când am coborât în barcă am privit în sus și, de pe geam, bărbatul care îmi semăna dădea din buze, ca și cum încerca să-mi spună ceva, dar nu auzeam ce zice, pentru că vântul se întețise, valurile erau doar spumă, ca și cea de la botul câinilor turbați, spunea ceva și îmi făcea semn să aștept, a dispărut din geam și apoi s-a

întors cu fetița, nici de ea nu știi, nu-i nimic, de fapt, cred că știi despre ea mai multe decât crezi, a coborât-o într-un coș și am așezat-o în barcă, la picioarele mele, dormea adânc, nu știa că urma să plecăm, totul fusese pregătit de bărbatul care semăna cu mine, să nu te sperie asemănarea dintre noi, oricum e posibil să nu ne mai vedem niciodată, dacă e așa, atunci trebuie neapărat să ne amintim mereu de el și să ardem câte o lumânare, fie la morți, fie la vii, sau, mai bine, și la morți și la vii, în fiecare an, cam pe acum, dar chiar, ce zi e azi ? mai contează oare ? e zi ? te-a speriat întunericul, nu ? de când am coborât în barcă s-au aprins câteva stele pe cer, între timp, s-a luminat tare, la un moment dat, a fost ca ora aceea, care nu există decât o dată pe an, când stai pe plajă, la mare și aștepți să răsară soarele, apoi îl vezi cum răsare și știi că trebuie din nou să fii om pentru încă o zi, mereu râdeai de mine că mă speria momentul ăla, mă speria clipa în care dimineața mă găsea treaz, tu râdeai și nu înțelegeam de ce, dar eu mă temeam pentru că înțelegeam că trebuie să fiu om, nici după ce am început să ne mișcăm, marea nu se potolise, după un timp, am observat că nu suntem singuri, bărbatul care semăna cu mine nu coborâse, în schimb musafirul nepoftit stătea tăcut în barcă, în fața mea, și privea într-o parte, părea ca unul dintre acei muncitori din tren, care se întoarce obosit de la muncă, de mâine va trebui să o ia de la capăt, se uita mereu într-o parte, căuta ceva în depărtare, nu e cel mai prietenos, o să vezi, dar te vei obișnui cu asta, n-a scos un cuvânt tot drumul, la scurtă vreme după ce am plecat, încă se

vedea prin fereastra deschisă toporul ridicându-se și coborând, brațele fraților mei mânjite de sânge, am încercat să număr de câte ori, dar m-a luat somnul și m-am trezit mai târziu, nici o urmă de casă în jur, eram deja departe, musafirul privea în gol, iar fata dormea liniștită la picioarele mele, dar da, a durat mult, nu mă întreba cât, că nu știu, de fiecare dată când mă trezeam, cerul părea să se fi luminat și mai tare, reapăreau stele, poate chiar și un soare, mă temeam să nu se trezească fetița, să-mi ceară de mâncare, că nu aș fi știut ce să fac, cu musafirul nu puteam să vorbesc, de fiecare dată când am vrut să-l întreb la ce se gândește, îmi spuneam că nu-mi va răspunde și renunțam, mă culcam la loc, dar nu înainte de a mă apleca peste fată și de a lipi urechea de nările ei mici, respira, mă așezam la loc și dormeam, apoi mă trezeam din nou și iar număram câteva stele noi, se grupau în ciorchini și se înmulțeau, puteam vedea mai bine chipurile celor care mă însoțeau în barcă, fetița a dormit neîntoarsă tot drumul, cu pumnul ei mic așezat sub tâmpla dreaptă, era prima dată când puteam să văd limpede fața musafirului, însă nu ți-o voi descrie, știi și tu cum arată, valurile erau mai blânde și tot ațineam, nu știu cât am dormit, până am simțit că ceva mă arde pe obraz, ca un fier înroșit în foc, visam că ardea pivnița și că nu puteam să sting focul, în spatele flăcărilor era ceva, întins pe jos, dar nu puteam vedea ce anume, mi-am băgat capul pe ușă și am strigat, până când mi s-au umplut plămânii cu aer fierbinte, m-am trezit și abia puteam vedea, cerul era luminat de un soare imens, mai mare decât cel

dinainte de potop și, pentru prima dată după multă vreme, puteam vedea marginea apei și a cerului, musafirul nu mai era în barcă și am înțeles că barca nu se mai mișca, acolo unde ar fi trebuit să fie fetița era un loc gol, doar cârpe aruncate grămadă, m-am întors și am văzut că botul bărcii era înfipt în nisip, pe o plajă îngustă, aici erau și fata și musafirul, ne așteptau, unde se termina plaja se ridica un perete înalt de vegetație și din pădure venea un miros dulceag, la mijlocul distanței dintre barcă și pădure era fetița, goală, se juca în nisip, nu se uita la mine, părea fericită, adâncită în jocul ei, în spatele ei, musafirul ieșea din pădure cu lemne în brațe, frunze cât un om de mari, liane, le arunca pe plajă și, fără să zică nimic, se întorcea în pădure, până să mă dezmeticesc și eu și să sar din barcă, a făcut drumul ăsta de câteva ori și grămada de lemne și frunze se înălțase până peste capul lui, nu scotea nici un cuvânt, nici nu se uita la noi, vei vedea că e mai tăcut, dar te vei obișnui repede cu el, vei avea sentimentul că îl știi dintotdeauna, așa simțeam și eu, poate așa și e, am sărit din barcă, eram slăbit, pentru că, după nici doi pași, m-am prăbușit, ai fi râs, picioarele mele erau moi și mi-am pierdut echilibrul, m-am trezit cu fața în nisipul fierbinte și era atât de bine, încât am mai stat o vreme așa nemișcat, nu știu cât am stat, poate am adormit din nou, pentru că, atunci când am ridicat ochii din nisip, musafirul tocmai așeza ultima frunză pe acoperișul unui bordei, s-a uitat la mine și a intrat înăuntru, fetița încă se juca, se înserase și mi-am zis : uite, soarele a învățat să meargă, nu pot să îți explic de ce, dar

mă simțeam bine, așa că m-am așezat în fund, cu fața spre mare și cu spatele la pădure, am stat mult timp așa, uitându-mă în larg, până când a venit noaptea peste mine, o noapte luminoasă, cu o lună mai mare decât cea dinainte de potop, cerul era mai plin de stele, toată marea strălucea în scântei și nu m-am grăbit, am rămas acolo până a venit Dumnezeu, s-a așezat lângă mine fără să zică nimic, nu s-a prezentat, nici eu, amândoi știam cu cine avem de-a face, nu ne priveam, am stat un timp așa, uitându-ne la umbrele noastre, musafirul făcuse un foc mare, să ne încălzească cefele, m-am uitat la Dumnezeu, se vedea pe chipul lui că-i place, dar părea obosit, i-am spus că îl înțeleg, și eu sunt obosit, nu a fost ușor nici pentru el, nici pentru mine, i-am zis de tine, ce greu ți-o fi fost ție, a zis că știe, sigur că știe, am vrut să-l întreb de toți ceilalți, dar nu l-am mai întrebat nimic, am tăcut amândoi și, după o vreme, mi-a spus că-i pare rău, că va încerca să o ia de la capăt, nu a fost prima și nu va fi ultima dată, nu am știut ce să zic, așa că am tăcut, dar apoi l-am întrebat dacă îi e frică, și știi ce a zis ? că da, că îi e frică, de ce ? l-am întrebat și mi-a răspuns ceva despre infinit, despre o scară pe care omul urcă și coboară după cum vrea, apoi a mai zis câte ceva, dar era deja târziu și obosisem și nu-l mai ascultam, așa că l-am mângâiat pe mână și m-am întors către locul în care știam că se joacă fetița și atunci te-am văzut, erai întinsă pe nisip, dar nu te jucai, mă priveai și eram sigur că înțelegi totul, erai ca în prima zi în care ne-am cunoscut, erai ca în toate zilele, Dumnezeu se ridicase fără să-mi dau seama și

plecase, când m-am întors să-l văd, era deja departe, în larg, strălucea între apă și cer, călca valurile, mergea să sufle peste apă, ai venit lângă mine și ți-ai pus brațul după gâtul meu, ți-ai lăsat tâmpla pe umărul meu și am stat și l-am privit pe Dumnezeu, până când a dispărut, m-ai rugat apoi să-ți citesc o poveste și te-am întrebat : ce poveste ? și ai zis să-ți citesc de pe foi și le-am scos din buzunar și am început să-ți citesc, ți-am citit despre cum îți citeam pe plajă și despre cum ne-am ridicat că se făcuse frig și ne-am îndreptat spre casă, ți-am citit apoi că în ușă ne aștepta musafirul și că dinăuntru veneau mirosuri dulci de mâncare și băutură, de căldură și de oameni, că în mijlocul camerei masa era pusă și mama încă mai așeza oale pline cu mâncare pe masă, că ai fugit să o ajuți, că te-a luat de braț și că ați ieșit să aduceți vinul, șoptind între voi numai voi știți ce, ți-am citit că tata era în capul mesei și la dreapta și la stânga lui erau frații mei, sub amândoi câte un scaun de lemn și știam că, dacă vor, se pot ridica și pași prin cameră, că lângă ei, gemenele vorbeau cu mama și cu tine și că râdeați și vorbeați și era cald, ți-am citit cum a lăsat musafirul ușa larg deschisă ca să intre răcoarea serii și toată lumea vorbea, dar nu auzeam nimic, doar marea de afară șoptea ceva, val cu val, cum s-a așezat musafirul la masă, în capătul celălalt, în fața tatălui și a așteptat să mă așez și eu, și cum a rupt pâinea și a împărțit-o, cum am mâncat și am băut, voi vorbeați și râdeați, nu mă întrista că nu vă aud, mă uitam în jur și îmi spuneam că e bine, era cald și liniște și mă uitam la voi, la gurile voastre harnice, la zâmbetele voastre largi și știam că

e bine, mâncam și mâncarea nu se termina, vorbeați și vorbele nu se terminau, mi-am luat ochii de la voi și m-am uitat spre mare prin ușa larg deschisă, eram între voi și de afară se auzeau marea și vântul și, purtat de vânt, sunetul îndepărtat a mii și mii de case plutitoare și atunci m-ai luat de mână, mi-ai șoptit ceva la ureche și ai închis cartea.

Îmblânzitorul poveștilor misterioase

Cred că tânărul A.R. Deleanu este cea mai mare surpriză din ultima vreme, despre el neștiindu-se aproape nimic în lumea literară până la acest volum. Vă spun doar că A.R. Deleanu vine din zona muzicală și că *Îmblânzitorul apelor* este debutul lui literar, un debut care sunt sigur că nu va trece neobservat – nu are cum !

Naratorul homodiegetic al nuvelei e un student în străinătate, care o aduce pe iubita sa – studentă în același oraș – înapoi, în casa familiei lui, acasă, cum ar veni, iar ea îi acceptă propunerea doar din dragoste, dar și pentru că îi promite că vor sta aici doar puțin, temporar. („Am plecat la studii în același oraș în care erai și tu, dar nu știam, aveam să aflăm mai târziu. Ajungeam rar pe acasă, transportul era scump și știrile despre țara noastră erau din ce în ce mai proaste. Pe unde eram noi la studii se vorbea des despre nația noastră de violatori și împuțiți. Tot atunci am fost nevoit să spun pentru prima dată că vin din altă țară. Odată ce ai spus asta, nu te mai poți întoarce. Oricât aș fi încercat să le explic oamenilor că nu de noi e vorba, că nu e nimic adevărat, observam că nu se schimbă nimic în bine. Nimic, niciodată. Orice clipă de fericire temporară – o băută pe cinste, un flirt reușit, o partidă bună, iartă-mă, iubito, un salariu rezonabil, nu

părea să schimbe cu nimic mizeria de acasă.“) Aici, încetul cu încetul, el e marginalizat de societate, manuscrisul său e respins prostește, dar categoric, de un redactor nenorocit dintr-o editură fantomă, iar familia se prăbușește, exact așa cum s-a întâmplat și în *Casa Buddenbrook* de Thomas Mann. Casa lor e luată de ape (imediat după ce se întoarce de la editură) și astfel familia este distrusă. Cum spune scriitorul bulgar Gheorghi Gospodinov în volumul *Un roman natural*, „apocalipsa poate avea loc și într-o singură țară“, însă la A.R. Deleanu e și mai sugestiv și concret acest exemplu groaznic de sfârșit subit, dar oarecum anunțat – în interiorul unei familii și într-o relație. Tot dezastrul a început, de fapt – întâmplător sau nu – de când a apărut ea în casă, căci casa are regulile ei, spune naratorul, și când vine o femeie – alta pleacă. Așa că atunci când a trecut pragul casei iubita fratelui mai mic din familie, naratorul *Îmblânzitorului...*, mama lui a făcut atac cerebral și a murit (acum nu mai știe secretele familiei decât tatăl bețiv). Celelalte personaje, adică tatăl, care l-a neglijat mereu pe fiul mai mic, și cei doi frați mai mari (însurați cu două gemene incolore și insipide) cred că toate sunt legate și că ea e de vină de moartea mamei, timpul „oferindu-le fiecăruia câte un paliativ pentru durerea lor: bătrânului beciul, fratelui cel mare drogurile, fratelui mijlociu credința, lui bănuielile și ei tăcerea. Lucrurile nespuse macină trupul precum rod viermii pulpa fructului putred.“ Așadar, acțiunea are loc în casa plutitoare pe ape, apa care „nu păstrează amintiri“, ci le spală. În această captivitate se întâmplă toate nenorocirile apocaliptice, ea dispare pe ape, tatăl se mută în beci și devine un schelet urât mirositor, naratorul se retrage

în compunerea unor scrisorele pentru ea și în amintiri din copilărie și despre ei doi, fratele credincios e aproape mort de foame și abia se mai poate folosi de căruciorul în care l-a băgat tatăl lor, iar fratele mai mare o cam ia razna.

Dar A.R. Deleanu e un scriitor sensibil și bun și nu-și poate lăsa cititorul dezamăgit, așa că încheie povestea asta despre sfârșitul unei familii, care e sinonim absolut cu sfârșitul lumii, printr-un citat din caietul în care scrie el pentru ea, o încheiere foarte, foarte frumoasă, care le permite personajelor să închidă cartea și să înceapă să trăiască. Ideea e că omul de lângă tine e mai important decât pasiunea ta, hobby-ul („Când o să mă întorc la ea, nu o să mai scriu, mă voi fi vindecat de teama asta bolnavă, o să stau în fața ei toată viața, sau toată moartea, și o să mă uit la ea")...

Îmblânzitorul apelor este o poveste existențială în care încap și iubirea, și familia, o carte foarte bine scrisă care te pune serios pe gânduri. Pentru A.R. Deleanu, scrisul este ca respirația, iar literatura este viața. Un debut remarcabil, un text plin de substanță, un scriitor energic, vivace și surprinzător de interesant.

Lectură plăcută și utilă.

Mihail Vakulovski